

Chú
Tịch
Hiển
Lâm
Lữn

Vu Trinh

editor: babynhox

www.diendanlequydon.com

Chủ Tịch Hiếu Lâm Lớn

Tác giả: **Vu Trinh**

Convert: **ngocquynh520**

Edit: **babynhox**

Nguồn : <http://diendanlequydon.com>

Làm ebook: **Hoàng Phủ Vũ Nguyệt**

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Giới thiệu

Nói chuyện cà lăm, cá tính Ôn Nhu mơ màng, ngay cả thư tình cũng để sai chỗ

Cũng may cô đã vượt qua thói xấu "Người nói ngọng", trở thành phóng viên tiêu chuẩn của công ty truyền hình.

Ai ngờ đi làm ngày đầu tiên ác mộng của cô lại phủ xuống ——

Đối tượng phỏng vấn của cô lại là hắn? ! Nhưng là cô thật sự rất không hi vọng nhìn thấy...hắn nữa.

Nhớ ngày đó cô đã để sai vị trí của thư tình, rồi bị hắn hiểu lầm cô thích hắn?

Hắn cố tình lại nói đến sự việc năm đó, nếu như vậy cô sẽ lại té xỉu cho hắn xem!

Phí Gia Lạc tuần mỹ không khuyết điểm, cứ luôn cho mình là "Vạn người mê"

Hắn không ngờ người phóng viên mới này vừa nhìn thấy hắn, lại hứng thú phấn khởi đến té xỉu. . . . .

Thật đúng là làm cho hắn thỏa mãn tính tự kỷ, nhìn kỹ thì đúng là cô gái từng trộm đưa thư tình cho hắn!

Rất rõ ràng cô thương yêu hắn đến không thể tự kèm chế —— hắn cho rằng như thế

Ai ngờ, lại là hắn đơn phương, tự mình đa tình!

Mở đầu

"Là tôi!"

Phòng làm việc yên tĩnh, lời nói thì thầm của người đàn ông bên trong truyền đến.

Giống như người yêu đang nỉ non, giọng nói trầm thấp lười biếng mê người, không hiểu sao cô nổi lên một tầng da gà.

"À!" Chà xát chà xát cánh tay, Ôn Nhu xấu hổ chỉ có thể cười gượng hai tiếng.

"Tối nay có thể cùng nhau ăn một bữa cơm không?" Giọng nói lười biếng đưa ra lời mời.

"Ăn cơm?" Ôn Nhu ngẩn người một lúc, rồi dùng sức lắc đầu.

"Không cần." Cô không muốn gia nhập bản danh sách các đóa hoa của hắn.

"Em không cần ngượng ngùng, tôi không ngại vì em trích ra hai giờ." Tiếng nói trầm thấp lại xen lẫn kiêu ngạo, giống như đang chọc ghẹo cô chỉ nói khách sáo thôi

Hai chân mày thanh tú nhíu lại một cái.

"Tôi không có ngượng ngùng, mà thật sự không muốn đi."

"Không có việc gì, nếu em lo lắng những người hâm mộ của tôi, tôi sẽ giải thích với bọn họ, bọn họ sẽ đồng ý."

Ôn Nhu âm thầm thở dài một hơi."Làm ơn, là tôi không muốn đi."

Điện thoại bên kia lại trầm mặc một hồi, hình như rốt cuộc hiểu được lời từ chối của cô không phải khách sáo, mà là thật sự không muốn đi

đến nơi hẹn

Lo lắng cho mình quá mức trực tiếp từ sẽ làm tổn thương đến tự ái của người đàn ông như hấn, cô cố gắng tìm cách nói ra thêm một câu.

"Hiện tại tôi có rất nhiều việc, ngày mai còn phải nộp một phần chuyên đề kế hoạch, trong tay còn bản thảo phỏng vấn chưa viết xong, cho nên thật xin lỗi."

Vả lại, thật sự là cô có việc, cũng không có hứng thú lấy mình làm bia đỡ cho phụ nữ hai bên đánh nhau

"Ngày mai?" Người bên kia điện thoại rõ ràng là chưa từ bỏ ý định.

"Ách, ngày mai tôi có cuộc họp mặt với bạn học."

"Ngày kia?"

"Xin lỗi, ngày kia cũng có hẹn rồi."

"Này, làm ơn một chút, tôi dù sao cũng là thần tượng của rất nhiều phụ nữ, em cũng nên cho tôi chút mặt mũi có được không, cuộc đời tôi còn chưa bao giờ bị phụ nữ từ chối." Thanh âm bên kia điện thoại hết sức bất mãn.

Cô không có nghe lầm chứ?

Hấn là thần tượng số một của phụ nữ, hiện nay chính là một nghệ sĩ nổi tiếng có giá trị con người cao nhất của giới nghệ thuật Đài Loan, không ngờ lại muốn một phóng viên nho nhỏ không có danh tiếng gì như cô nể mặt.

"Tôi thật sự cầu xin anh đừng tìm tôi chọc gheo nữa, tôi thật sự có rất nhiều công việc." Cô không vui nói.

Vừa mới gia nhập giới phóng viên, nhưng cô lại nghiêm túc, cố gắng

hơn bất cứ ai. Cô không giống như hắn, có khuôn mặt tuấn mỹ, điều kiện lại rất xuất sắc về vang, cô chỉ có thể ra sức làm việc của mình đến nơi đến chốn, dựa vào thực lực và cố gắng để thành công.

"Công việc còn quan trọng hơn cuộc hẹn của tôi sao?" Làm ơn, có bao nhiêu người muốn cùng hắn ăn một bữa cơm cũng không có cơ hội, hiện tại cho cô ơn đức to lớn như vậy cũng không cần ?

Hắn bắt đầu nghi ngờ người phụ nữ này có phải là quá yêu mến hắn không, yêu mến đến mức đầu óc bị hỏng luôn rồi

"Đương nhiên." Ôn Nhu hiếm khi đề cao giọng.

"Không cần ăn ở hai lòng." Người đàn ông bên kia dường như dụ dỗ nhắc nhở cô.

"Phí Gia Lạc, anh bị lãng tai hay là có chứng bệnh ép buộc? Có muốn đi tìm bác sĩ kiểm tra một chút không? Tôi đã từ chối anh mười tám lần rồi, vì sao anh vẫn không buông tha tôi?" Cô trăm phần trăm nghi ngờ, người đàn ông này nhất định có chỗ nào đó xảy ra vấn đề!

"Ôn Nhu, đừng như vậy, tôi biết muốn em thừa nhận chuyện này thực sự là không mở miệng được, nhưng chuyện này sớm hay muộn cũng phải giải quyết, tối nay chúng ta gặp nhau?"

"Anh rốt cuộc có nghe hay không, anh không hiểu tiếng Trung hả?" Ôn Nhu đã có chút thẹn quá hóa giận.

"Em. . . . ."

"A Lạc, phải lên sân khấu ghi hình rồi !"

Trong điện thoại truyền đến tiếng hô lớn, ngắt lời đang dây dưa không ngừng của hắn.

Hắn đang ghi hình?

Người này, đang ghi hình vẫn không quên gọi điện thoại tán gái —
đỉnh chính, hẳn không phải có ý với cô, mà là nhằm chán gọi điện
thoại cho cô để giải trí, đùa giỡn cô để tìm niềm vui.

Phí Gia Lạc lần đầu tiên bị phụ nữ làm khó, hẳn quyết định phải giải
quyết nhanh chóng, làm rõ ràng chuyện này.

"Được rồi, vậy cho tôi biết rõ ràng mấy chuyện."

"Ừ." Ánh mắt của cô vẫn chuyên chú nhìn vào màn hình vi tính: không
yên lòng lên tiếng trả lời.

"Em rất thích tôi?"

Thích hẳn?

Tay Ôn Nhu dừng lại, không quá xác định hỏi hẳn.

"Xin lỗi, anh nói lại lần nữa xem."

"Tôi nói, em thích tôi?"

Giật mình, Ôn Nhu giận dữ hét lớn nói : "Tôi không thích anh chút nào
cả!"

Bên kia điện thoại người đàn ông hết sức kinh ngạc mà đột nhiên té
ngã.

Chương 1

Đài truyền hình "Vĩnh Sâm", cuộc họp theo lệ mỗi sáng.

"Hiện tại có rất nhiều khán giả của cả nước chú ý tới tin tức lớn, yêu cầu mọi người cần phải có được tin tức trực tiếp và đầy đủ."

Đứng trước đầu bàn trong phòng họp rộng rãi, tổ trưởng bộ phận tin tức chủ trì cuộc họp đang nói không ngừng, phòng họp lớn như vậy chỉ vang vọng giọng nói như chuông đồng của hắn.

Lôi Thạch Phong — người cũng như tên, khuôn mặt nghiêm túc thẳng thắn, giọng nói còn lớn hơn tiếng sấm, vóc dáng khỏe mạnh làm cho người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Nghe nói lúc trước hắn từng tham dự hai cuộc săn tin trong chiến tranh, sau khi trở về thì được lên vị trí tổ trưởng tin tức, tính tình hắn nóng nảy, vội vàng hấp tấp, thường bị người khác nói sau lưng cho danh hiệu là : Lôi công.

Trong một góc bàn của phòng họp, một cô gái thanh tú mặc quần áo nghiêm túc, tóc búi gọn ngay ngắn ở sau đầu, nét mặt căng thẳng rất giống như là sắp đi đánh giặc, cùng với vẻ mặt thoải mái của hắn và nam nữ phóng viên rõ ràng là không giống nhau, bộ dáng ngồi nghiêm chỉnh xem ra giống như người mới .

Đúng vậy, cô, Ôn Nhu, là một phóng viên mới vừa vào bộ phận tin tức, hôm nay là ngày cô nhận chức trước khi trải qua ba tháng huấn luyện, sau ngày đầu tiên kết thúc huấn luyện thì chính thức đi làm, sắp tới cô phải tiến hành chạy tin tức về đời sống thật chặt chẽ

Sờ sờ giấy chứng nhận mới tinh ở trước ngực, cô vừa hồi hộp lại vừa phấn khởi, người bên trong ảnh chụp tươi cười sáng rực, giống như hiện tại cô tràn ngập chờ mong đối với tương lai

Nói đơn giản những điểm chính và tuyên bố công việc trọng điểm hôm

nay, ánh mắt Lôi Thạc Phong sáng ngời đảo qua loanh quanh ở trong góc nhìn bóng dáng nho nhỏ không chớp mắt.

"Đúng rồi, quên giới thiệu với mọi người, chúng ta có thêm thành viên mới gia nhập." Lôi Thạc Phong ném ánh mắt đến bóng dáng kia "Ôn Nhu, giới thiệu một chút về bản thân."

Đột nhiên bị gọi tên, Ôn Nhu có chút hồi hộp.

Nhìn thoáng qua hai bên, trong phòng họp hơn mười phóng viên tiên tiến đều tò mò quan sát cô.

Đứng lên, cô dựa vào mấy tháng huấn luyện tự giới thiệu rõ ràng từng chữ: "Chào mọi người, tôi tên là Ôn Nhu. . . . ."

Còn chưa nói hết, trong đám người đã có tiếng cười nhẹ vang lên.

Ôn Nhu đương nhiên biết bọn họ đang cười cái gì, cái tên này vẫn làm cho cô rất ngỡ ngàng, cũng không phải chỉ có hôm nay.

"Có điều, tôi rất bất cẩn, không dịu dàng chút nào cả."Hài hước nhất chính là tự biết được bản thân mình.

Những lời này, làm cho những người trong phòng họp muốn cười lại không dám cười, cuối cùng lại càn rỡ cười lớn.

Thu lại lúng túng, thanh âm trong suốt tiếp tục phát ra từ cổ họng của cô

"Tôi mới vừa tốt nghiệp, sở trường là tin tức chuyên nghiệp cùng chính trị học, ở trong giới tin tức còn là một người học nghề, hi vọng mọi người chỉ dạy nhiều hơn."

Giới thiệu đơn giản bản thân mình xong, Ôn Nhu xấu hổ ngồi xuống, lại cảm giác được bốn phía đều ném ánh mắt đang nhin cười lên người cô.

"Ừ, mọi người phải quan tâm cô ấy nhiều chút." Tiếp theo, Lôi Thạch Phong tiếp tục tuyên bố đề tài ban nãy."Kế tiếp, chính là về việc thêm vào thành viên mới sau khi điều chỉnh chức vụ."

Không hiểu sao những lời này làm cho Ôn Nhu thật thoải mái, nhiệt huyết cũng sôi trào lên.

Phóng viên,công việc mà cô hướng tới đã lâu, tràn ngập thử thách cùng tính chất kiến thức, rốt cục bây giờ cô cũng bắt đầu có chút cảm giác chân thật.

Ôn Nhu từ nhỏ rụt rè, cuối cùng cũng có cơ hội trở nên nổi bật, giống như nhân vật chính trị vĩ đại xuất hiện ở trước ánh sáng tivi, cô đoán rằng hiện tại ba mẹ và một ngàn ba cô sáu bà hàng xóm, nhất định đang canh giữ ở trước ti vi chờ xem cô.

"Ôn Nhu!"Thanh âm của tổ trưởng truyền tới, cắt ngang những suy nghĩ miên man hưng phấn trong đầu cô.

"Vâng" thanh âm của cô vui vẻ giống như con chim nhỏ.

Làm phóng viên,kỹ năng quan trọng nhất chính là bình tĩnh, điểm này, đối với người dễ dàng căng thẳng như cô mà nói,không phải là dễ dàng, nhưng giống như cô nói, muốn đạt được mục tiêu, phải khắc phục tất cả.

"Tôi muốn em chạy tin tức về điện ảnh."

"Hả?" Chạy tin tức giải trí điện ảnh?

Ôn Nhu mắt hờn —— vận số của cô có phải là quá tốt hay không? Cô cho rằng, từ trước đến nay cô rất xui xẻo, giống như tuổi tác dần dần lớn, nên đã từ từ thoát khỏi vận hạn mới phải.

Cô có được hai học vị về tin tức và chính trị,mục tiêu cuối cùng cô tiến vào giới tin tức chính là chạy tin tức chính trị, cố tình, tổ trưởng lại muốn cô đi làm việc mà cô ghét nhất trong cuộc đời, người được tin tức

lá cải liền đuổi theo không bỏ chính là phóng viên chó săn.

Nhưng sự thật chứng minh, cô trải qua hai mươi lăm năm đều như nhau, vận số thật sự rất đen đũi!

"Có vấn đề gì sao?" Ánh mắt nhìn chằm chằm cô giống như đuốc, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

"Không có." Làm sao cô dám nói có?

"Hôm nay em phải chạy một tin tức lớn, hôm nay Phí Gia Lạc sẽ đáp máy bay từ Nhật Bản về nước, tôi muốn em đến sân bay để phỏng vấn, nhớ kỹ, tin tức này chính là đề tài trang đầu của ngày mai, em biểu hiện tốt một chút."

Ôn Nhu luôn luôn không có hứng thú với tin tức điện ảnh, về phần Phí Gia Lạc là nhân vật như thế nào, cô càng không có nghiên cứu, chỉ biết là, người này đột nhiên nổi lên trở thành thần tượng của rất nhiều phụ nữ, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã điên cuồng lấy đi hơn phân nửa lòng của phụ nữ Đài Loan —— từ một tuổi cho đến một trăm tuổi, không một ai may mắn thoát khỏi.

"À, Vâng" Cô nhìn chằm chằm cặp mắt đang trợn kia, cảm nhận được bên trong tràn đầy ý tứ đe dọa.

Sau khi tan họp, Ôn Nhu uể oải đi ra phòng họp, ôm theo trái tim bị trống trở về phòng làm việc.

Đọc theo đường đi, Ôn Nhu thở dài không ngừng, cảm thấy bản thân vất vả học bài, đánh bại rất nhiều đối thủ ưu tú cố gắng thi vào đài truyền hình làm phóng viên, cuối cùng lại chỉ đuổi theo tin tức lá cải của một nam thần tượng?

"Ai." Nghĩ vậy, cô lại nhịn không được buồn thảm thở dài một hơi.

"Cô không khỏe sao?"

Bàn làm việc bên cạnh lộ ra khuôn mặt thanh tú trắng ngần, Ôn Nhu nhớ rõ cô ấy là người chịu trách nhiệm chạy tin tức xã hội - Lâm Y Tĩnh.

"Tôi không sao." Cô nhanh chóng vớt đi cảm xúc hồi hận, giả vờ mạnh mẽ làm ra khuôn mặt tươi cười.

"Ôn Nhu, xuất phát !" nhiếp ảnh gia được chia cùng tổ với cô đang ở ngoài cửa vội vàng gọi cô.

"Hả? Máy bay của Phí Gia Lạc không phải buổi trưa mới đến sao?" cô mất hồn hỏi .

"Buổi trưa? Cô chỉ có thể chụp được một biển người bùng nổ ở cửa chính sân bay thôi." Cao Thăng tinh thần hăng hái vác máy chụp ảnh, rất giống vác một cái tên lửa chuẩn bị ra trận.

"À, đến đây!" Ngầm hiểu sự việc, cô gấp rút bỏ lại tạp chí, một tay xách cặp da lên, một tay cầm lên micrô vừa được chia lao ra.

Ở giới tin tức, tranh giành được thời gian giống như tranh giành được thu hoạch xuất sắc, công việc phóng viên là tranh thủ từng giây từng phút.

"Cao Thăng, chúng ta có cơ hội giành được một chỗ phỏng vấn tốt hay không?" Dọc theo đường đi, Ôn Nhu căng thẳng muốn chết, cùng một câu hỏi đã hỏi ít nhất ba lần.

"Có, Có !" Cao Thăng là nhiếp ảnh gia từng trải, đối với trường hợp này đã nhìn thấy nhiều, có vẻ già dặn kinh nghiệm hơn.

"Phí Gia Lạc sẽ không tỏ rõ nhiều biểu hiện, rất khó làm sao?" Ngô nhớ hỏi câu hỏi không đúng ý của hắn, có thể làm cho cô mất mặt ngay tại đó.

Nói thật ra, Ôn Nhu hoàn toàn không biết sắp phỏng vấn một người như thế nào, ngược lại nhân vật chính trị hiện nay, bất kể có nhiều

biểu hiện hay là kém một chút, cô lại biết rất rõ ràng.

"Ừ." Cao Thăng cẩn thận đánh giá cô trên dưới vài lần, cười đến mức gian xảo.

"Cô yên tâm, từ trước đến nay anh ta rất nhiệt tình với phụ nữ.

Nghi ngờ nhìn chằm chằm Cao Thăng, Ôn Nhu trước giờ có ý nghĩ rõ ràng, lúc đó hình như bị vài chữ này làm cho thần kinh của đại não bị tắc nghẽn.

Không nghĩ, không nghĩ phỏng vấn loại ngôi sao thần tượng chỉ có khuôn mặt không có đầu óc này, có thể cũng không cần phải dùng nhiều tế bào não lắm, dù sao mọi người muốn nhìn chính là khuôn mặt của ngôi sao, chờ một chút bảo Cao Thăng chụp nhiều ảnh của người làm say mê mấy trăm vạn chị em phụ nữ kia một chút là tốt rồi.

Yên tâm thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, cô bây giờ không hề có áp lực phỏng vấn có gan bỏ qua lời phê bình.

Cô thủy chung cảm thấy theo sự chuyên nghiệp của bản thân, bây giờ phải đứng ở quốc hội hoặc đứng trước tòa án, mà không phải ngớ ngẩn ở trong này truy đuổi ngôi sao như vậy.

"Oa, bên trong xảy ra chuyện gì?"

Vừa mới xuống xe, còn chưa có vào sân bay, chỉ nghe bên trong truyền đến tiếng đánh trống reo hò làm đình tai nhức óc, rất giống đấu trường bò ở Tây Ban Nha, đến khi đi vào, mới phát hiện hiệu ứng thần tượng đã đem hơn phân nửa cái sân bay đều ngưng trệ.

Xong đời, trước mắt mọi người chen chúc đến con kiến chui không lọt, chi chít đều là những người hưng phấn kích động, mà ngay cả một con ruồi muốn bay vào trong cũng rất khó khăn, huống chi là cô? Cho dù công ty có quan tâm thu xếp chuẩn bị khu vực chụp ảnh và quay phim cho tin tức truyền thông, cũng sợ rằng không đi vào trong được.

"Xin lỗi, cho qua, cho qua."

Mới nghĩ, con ngựa cao to Cao Thăng bên cạnh đã dẫn đầu khiêng máy móc chen vào tham gia bức tường bên trong.

"Thật ngại quá, cho qua một chút, chúng tôi từ đài truyền hình đến làm phỏng vấn, ngại quá!"

Cảm giác được bốn phía quăng đến ánh mắt không kiên nhẫn, như đang lên án cô quá nhiều không khí nhiệt huyết chờ đợi thần tượng của bọn họ, Ôn Nhu xấu hổ nặn ra vẻ mặt tươi cười, hai chân vừa theo sát di chuyển của nhiếp ảnh gia, vừa gạt đầu nhận lỗi.

Mặc dù nói làm phóng viên phải học xông pha chiến đấu, không quan tâm đến thể diện, nhưng ai bảo cô trời sinh da mặt mỏng, sợ nhất bị người khác xem thường.

Thật vất vả dựa vào dáng người cao lớn của Cao Thăng che khuất, chen vào khu vực chuyên dụng của phóng viên để phỏng vấn, chỉ thấy các chuyên gia tin tức truyền thông đã bày ra thế trận chờ quân địch từ lâu rồi, một lòng thế nào cũng phải tranh giành đến một mét còn.

"Làm sao bây giờ?" Cô lướt qua một đám phóng viên lanh lợi lão luyện, rất non tay len lén hỏi Cao Thăng.

"Chờ!" Cao Thăng tập mãi thành thói quen nhắc đôi tay chen vào.

Đây là lần đầu tiên cô phỏng vấn, Ôn Nhu căng thẳng muốn chết.

Tuy rằng được huấn luyện phóng viên vài tháng, nhưng theo từng giây từng phút đến gần, cô trời sinh dễ dàng căng thẳng, tật xấu hình như lại rục rịch ở trong cơ thể.

Nuốt nước miếng mãnh liệt, nắm micro đã ướt đẫm mồ hôi trong lòng bàn tay cũng không biết đã lau qua vài lần trên quần áo.

Từ nhỏ thành tích tốt, nhưng bên trong lại ngượng ngùng, Ôn Nhu không đứng đầu tiên phong, nhiều nhất chỉ từng phát sáng trên đài trao giải ngày liên hoan, chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ làm một phóng viên sắc bén giỏi giang, nhảy lên màn hình nhỏ.

Nhưng hứng thú thứ này, một khi say mê lên cao lại không thể tự kềm chế, làm cô kiên định con đường tương lai của chính mình, thì nhất định không cần cá tính trước đây.

Xa xa đột nhiên truyền đến hét chói tai kinh người, làm bừng tỉnh suy nghĩ của cô, cả người Ôn Nhu kéo căng, tế bào chiến đấu nhanh chóng hoạt động mạnh lên, chuẩn bị nghênh chiến cái người làm mê chết trăm ngàn người siêu nhân thần tượng Phí Gia Lạc.

Phí Gia Lạc? A, sao tên này nghe qua hơi quen tai, hình như đã nghe qua ở đâu.

Cô nắm micrô chìm vào suy nghĩ, lập tức bị máy chụp ảnh phía sau kêu "tách" làm cho tỉnh.

"Ôn Nhu, Phí Gia Lạc tới, mau, nắm bắt cơ hội!"

"À!"

Đã từng được huấn luyện khả năng phản ứng ở hiện trường, khiến cô có thể lập tức kềm lại suy nghĩ, nắm chặt micrô, lập tức lấy khí thế đua ngựa lao ra.

Đột nhiên, cô rút cuộc hiểu rõ một việc.

Thảo nào sáng nay đã thấy lớp người đi trước đều ăn mặc nhẹ nhàng tiện lợi như áo T shirt, quần bò, thêm một đôi giày chơi bóng. Thì ra, trang bị như thế này mới có thể ứng phó với "Tình Trạng đặc biệt" này, nhìn cô hiện tại mặc đồ công sở, giày cao gót, cực kỳ hạn chế hành động và tốc độ của cô.

Vài bạn phóng viên khác, cũng mạnh mẽ theo sát bên cạnh, cái loại tư thế bỏ mình này quả thật làm cho một người mới đến như Ôn Nhu căng thẳng.

Xong đời, cô còn tưởng trải qua huấn luyện nghiêm khắc của phóng viên chuyên nghiệp, cô có thể thoát khỏi tật xấu dễ dàng căng thẳng, làm sao biết mới lần đầu tiên xuất trận, lại nảy lên cái cảm giác chân mềm nhũn?

Nhưng lần đầu tiên chạy tin tức, tổ trưởng gởi gắm kỳ vọng rất cao với cô, bất luận thế nào cũng không thể thất bại. Lắc lắc đầu, cô thu lại tâm trạng, chuyên tâm tập trung vào người được một vòng tròn bảo vệ kia, tầng tầng lớp lớp trợ lý vây quanh bóng dáng anh tuấn, cố gắng mở ra một đường máu.

Tuy rằng quần áo và giày cao gót cực kỳ ảnh hưởng đến tốc độ của cô, nhưng tốt xấu gì thời gian cô đi học cũng từng là kiện tướng thể thao, dáng người nhỏ xinh mảnh khảnh cũng đã chiếm không ít ưu thế, đang lúc hỗn loạn không ngờ cô lại cướp được vị trí phía sau mặt bên trái, một vị trí không tồi

"Ôn Nhu, làm tốt lắm, mau lên nắm cơ hội đưa ra câu hỏi." Cao Thăng phía sau nghiêm trang giống như một chỉ đạo kỹ thuật.

"Ách? Xin hỏi ——"

"Phí Gia Lạc, xin hỏi hành trình đến Nhật Bản lần này của anh như thế nào?"

Mới vừa mở miệng, lập tức bị một giọng nói lạnh lợi của phóng viên bên cạnh đoạt đi rồi.

Không thể nản lòng, càng bị áp chế lại càng hăng chính là bản bản của phóng viên.

"Xin hỏi ——"

"Nghe nói anh và nữ thần tượng ngôi sao Nhật Bản Đằng Tĩnh Tuệ đi ăn tối, xin hỏi trong lúc đó hai người có tia lửa yêu mến bắt gặp không?"

Liên tục gặp hai chấn động, Ôn Nhu đột nhiên nhớ tới ánh mắt giống như đuốc của tổ trưởng hung thần ác sát, cảm thấy sống lưng hơi lạnh.

Tổ trưởng biết cô là một người mới, hẳn là sẽ không quá mức nghiêm khắc với cô, gởi gắm kỳ vọng rất lớn ở trên người cô nhỉ?

"Phí Gia Lạc, xin hỏi anh trong tương lai có phải sẽ hợp tác cùng công ty "Sâm Hạ" ở Nhật Bản hay không? Sẽ đi đến Nhật Bản phát triển?"

Ôn Nhu bị đẩy tới đẩy lui, câu hỏi muốn hỏi cũng đều bị người khác hỏi hết, chen lẫn giữa đám đông và tiếng thét chói tai, quả thực giống một hoạt động dàn xếp.

Mồ hôi ướt đẫm, tóc cực kỳ lộn xộn còn không tính là tệ nhất, chen lẫn với một đồng phóng viên cùng nhiếp ảnh gia, móng của cô không ngừng bị micrô của phóng viên chọc tới chọc lui, đầu còn bị va vào ống kính máy chụp ảnh nhiều lần, làm cho Ôn Nhu không khống chế được tức giận.

Người này bán khuôn mặt trắng nhỏ! Chẳng những hại cô lãng phí thời gian đến phỏng vấn, ngay cả móng, đầu đều gặp họa, tức nhất là, còn bày ra dáng vẻ kẻ ngạo như vậy, hỏi cả buổi ngay cả một tiếng cũng không nói, làm cho cô muốn lấy micrô đập vào đầu hắn.

Trên thế giới sao lại có đạo lý này?

Thần tượng là dựa vào truyền thông để tỏa sáng, kết quả là, những người phụ nữ này lại đem nhà truyền thông bọn họ đá đến sau móng, ngay cả phỏng vấn cũng còn phải xem đại thiếu gia như hắn cao hứng, vậy tính cái gì?

"Phí tiên sinh, suy cho cùng là anh không cần nhận phỏng vấn?" Cô

không thể nhìn được nữa, nếu hắn không nói, cô cũng không muốn lại bị coi thành đứa ngốc.

Đi nhanh đi nhanh bước chân đột nhiên dừng lại, chậm rãi quay đầu.

Đây tuyệt đối là một khuôn mặt đẹp trai tao nhã và cả gương mặt hoàn mỹ hiện đại!

Mũi của hắn cao và thẳng bên trên là kính mát có giá trị xa xỉ, môi mỏng khêu gợi hơi hơi câu thành độ công mê người, áo trắng quần đen làm tôn lên vẻ phóng khoáng của hắn, cũng hiện ra dáng người hoàn mỹ đang được vải vóc che lại.

Đằng kia mở ra khuôn mặt quá mức tuấn tú mê người, lấp lánh tươi cười ở trước mặt cô làm cho cô hít thở không thông, hại Ôn Nhu chẳng biết sao lại căng thẳng lên.

Trời, cô cho là mình đã vượt qua tật xấu dễ dàng căng thẳng rồi!

"A Lạc, không cần trả lời câu hỏi gì của truyền thông." Bên cạnh người đại diện nhắc nhở, lại bị hắn lấy tay ngăn cản.

"Em muốn hỏi cái gì?" Bên môi hắn hiện lên một chút ý cười hứng thú.

Ôn Nhu đối với vẻ tươi cười mê người đáng ghét của hắn cảm thấy tức giận, cố tình ở đây bày ra tính cách tuấn mỹ trước mặt, cô căng thẳng rối loạn, đầu óc rất giống bị nhét vào một cây bông vải hình tròn to lớn, trắng xóa một mảnh không thấy rõ ràng.

"Xin hỏi. . . . . Xin hỏi. . . . ."

Mỉm cười mê người có đầy kiên nhẫn, gật gật đầu cổ vũ cô tiếp tục.

"Anh còn thích điếm tâm vừa rồi trên máy bay sao?" Suy nghĩ của cô rối loạn loạn, hoàn toàn không biết mình đang hỏi cái gì.

Bốn phía vang lên tiếng cười, máy chụp ảnh sau lưng vừa tàn nhẫn "Tách" một cái, cuối cùng thử tìm về một chút lý trí.

"Cũng không tệ lắm." Hấn nhin cười rất phong độ trả lời, đưa tay chậm rãi tháo kính mát xuống. "Em còn câu hỏi sao?"

Vốn là luống cuống căng thẳng, va chạm con người đen lười nhát có thể chết người kia, thấy rõ gương mặt tuấn tú nguyên vẹn phía sau, cả người hoàn toàn ngẩn ngơ.

Trời, khuôn mặt này, tươi cười này!

"Anh. . . . Anh." Cô hoảng sợ chỉ hấn, rất giống nhìn thấy người ngoài hành tinh tiến vào Địa Cầu.

Không, cô không tin trên thế giới sẽ có trùng hợp vớ vẫn như vậy, nhưng, khuôn mặt này cô tuyệt sẽ không nhận lầm. Đã qua chín năm, hấn vẫn ngoan cố rơi vào trong trí nhớ của cô, tựa như rễ cây chui vào bên trong thịt, lúc nào cũng mơ hồ có cảm giác đau đớn như vậy.

Xem ra theo nụ cười của hấn, hấn khẳng định cũng nhận ra cô.

Đột nhiên, không khí trở nên thật mỏng manh, đám đông chen chúc nổi lên nhiệt độ cao đến kinh người, quá mức căng thẳng và hoảng sợ làm cho trước mắt Ôn Nhu tối sầm, đang một mảnh tiếng cười chuyển thành tiếng thét chói tai ở giữa vì hoảng hốt lo sợ, cả người mềm nhũn đi đến phía trước.

Phí Gia Lạc chân dài sải bước, đẩy ra bức tường người trùng điệp ở bên cạnh, đúng lúc đỡ lấy vóc người nhỏ xinh trước khi ngã xuống đất.

Sau đó tiếng hét chói tai vừa rồi lại tiếp tục, bốn phía lại truyền ra một trận kinh động.

Ôn Nhu? Hấn không nghĩ tới trải qua chín năm, mà hấn sẽ gặp lại cô, mà mị lực của hấn trải qua chín năm, như cũ cũng không có giảm

đi!

Nhìn thấy hấn, vậy mà cô kích động đến hôn mê, xem ra tiểu nha đầu này vẫn giống năm đó, vẫn cố chấp một lòng si mê mền mộ hấn như cũ.

Hấn kiêu ngạo mà đắc ý giương cao môi mỏng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người té xỉu trong ngực.

Qua nhiều năm như vậy, cô thay đổi không ít.

Mặc đồ công sở, tóc dài ở sau đầu búi thành một cái búi tóc, trang điểm tựa như một phóng viên chuyên nghiệp giỏi giang lanh lợi, không còn vẻ ngây ngô rụt rè của năm đó nữa, nhưng mà vẫn vui tươi làm cho trái tim người khác dễ chịu.

Không để ý đến tia sáng huỳnh quang của đèn đang tranh nhau chụp ảnh quay phim bên cạnh, hấn thoải mái nâng lên thân thể nhỏ xinh vào lòng, bước đi về phía phòng nghỉkhách quý của công ty hàng không.

Đem cô đặt trên sofa cao cấp, hấn quan tâm giúp cô cởi lỏng hai cúc áo, lấy khăn tay lau mồ hôi giữa trán cô, hai gò má trắng mịn bắt đầu khôi phục hồng hào.

Sau một lúc lâu, Ôn Nhu cuối cùng là mở mắt, ngênh đón của cô là tươi cười mê người.

"Anh, Anh, Anh. . . . ." Hoảng sợ miệng bắt đầu nói loạn, cô phát hiện mình thế nhưng lại bắt đầu Cà Lăm.

Trời ạ, thật là hấn, cô không phải đang nằm mơ?

"Cà Lăm tiểu thư, đã lâu không gặp!" Hấn cười ở cô trong mắt giống như ác maim cười.

"Cà Lăm tiểu thư" Vài chữ này làm cho ngực cô hung hăng đau đớn.

Trời ạ, đây nhất định là ác mộng. Cô rên rỉ một tiếng, giả đò
điều nhắm mắt lại.

"Em không biết tôi? Tôi là Phí Gia Lạc."

Phí Gia Lạc cái tên này dường như là một loại nguyên rửa thần bí
đáng sợ, lại lần nữa xé nát nỗi đau tinh thần mà cô giữ yên bình lâu
nay.

Cô làm sao có thể không biết hẳn chứ? Khuôn mặt chín năm trước
làm cho cô lái đi không được ác mộng, càng làm cho thời học sinh
trung học tốt đẹp của cô sống trong bóng ma tối tăm.

Bình tĩnh của cô, chuyên nghiệp của cô đâu? Trong đầu không ngừng
hiện lên dấu chấm hỏi, nhưng trừ ra kiêu ngạo bên ngoài hẳn rất
giống con chim khổng tước đực chỉ có bình phong, cái gì cũng tìm
không thấy.

"Em có khỏe không?" Lòng bàn tay ấm áp đặt lên cái trán của cô.

"Anh, Anh làm gì?" Rất giống bị một con rệp bò lên cái trán, cô liên tục
không ngừng nhảy dựng lên.

"Kiểm tra em có bị cảm nắng không." Vừa nói ma trào lại vừa đuổi tới.

"Xin. . . . . Cầu xin anh đừng. . . . . Đừng có vẻ mặt như vậy, tôi cần.
. . . . cần bản không biết anh." Vì thoát khỏi con chim khổng tước đực
chỉ khoe ra lông chim thành nghiện này, đến chết cũng không thừa
nhận là biện pháp duy nhất.

"Tôi không thay đổi nhiều lắm, em không nhận ra?" khổng tước đực
thương tiếc nhìn cô.

"Cho dù anh hóa thành tro tôi cũng nhận ra." Cô tức tối gầm nhẹ, đến
khi phát hiện mình lỡ lời đã sập bẫy.

"Em căn bản không quên tôi?" Khổng tước đực kiêu ngạo phấn chấn khoe ra lông chim, răng trắng hiện ra một loạt ánh sáng chói chang càn gai mắt.

"Anh. . . . . Thật gian xảo." Cô cố gắng muốn chống cự cà lăm, nhưng sắp thành lại hỏng.

"Đây là một trong những ưu điểm của tôi." Hấn cao hứng gật đầu.

"Em một chút cũng không thay đổi, vẫn Cà Lăm như vậy."

Chim Khổng Tước đực vênh mặt khoe ra lông chim, lại lần nữa đem cô mang cơn ác mộng đau đớn của chín năm trước. . . . .

Chương 2

“Ôn Nhu, một mình bạn có được hay không?”

Ở hành lang bên cạnh phòng học năm nhất, Chu Mĩ Vân không nhận được lo lắng lại hỏi một lần nữa.

“Ừ.” Dùng sức gật gật đầu, Ôn Nhu cố gắng không để lộ tâm tình đang khẩn trương của mình.

“Thật sự không cần mình đi cùng bạn?” Chu Mĩ Vân là một người bạn tốt, nhưng cũng không thể thay cô theo đuổi tình yêu.

“Không sao, mình có thể đi một mình.”

Trên đầu là một mái tóc ngắn, Ôn Nhu là một nữ sinh thông minh ngoan ngoãn, nhưng hôm nay cô sẽ là một nữ sinh gương mẫu đốt cháy lửa nóng cho tình yêu mãnh liệt, dũng cảm sẵn sàng theo đuổi tình yêu.

“Bạn yên tâm, mình nhất định sẽ thuận lợi đem thư để vào tủ quần áo của anh ấy.” Giống như một lời tuyên bố riêng, Ôn Nhu cố lấy dũng khí bước đi, hướng phòng học năm ba mà đi.

Mỗi một bước lên bậc thêm cầu thang trong lòng lại càng thấp thỏm, càng đến gần, hai chân của cô lại càng bắt đầu tranh giành nhau mềm nhũn ra.

Lên đến tầng ba, cô đã dò hỏi được lớp của Hách Thế Gia đang học giáo dục thể chất ở ngoài sân, trong phòng học không có người, đúng là thời điểm tốt nhất để truyền đạt tình yêu của cô.

Đừng sợ! Ôn Nhu, không có gì làm khó được mày, mày có thể thuận lợi bỏ thư vào tủ quần áo của Hách Thế Gia. Cô ra sức chống đỡ hai chân mềm nhũn tự cổ vũ bản thân.

Đứng trước căn phòng bố trí tủ đồ to lớn, cô chạy đi chạy lại tìm tên Hách Thế Gia, căng thẳng ngay cả tay cầm thư tình cũng run rẩy không ngừng, một đám nam sinh vừa đánh cầu xong đột nhiên ầm ỉ cãi nhau đi lên lầu.

Nghe được tiếng động, tạt xấu dễ dàng căng thẳng của Ôn Nhu lại lên cơn, nhưng tình yêu cần phải ra sức không thể bỏ cuộc, cô hấp tấp lướt nhanh qua hai hàng cuối cùng, đột nhiên nhìn đến chữ “Gia” quen thuộc, bất chấp tất cả, cô kéo cửa tủ ra để thư vào bên trong.

Mới vừa chuyển đầu, lập tức gặp đám nam sinh năm ba chỉ sợ thế giới không loạn kia.

“À, Ôn Nhu, nữ sinh gương mẫu!”

Trong lòng hoài nghi, hẳn không phải là Bàn Tử (người béo) lớn tiếng hét mỗi ngày lấy “Âu nhạc phi” làm ba bữa cơm sao.

"Đến đưa thư tình!"

"À — yêu đương."

Một người nam sinh buồn chán bắt đầu ồn ào, mặt Ôn Nhu một chút hồng một chút trắng, hận không thể lập tức chui xuống đất biến mất.

"À, hóa ra em thích Phí Gia Lạc!" Bàn Tử ngay cả giọng cũng lớn, chỉ sợ ngay cả phòng hiệu trưởng cũng nghe được.

Phí Gia Lạc? Ôn Nhu mãnh liệt nhấc đầu, ngoảnh lại nhìn phía cái tủ kia.

Phí Gia Lạc. Ba chữ to rành mạch như kim đâm vào thần kinh thị giác của cô.

"Không cần xấu hổ, dù sao toàn bộ nữ sinh trong trường có ai mà không thích hẳn?"

Đúng vậy a, toàn bộ nữ sinh trong trường có ai không thích Phí Gia Lạc? Trừ phi là người mù, kẻ ngốc, mới có thể đối mị lực của hắn, gương mặt tuấn mỹ tiêu sái kia không chút động lòng.

Nhưng cô chẳng những không bị mù còn vô cùng thông minh, mỗi học kỳ đều hạng nhất, còn là một nữ sinh gương mẫu, cố tình không thích cái tên tự kiêu tự đại kia, chán ghét hắn giống con chim Không Tựóc chỉ biết khoe ra lông chim.

Một đám người hò hét ầm ĩ, bao quanh vây cô như là đang nhìn một con thú ba chân hiếm thấy, loại tin đồn mang mùi máu lập tức hấp dẫn rất nhiều người xem kịch vui.

"Nghe nói có người thăm mền tôi?"

Tiếng nói kiêu ngạo quen thuộc giống như sứ giả Câu Hồn từ địa ngục đến, làm cho cô thấy lạnh lên từ lòng bàn chân.

Ánh mắt của cô theo một đôi giày chơi bóng cao cấp giá trị xa xỉ chậm rãi di chuyển đi lên, đến khi chạm đến gương mặt tươi cười ngông cuồng nên kéo ra ngoài bản chết kia.

"Chính là Ôn Nhu." Hơn mười đầu ngón tay đều chỉ về phía cô, làm cho cô dù muốn biến thành không khí cũng không có chỗ nào che thân. "Cô ấy để thư trong tủ đồ của cậu."

Đám "Gà trống" nhiều chuyện, đem việc cô viết thư báo cho Phí Gia Lạc để tranh công.

"Không, không. . . . . Không phải như vậy . . . . . Đó là tôi. . . . . Tôi. . . . ."

Trơ mắt nhìn lá thư quan trọng nhất trong đời rơi vào tay kẻ gian, trái tim Ôn Nhu như đang chảy máu.

Cô có cơ hội đem chuyện Ô Long (con quạ đen) này giải thích rõ ràng, nhưng không biết tại sao, răng với đầu lưỡi lại buộc thật chặt,

cùng với nụ cười sâu sắc trên mặt hần, càng Cà Lăm nghiêm trọng hơn.

Tuyệt vọng nhìn ngón tay thon dài của hần mở thư ra, Ôn Nhu hoàn toàn không có sức ngăn cản.

"Em thích anh. . . . ." giọng nói trầm thấp dừng lại, hứng thú liếc mắt nhìn cô một cái.

"Lần đầu tiên em nhìn thấy anh, liền bị nụ cười của anh làm cho rung động, anh cao to mạnh mẽ làm cho người ta có loại cảm giác an toàn. . . . . Càng thích làn da khỏe mạnh màu đồng của anh."

Một đám nam sinh "ừ" một tiếng bị nổi da gà trong lòng, gạt bỏ đi ý nghĩ tiếp theo.

Hai gò má đỏ bừng vì xấu hổ, làm cho khuôn mặt chỉ có bàn tay lớn của Ôn Nhu càng lộ rõ bối rối và khô hài.

"Thì ra em cảm thấy tôi cao to mạnh mẽ?" Phí Gia Lạc tựa như khoe ra cánh tay, lộ ra cơ bắp nhợt nhạt trên cánh tay.

Nếu không bởi vì hoàn cảnh hiện tại của cô quá tệ, nhất định nhịn không được cười lăn trên mặt đất.

Nếu nói Hách Thế Gia là gà rừng, thì chắc chắn Phí Gia Lạc là con gà thịt mỡ vụng về, cao gầy nhạt nhẽo, tay trói gà không chặt, ánh mắt mơ hồ, trong đầu của các cô gái toàn bộ đều chứa bã đậu, còn đem hần trở thành Phan An sống lại.

Những cô gái khác có lẽ bị khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của Phí Gia Lạc cuốn hút, nói lời ngon tiếng ngọt, miệng lưỡi xinh đẹp như hoa sen, cùng với một bộ dạng ngạo mạng giống như đàn ông trên thế giới chết hết—— nhưng cô thì không.

Cô yêu thích là đàn ông khỏe mạnh như ánh mặt trời, có dáng người cùng thể trạng cường tráng thì càng tốt, nếu có thêm làn da toàn thân

màu đồng, liền càng hoàn mỹ không thiếu sót — giống như Hách Thế Gia.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy đội trưởng đội bóng rổ Hách Thế Gia, liền bị hấp thu hút sâu sắc, từ đó lún sâu vào lưới tình không thể thoát ra.

"Sao lại thế này?"

Chính giữa đám người đọc thư hé ra khuôn mặt như mặt trời, xuất hiện ở phía sau Phí Gia Lạc.

"Nữ sinh gương mẫu của chúng ta đưa thư tình cho tôi." Phí Gia Lạc dương dương tự đắc khoe ra.

"Sức hấp dẫn của cậu đúng là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi a!" Hách Thế Gia nhếch môi, làn da màu đồng lóe ra dưới ánh mặt trời, lại làm cho Ôn Nhu nhớ...muốn khóc.

"Cô ấy yêu thích cơ bắp trên tay và làn da màu đồng của tôi." Đem cánh tay cơ bắp kia đến trước mặt lắc lắc...

"Ách." Vẻ mặt của Hách Thế Gia cứng lại vài giây, quái dị nhìn thoáng qua Ôn Nhu."Thì ra là thế." Trong mắt người yêu là Tây Thi, hẳn chỉ có thể vỗ vỗ vai Phí Gia Lạc rồi tự mình đi trở về phòng học.

Bóng lưng to lớn càng chạy càng xa, giống như tuyên án tử hình cho tình yêu đầu tiên của cô.

Không, không phải như thế, tất cả đều là hiểu lầm. Ôn Nhu muốn hét to, thế nhưng cổ họng giống như mắc kẹt một quả trứng gà lớn, một chút âm thanh cũng không phát ra được, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn hấp biến mất ở trong tầm mắt.

Sai lầm này, cứ như vậy đưa tới cho Ôn Nhu cơn ác mộng không thể nào thoát khỏi .

Từ ngày hôm đó, ngay cả Ôn Nhu nữ sinh gương mẫu cũng không thoát khỏi lưới tình của Phí Gia Lạc, tin đồn cứ như vậy mà truyền đi,

lưu truyền rộng rãi sức hấp dẫn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi của hắn, cũng làm cho sự nghiệp to lớn của hắn tiến thêm một bước nữa.

Có lẽ thái độ lạnh như băng của Ôn Nhu, cũng có thể là trong lòng thương tiếc muốn chinh phục nữ sinh gương mẫu, Phí Gia Lạc cứ như vậy quán lầy Ôn Nhu.

Không để ý cô đã trở thành kẻ thù chung của nữ sinh toàn trường, hắn luôn luôn thích đem cô trở thành chiến lợi phẩm ở bên người muốn đến thì đến muốn đi thì đi, không có việc gì liền trêu chọc cô, đem cô trở thành bộ quần áo thấp kém ở lại đợi ăn được đậu hủ người mình yêu thích là hắn.

Nhớ lại đoạn quá khứ đau đớn, Ôn Nhu vẫn còn lửa hận, một lần sảy chân để hận nghìn đời.

Như thế rất tốt, sự việc cách nhiều năm, cô còn ngớ ngẩn té xỉu ở trước mặt hắn, chỉ sợ về sau cho dù cô có nhảy song Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Nhìn xung quanh, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, mình đang nằm ở phòng khách quý của công ty hàng không Khánh Duật, mà không phải trên giường của hắn.

"Phí Gia Lạc đâu? Anh ta khi nào mới ra giải thích?"

"Đúng vậy, nữ phóng viên vừa rồi và anh ta có quan hệ gì?"

Ngoài cửa ồn ào nhộn nhạo, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể có người xông vào, cô đoán nội dung cuộc phỏng vấn có tiêu đề giải trí của cô, ngày mai chắc chắn sẽ biến thành tin lá cải.

"Sao tôi lại ở đây?" Mí mắt cô kinh hoàng, có loại dự cảm không tốt lắm.

"Tôi ôm em vào." Hắn bày ra nụ cười người hoàn mỹ mê người, đợi

cô nhảy dựng lên mà hét lớn vì vui mừng.

Ý của hắn là nói — hắn trước mặt hàng chục phương tiện điện tử, trước mặt truyền thông, còn có thể lực khổng lồ của đoàn người hâm mộ mà ôm cô?

"Anh. . . . . anh sẽ hại chết tôi!" Cô ôm mặt, khóc không ra nước mắt.

Cô xong rồi, thế này cô không khác gì đã trở thành kẻ thù của một nửa phụ nữ Đài Loan.

Phản ứng của cô làm cho Phí Gia Lạc ngây ra một lúc, sau một lúc lâu mới kịp phản ứng.

Cô áy nhát định là vì quá cảm động mà khóc— Phí Gia Lạc tự mãi lại bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đừng ngại, không có gì." Con người có khuyết điểm cũng rất được chào đón, đến đâu cũng có người tranh giành ghen tuông vì hắn.

"Không có gì?" Con đường phóng viên tốt đẹp của cô bị hủy, còn dám dùng thái độ này nói không sao cả.

Cô mặc kệ hắn đã ôm mấy trăm người phụ nữ, nhưng hắn không nên ôm cô, cô còn muốn làm người, còn có tương lai tốt đẹp, không nghĩ sẽ bị hủy trên người một playboy (công tử nhà giàu lãng nhãng) siêu cấp tự kỷ.

Ôn Nhu tức giận đến muốn lấy giày đập hắn — nói đến giày, giày của cô đâu?

"Anh đem giày tôi đi đâu rồi?" Cô nhìn xung quanh, phát hiện đã thành cô tiên một "Chân".

"Có lẽ là rớt." Phí Gia Lạc nhún nhún vai, có thể ôm cô lao ra bức tường người đã không dễ dàng, làm sao có thời giờ đi chú ý giày của cô?

"Thế này làm sao tôi ra ngoài?" Mồ hôi lạnh của Ôn Nhu lại tuôn ra.

Bên ngoài truyền thông bao vây dày đặc, người hâm mộ (fan), chỉ còn một chân giày, còn có tổ trưởng hiện tại đang ở phòng làm việc chờ tin tức cho tiêu đề điện ảnh . . . . . Quả thực là Ôn Nhu bị vây kín bốn bề.

"Không quan hệ, tôi không ngại ôm em." Hấn làm ra vẻ muốn đứng lên.

"Tôi ngại!" Cô chán ghét né tránh, cầm chiếc giày hấn đang nắm ở trong tay."Cách xa tôi một chút, tôi với anh không có bất cứ quan hệ nào."

"Chúng ta là bạn học nha." Hấn cười híp mắt nhắc nhở cô.

Oán hận nhìn hấn một lúc lâu, Ôn Nhu tức giận trả lời một câu."Không nhọc anh nhắc nhở."

Phí Gia Lạc thấy vẻ mặt của cô biến đổi phong phú nhin không được cười một tiếng.

Hấn vẫn không quên ghi tội cô gái thú vị này, bởi vì cô gái tên Ôn Nhu này, hai mươi bảy năm qua, chỉ thềm mến hấn, cứ thềm mến như vậy đến tận bây giờ, cố chấp này bảo hấn không cảm động cũng khó.

Rõ ràng đưa thư tình cho hấn không cẩn thận bị phát hiện, còn bị đưa ra giữa nơi đông người, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, nhưng trước sau cô cũng không chịu thừa nhận.

Không ngờ chín năm sau gặp nhau, cô vui mừng đến đến té xỉu trước mặt mọi người, có thể thấy được tình cảm của cô rất sâu đậm, qua nhiều năm như vậy vẫn đem hấn đặt sâu trong lòng.

"Chờ một chút, em muốn đi đâu?" Bỗng nhiên Phí Gia Lạc hoàn hồn mới phát hiện cô đang muốn đứng dậy.

"Đương nhiên là trở về làm việc." Cô căng thẳng nhìn xung quanh, vội vã rút tay về.

Người này còn ngại hại cô không đủ lắm sao? Bên cạnh, không chỉ có trợ lý còn có người đại diện của hắn, tất cả phụ nữ, toàn bộ đều dùng một loại ánh mắt như giết người trừng cô, hắn thật muốn hại cô bị chặt thành tám khúc hay sao?

"Em cứ như vậy mà đi?"

"Bằng không còn ở lại chờ bị người hâm mộ của anh nhổ nước đến chết đuối sao?" À, cảm ơn, cô có thói quen sạch sẽ.

Phí Gia Lạc thất vọng phiền muộn lắc đầu."Em quên đúng hay không?"

"Quên cái gì?" ánh mắt Ôn Nhu cẩn thận dạo qua một vòng mọi nơi, xác định mình không có quên bất cứ chuyện gì.

"Em thích tôi, còn lén lút đưa thư tình cho tôi."

"Tôi đã nói rồi, đó là chuyện Ô Long*, tôi để sai ngăn tử!" Xấu hổ, cô tức giận ngắt lời của hắn.

"Không, thậm chí một người sao có thể sai, em đừng cảm theo đuổi tình yêu là một tinh thần đáng ngưỡng mộ." Phí Gia Lạc khoan dung mỉm cười, làm cho toàn bộ máu của cô lập tức xông lên não.

Cái người ghê tởm này làm cho toàn thân người khác nổi da gà —— Ôn Nhu trợn mắt nhìn hắn.

Nếu không phải ngại, nam nữ thụ thụ bất thân, cô thật muốn lấy thước đo đo da mặt của hắn rốt cuộc là dày đến bao nhiêu.

"Nếu yêu thích anh thì là heo!" Tha thứ cô so sánh việc này làm ô nhục chỉ số thông minh của heo.

Không khí cứng đờ vài giây —

"Em vẫn là như vậy không giống người thường." Phí Gia Lạc than nhẹ, dùng một loại ánh mắt thương tiếc mà thâm tình chăm chú nhìn cô.

Thoáng chốc, đầu óc Ôn Nhu một mảnh trống không, trái tim mạnh mẽ ban đầu đột nhiên bị mất hai nhịp, yếu ớt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bãi công.

"Anh. . . . . Anh tại sao nhìn. . . . . nhìn tôi?" Đột nhiên cô phát hiện đầu lưỡi của mình lại không dùng được, hô hấp thiếu oxy nghiêm trọng.

Không biết vì sao, mỗi lần hấn nhìn thẳng vào cô, đầu óc cô liền một mảnh mờ mịt, ngay cả nói cũng nói không rõ ràng.

Cô không phải không thừa nhận, hấn thật sự rất tuần tú, thời gian chín năm ở trên người hấn lại tăng thêm thành thực, mị lực mê người, chỉ là câu môi nhìn chăm chú cô, cũng khiến cho adrenalin* của cô nhanh chóng tiết ra.

"Nói thật, qua nhiều năm như vậy, em là người phụ nữ duy nhất làm tôi không thể quên được."

"Tôi cũng vậy." Qua nhiều năm như vậy, cô vẫn muốn một mũi tên bắn thẳng vào kẻ thù để báo thù chuyện năm đó.

"Tôi cũng biết, là em đối với tôi nhớ mãi không quên."

"Đúng, tôi nhớ mãi không quên muốn cho anh cũng nếm thử bị mũi vị bị phụ nữ vây quét." Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ách?" Phí Gia Lạc ngạc nhiên nhìn Ôn Nhu đột nhiên lại biến sắc mặt, từ từ thở dài một hơi.

"Muốn em thừa nhận thích tôi khó khăn như vậy sao" Có bao nhiêu phụ nữ vì thổ lộ với hắn, thậm chí không tiếc canh giữ ở cửa nhà hắn mấy ngày mấy đêm a!

"Anh, cái người này nghe không hiểu tiếng người sao?" Cô thật muốn búng lỗ tai hắn, nhìn xem ráy tai có phải bị tắc nghẽn rất nghiêm trọng rồi hay không?

"Tôi biết em là miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo." Tình yêu là vô tội.

Người này rốt cuộc có cái tật xấu gì? Ôn Nhu tức giận trợn mắt nhìn hắn.

Chín năm trước cô nói đến khô nước miếng, hắn vẫn một mực chắc chắn cô thích hắn, giải thích như thế nào cũng không có ích, nhưng mỗi lần vừa nhìn thấy hắn, cô nói chuyện liền bị Cà Lăm, càng có vẻ giấu đầu lòi đuôi.

"Cô ấy như thế nào? Cô ấy không sao chứ?"

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng nói khản trương của Cao Thăng.

"Cao Thăng, tôi ở đây!" Cô lớn tiếng kêu cứu.

"Ôn Nhu, cô không sao chứ?" Không đến vài giây đồng hồ Cao Thăng liền xông vào.

"Tôi không sao." Ngoại trừ việc bị quấy rối nghiêm trọng. Cô thờ phỉ liếc mắt nhìn Phí Gia Lạc một cái.

"Phí tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp đỡ, xin lỗi làm cho anh gặp phiền phức." Về mặt Cao Thăng như nghĩ tới cái gì.

"Thời gian không còn sớm lắm, chúng ta cần phải đi, còn có những cuộc phỏng vấn khác." Ôn Nhu chỉ có một chân, khắp khiên khắp

khiến kéo Cao Thăng hướng ra ngoài cửa.

"Chờ một chút." Cao Thăng đột nhiên giữ chặt cô."Phí tiên sinh, tôi có một yêu cầu, không biết có được hay không?"

"Anh nói." Quả nhiên không hổ là tình nhân của dân chúng, tác phong thân thiết hiền hoà của hắn làm cho người ta muốn hôn môi đầu ngón chân của hắn.

"Chúng tôi có thể tiến hành một cuộc phỏng vấn độc quyền với anh hay không?" Cao Thăng bắt được cơ hội hỏi.

"Không được, chúng tôi sẽ mở một cuộc họp báo, trước mắt không tiếp nhận cuộc phỏng vấn nào." Bên cạnh, người đại diện xinh đẹp giống ngôi sao lạnh mặt nói.

"Không sao." Phí Gia Lạc mỉm cười, nụ cười mê người đủ để hòa tan lớp đường trắng."Xem như vì Ôn Nhu, tôi có thể nhận phỏng vấn của các người."

Nhưng là cô không muốn phỏng vấn hắn a!Trong lòng Ôn Nhu tức giận hò hét .

"Lạc, nhưng mà ——" Người đại diện xinh đẹp hơi hơi thay đổi sắc mặt.

Lạc? Ôn Nhu nghi ngờ quay lại nhìn kỹ hai người,ngay cả mình cũng không phát hiện ra một cỗ ghen tuông đang nảy lên trong đáy mắt.

Cô yên tâm, từ trước đến nay anh ta rất nhiệt tình với phụ nữ

Hiện tại, cuối cùng cô cũng hiểu được những lời nói lúc sáng của Cao Thăng là có ý gì.

Thì ra, không ngờ trái tim của người này đến giờ vẫn là một cái củ cải, lăn qua lăn lại giữa một đám phụ nữ.

"Tôi và Ôn Nhu có quan hệ không bình thường, không ngại vì cô ấy mà ngoại lệ."

Nói thì cảm động, nhưng Ôn Nhu một chút biết ơn cũng không có.

Đường đường là một người đàn ông, không chỉ là trợ lý, mà ngay cả người đại diện cũng là phụ nữ, âm thịnh dương suy, chắc chắn không làm được việc lớn gì.

"Thật tốt quá." Cao Thăng mặt mày hớn hở, lập tức liên lạc xe SNG, sau đó khiêng máy chụp ảnh lên.

"Ôn Nhu, chuẩn bị."

Ôn Nhu do dự, rơi vào cuộc đấu tranh trong một khoảng thời gian ngắn, thật giống như rơi vào trong nước, lui lại một bên là đất liền an toàn, một bên là đảo Kim Ngân ngàn năm một thuở, làm cho cô khó có thể lựa chọn.

"Mau tới đây, tôi đã chuẩn bị tốt." Phí Gia Lạc hướng cô mở ra nụ cười chết người, hại tim của cô bỗng chốc đập mạnh lại sót vài nhịp.

So với khuôn mặt tuần tú làm người ta vừa yêu lại vừa hận, người đại diện xinh đẹp bên cạnh khuôn mặt cũng không tốt lắm.

Khẽ cắn môi, cô đang ở trước tình trạng khó xử, cuối cùng đưa ra lựa chọn đau đớn.

Hi vọng ông trời có thể thông cảm cho nỗi khổ cô vì công việc mà hy sinh thân mình.

Chương 3

"Ôn Nhu, tuyệt lắm!"

Trở lại văn phòng, chỉ thấy Lôi công hưng phấn vọt tới hướng của cô, trên mặt tươi cười thỏa mãn.

"A" Tuyệt cái gì?

Đến bây giờ cô còn chưa hoàn toàn tỉnh táo khi nghe theo lời của chim Khổng Tước đực có lông chim đầy màu sắc kia.

"Hôm nay, xếp hạng tin tức của đài truyền hình chúng ta tăng lên hai phần trăm, là mức cao nhất trong những năm qua, em thật sự là quá tuyệt vời!"

Lôi Thạch Phong không ngừng vỗ bả vai của cô mà khen ngợi, suýt chút nữa thì cô bị bàn tay to vỗ gãy xương bả vai.

"Khụ khụ! Cảm ơn tổ trưởng khích lệ, đây là, đây là việc nên làm, khụ khụ." Cô khó khăn gạt bỏ bàn tay to lớn đang tấn công ra.

Đây tất cả đều là ngoài ý muốn, nếu không phải muốn biểu hiện tốt vào ngày đầu tiên đi làm, cô thà rằng mình không đánh mà lui, cũng không cần thiếu Phí Gia Lạc một nhân tình*.

"Sau này tiếp tục làm tốt, tôi sẽ ghi nhớ công lao ngày hôm nay của em." Lôi công cảm thấy hài lòng, di chuyển thân hình khổng lồ quay đi về phía văn phòng cấp trên để báo công*.

Chờ Lôi công đi, những đồng nghiệp giả bộ nghiêm túc, lập tức vây quanh cô.

"Ôn Nhu, cô thật lợi hại, không ngờ rằng lại dùng cách té xỉu để lấy tin tức độc quyền."

"Đúng vậy a, cô làm sao lại nghĩ đến, thật sự là nghe mới sinh không sợ cạp, về sau chúng tôi đều phải theo cô học tập."

Một đám đồng nghiệp vây quanh ở bên người nói thất chủ bất thiệt, nhất là mấy phóng viên nữ, trên mặt có nhiều biểu cảm, hâm mộ lẫn ghen tị.

"Đó là chuyện ngoài ý muốn." Vì muốn thu thập tin tức mà giả vờ té xỉu, cô mới không thềm làm loại chuyện này.

"Đúng vậy a, Đúng vậy a, chúng tôi đều hiểu rõ, cô thật sự hy sinh vì tin tức."

Mọi người gật đầu như bấm tỏi, trong ánh mắt chứa đựng sùng bái làm cho Ôn Nhu đau đầu.

"Cô thật may mắn, được đụng chạm thân mật với Phí Gia Lạc." May mắn? Trên thực tế cô cảm thấy như mình vác về nhà, tin tức điện ảnh và người đàn ông mà cô căm ghét nhất cùng một ngày.

Cả phòng trong bầu không khí vui sướng chúc mừng, giống như Napoléon mới đánh thắng trận trở về.

"Thế hệ sau đúng là giỏi hơn thế hệ trước a, cô có tiềm lực rất lớn." Chịu trách nhiệm chạy tin tức tài chính và kinh tế Hạng Á Tinh hiểu biết gật đầu.

Thừa dịp hỗn loạn, Ôn Nhu chạy nhanh về chỗ ngồi.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, ở dưới bàn cô vụng trộm cởi ra đôi giày cao gót có nhãn hiệu nổi tiếng trên chân ra.

Phí Gia Lạc không biến sắc sai người mua giúp cô giày cao gót, hành động chu đáo như vậy, cũng biết hấn đối phụ nữ rất để ý, cây củ cải nhỏ sắc sỡ trước kia, đã trở thành cây củ cải lớn, năng lực tán gái càng tốt hơn.

Nếu không phải lo lắng đến mặt mũi và cuộc phỏng vấn tiếp theo, thì nói cái gì cô cũng sẽ không chấp nhận lấy lòng Phí Gia Lạc.

Đưa ra quyết định, ngày mai cô sẽ đem số tiền kia gửi đến công ty quản lý trả lại cho hắn, tuyệt không thiếu nhân tình của hắn.

Bôn ba cả ngày, Phí Gia Lạc xuất hiện làm cho tinh thần của cô chịu đủ dày vò, trên bàn còn chất đống như núi mấy bản nháp phỏng vấn cần phải viết, nhưng việc khẩn cấp trước mắt, vẫn phải giải quyết vấn đề to lớn.

Gọi một dãy số quen thuộc, Ôn Nhu ổn định kích động phần nộ nói

"Tôi muốn hẹn một buổi điều trị."

Về nhà, Ôn Nhu chịu đủ dày vò cả ngày, gần như là trạng thái tê liệt.

"Chị, hôm nay chị được lên TV nha, hình ảnh độc nhất kéo dài đến nửa tiếng, ngay cả tin tức của Lâm Chí Linh cũng không bằng chị."

Mở cửa ra, cha mẹ của cô, còn có em trai tám trăm năm cũng khó thấy được một lần, toàn bộ đều đứng ở cạnh cửa nhiệt tình nghênh đón cô.

"Con gái à, con nổi tiếng rồi, tất cả đồng nghiệp ở công ty của cha đều gọi điện thoại tới hỏi, ngay cả Lý tổng đều giật nảy mình, nói muốn đem con giới thiệu cho người nhà của hắn biết, ngày nhà chúng ta phát đạt không còn xa."

Ngạc nhiên nhìn nước miếng của cha tung bay, Ôn Nhu bị giọng nói to đầy hưng phấn của ông làm cho lỗ tai chấn động kêu 'ong ong'.

"Ai da, ông thôi ở đó mà bán con gái cầu vinh đi." mẹ Ôn Nhu không chút khách khí đẩy chồng mình ra, gương cao khuôn mặt tươi cười, kéo con gái. "Tiểu Nhu, đừng để ý tới ba con ở đó nhiều lời, mau vào,

mau vào!"

Trên đời chỉ có mẹ tốt, mẹ luôn xem con cái là báu vật.

Trong lòng một trận ấm áp, Ôn Nhu lão đảo lắc lư đi vào phòng khách, bây giờ cô yếu ớt đến chỉ cần một trận gió là có thể thổi ngã.

"Tới đây ngồi." Mẹ yêu thương kéo Ôn Nhu đến sofa trong phòng khách ngồi xuống.

Bỏ xuống tâm trạng đang đóng băng, cuối cùng cũng có được chút tình yêu thương của mẹ làm cho ấm áp.

"Tiểu Nhu, mau nói cho mẹ biết."

"Dạ."

Mẹ nhất định là muốn hỏi hôm nay cô làm việc có mệt hay không, phỏng vấn có vất vả cực khổ không, tất cả những người mẹ đều ân cần như vậy, trong mắt Ôn Nhu chứa đựng nước mắt cảm động đang muốn làm nũng kể khổ, lại vì câu nói tiếp theo của mẹ mà nhanh chóng nuốt trở về.

"Phí Gia Lạc có phải rất đẹp trai hay không?" Trong mắt của mẹ Ôn Nhu lóe lên một đốm mơ mộng nhỏ, vẻ mặt mong đợi nhìn cô."Sao không nói với mẹ là con được đi phỏng vấn Phí Gia Lạc, nhân cơ hội tốt giúp mẹ lấy mấy tấm vé có kí tên phân chia cho bà Lý và bà Vương ở bên cạnh, các bà ấy vừa nghe con làm phóng viên, đúng là vô cùng hâm mộ, cho mẹ thể diện rất lớn!"

"Phỏng vấn là công việc được phân công tạm thời . . . . ." Bên ngoài lo buồn cộng thêm bên trong lo sợ, hiện tại Ôn Nhu thậm chí muốn chạy về Thiên Đường Bình Yên của cô — phòng ngủ.

Ôn Hòa có ý định tham gia náo nhiệt, không thức thòi đã chạy tới hét lên.

"Chị, chị có biết truyền hình trực tiếp vừa rồi chiếu đến chị bị rớt một

chiếc giày hay không?"

Trên mặt Ôn Nhu lập tức hiện lên ba vạch đen. Cô đương nhiên biết, đây là đau thương trong lòng cô.

"Xin chị chú ý đến hình tượng một chút, đầu vớ đều bị thủng rồi nên vứt bỏ, còn vá lại mấy chỗ, chiếu lên màn ảnh vô cùng rõ ràng, nhìn rất buồn cười." Ôn Hòa không biết sống chết tiếp tục nói năng bừa bãi.

"Ai cần em lo!" Ôn Nhu thẹn quá hóa giận, thuận tay nhặt lên điều khiển TV trên bàn ném Ôn Hòa.

"Ôn Hòa, con bớt tranh cãi trêu chọc chị con tức giận đi !" Lời nói của mẹ mau lẹ, nghiêm nghị cảnh cáo, vừa quay đầu lại lập tức thay đổi sắc mặt cười to.

"Tiểu Nhu a, đừng nghe em của con, con rất ăn ảnh, không có một người nào, không có một thần tượng ngôi sao nào tệ xấu đẹp hơn con, nhớ rõ, có cơ hội nhất định phải nghĩ cách giúp mẹ lấy chữ ký của Phí Gia Lạc, biết không?"

Bị ném bom liên tục đến mức kiệt sức, làm cho Ôn Nhu đau đầu gần như muốn nổ tung.

"Tốt lắm, con gái đã mệt mỗi một ngày, đừng lấy những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này phiền con." Hiếm thấy cha đưa ra vẻ mặt uy nghiêm của chủ gia đình.

Nhìn cha đầy biết ơn, Ôn Nhu ngạc nhiên với sự hiểu biết nghĩa lớn hiếm có của cha.

"Ôn Nhu à, đến, nghe cha nói." Cha sáp gần bên người cô nịnh nọt, vui mừng chăm chỉ tính toán nói."Cha và Lý tổng nói, thứ bảy này tìm chỗ nào ăn cơm cho con và họ hàng của ông ấy gặp mặt một lần."

"Cha, con không muốn đi xem mắt." Cô hoảng sợ nhảy dựng lên.

"Đây không phải là xem mắt, là gặp mặt quen biết, quen biết thôi." Khuôn mặt cha tươi cười và niềm nở. "Ngẫm lại con cũng đã hai mươi lăm rồi, cũng nên nghiêm túc suy xét một chút hạnh phúc cả đời, nếu như thuận lợi, tháng sau chúng ta sẽ bàn chuyện cưới hỏi."

"Cha, cha điên sao? Ngay cả người kia là tròn hay dẹp con cũng không biết, cha liền gả con cho hắn, con xem cha dứt khoát đem bán con có vẻ mau hơn!" Ôn Nhu nghĩ rằng, không chừng ngay cả giá cả lấy chồng cha cũng đều cùng người ta bàn bạc tốt rồi.

"Có thể không? Trong lòng cha cũng dự tính làm như thế, nhưng sợ con tức giận, không nghĩ tới con dứt khoát như vậy."

"Dứt khoát cái đầu!"

Ôn Nhu tức giận nhảy dựng lên, quay đầu nhìn bên cạnh cha, xoay quanh là mẹ cùng em trai, nước mắt chảy ra vừa tức giận vừa ủy khuất, liền cầm túi sách đứng dậy chạy về phòng.

Những người này là người nhà sao? Chịu dày vò cả một ngày, chẳng những không có nửa điểm an ủi và ủng hộ, ngược lại từng người một đều tính toán suy nghĩ vơ vét lợi ích trên người cô, quả thực là làm cho trái tim cô nguội lạnh tới cực điểm.

Hôm nay cô thật sự —— chịu đủ rồi!

Là người mới có tư chất kém nhất công ty, mỗi ngày Ôn Nhu đều có rất nhiều công việc phải làm.

Chẳng những mỗi ngày phải ra ngoài phỏng vấn, thật vất vả đem thân thể mệt mỏi quay về phòng làm việc, còn phải gấp gấp viết bản thảo tin tức để phát hành, giống như một ngày cần phải đến bốn mươi tám giờ mới đủ dùng, thậm chí phải nhận chế tác những chuyên đề mà cấp trên giao xuống, gần như là đem cô biến thành siêu nhân để dùng.

"Ôn Nhu, điện thoại đường số 3!"

Đang bẽ bộn đến sát đầu mẻ trán, phòng làm việc bên kia truyền đến tiếng hô lớn, cô nhắc điện thoại kẹp trên bả vai, nhanh nhẹn trả lời tên.

"Xin chào, tôi là Ôn Nhu." Tay cô vẫn tiếp tục chuyển động nhanh trên bàn phím.

"Ôn Nhu, đã lâu không gặp!"

"Ai vậy?" bên kia đường dây là đàn ông, có giọng nói êm dịu dễ nghe, mí mắt của cô không hiểu sao nháy nháy liên tục.

"Phí Gia Lạc."

'Đông'

Một tiếng trống vang lên, Ôn Nhu đem ống nghe trong tay ném lên bàn làm việc.

'Phanh' Tiếng động lớn làm cho đồng nghiệp trong phòng làm việc đều chú ý quay đầu lại, nhưng thua kém Ôn Nhu đang há to mồm, vẻ mặt hoảng sợ giống như là mới vừa nuốt vào một con cá sấu.

"Làm sao anh biết số điện thoại của tôi?" Cô ra sức nuốt cá sấu vào — không, là nước miếng, hỏn hỏn chất vấn.

Thoáng chốc, toàn bộ phòng làm việc lại quay đầu ném ánh mắt về hướng cô .

Giả vờ nặn ra nụ cười tươi như không có việc gì xảy ra, cô cẩn thận hạ thấp giọng."Anh điều tra tôi?"

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười trầm thấp, làm cho lòng cô

một hồi kích động không sao hiểu được.

"Tôi không cần điều tra, em rất nổi tiếng, tất cả mọi người đều biết em."

Còn không phải là do anh ban cho — ở trong lòng Ôn Nhu hậm hực nói thầm.

Nhớ tới việc bất ngờ té xỉu hơn một tháng trước, cơn giận của cô vẫn là còn sót lại không tan, nhưng trong lòng có một tiếng nói nhắc nhở cô, Phí Gia Lạc là Hoàng Thử Lang (con chồn) đưa gà chúc tết cũng không để mất, cô phải trả lời cẩn thận mới được, hấn là phần tử nguy hiểm không đánh không trói được!

"Có chuyện gì sao?" cô tận lực bày ra thái độ bình thường.

"À, là như vậy, cuối tuần sau tôi sẽ tổ chức tiệc sinh nhật tại biệt thự riêng, hoan nghênh em tới."

Cô mới không muốn đi ăn mừng sinh nhật của hấn, cô ước gì có một ngày hấn già đi mười tuổi, có thể nhanh chóng cùng hấn nói vĩnh biệt.

Đặc biệt là ở những nơi này, nhất định không thể thiếu những phụ nữ xinh đẹp gọi cảm để tô điểm thêm vẻ bề ngoài. . . . . Ôn Nhu cô trời sinh liền có phẩm chất tốt tính tình vừa giản dị vừa tiết kiệm, cùng với nơi dân loạn xa hoa lãng phí hoàn toàn xa lạ.

Nhưng là vừa nghĩ tới cảnh tượng hấn bị một đám người đẹp xoay quanh, thì trong lòng cô giống như bị một tảng đá nặng đè lên, làm sao cũng không thoải mái.

"Thật xin lỗi, tôi có việc." Cô từ chối gọn gàng sạch sẽ.

Ôn Nhu tức tối thầm nghĩ, nhưng miệng vẫn theo lệ nói dối.

Bên kia điện thoại lại cúi đầu cười rộ lên."Tôi không phải mời em tham gia, mà là muốn em tới phỏng vấn."

Người này có làm hay không? Sinh nhật có cái gì quan trọng, sao lại cẩn thận như vậy, còn muốn cô đi phỏng vấn hẳn, hẳn nghĩ Ôn Nhu cô ăn no rãnh rồi, chuyên chạy tin tức cho hẳn thì được rồi sao?

"Buổi tiệc là mọi người gặp gỡ nhau, từ chối bất kỳ cuộc phỏng vấn nào của truyền thông, bất quá vì người hâm mộ dốc lòng liều chết, tôi có thể rộng rãi phối hợp, cho em lấy tin tức độc quyền."

"Không cần !" Muốn cô bán khí phách đổi tin tức, cô mới không làm!

Lời còn chưa nói hết, Ôn Nhu không chút khách khí ngắt máy điện thoại, ở trong lòng cũng ác độc cầu chúc hẳn thêm nhiều tuổi già.

Phí Gia Lạc ngạc nhiên xoa xoa lỗ tai đau đớn âm ỉ, bên môi cũng không tự chủ nổi lên ý cười.

Khá lắm Ôn Nhu, trải qua nhiều năm như vậy, cô vẫn ngượng ngùng và ngoan cố như vậy, thật là làm cho người lấy cô không có biện pháp —— hẳn kêu ngạo than nhẹ một tiếng.

Bực bội nhìn chằm chằm điện thoại, Ôn Nhu thật muốn đem điện thoại quăng xuống nước, lại để vào lửa nướng cháy, giống như là hóa thân của Phí Gia Lạc.

Ôn Nhu, bình tĩnh, bình tĩnh —— cô há to miệng hít sâu, một mặt để tâm tình của mình hồi phục.

Bình tĩnh là trách nhiệm của phóng viên, cô không nên bị một người đàn ông làm cho tức giận, lại càng không bởi vì hẳn cho cô một ích ân huệ nhỏ mà mắc câu.

Cô tuyệt không để ý có lấy được tin độc quyền hay không, dù sao một ngày nào đó cô sẽ rời tin tức điện ảnh, rời đi giới giải trí dâm loạn làm người ta khinh bỉ này!

Hơn nữa, cô tin tưởng Phí Gia Lạc cẩn thận mời cô đi như vậy, nhất

định có âm mưu gì!

Tâm trạng nghi ngờ và tức giận, một lần nữa cô tập trung tinh thần, chuẩn bị đem phần bản thảo tin tức nhanh chóng đánh cho xong, nhưng thanh âm của Lôi công bên kia lại cố tình vang lên.

"Ôn Nhu, vào đây!"

Công việc làm đến lửa thiêu mông còn bị gọi đến, Ôn Nhu cảm thấy Phí Gia Lạc quả thực giống như ôn thần, mỗi khi xuất hiện sẽ mang đến số phận đen đui cho cô

"Dạ, đến đây."

Chấp nhận số phận bỏ công việc xuống đi vào phòng làm việc của Lôi công, chỉ thấy vẻ mặt vui vẻ chăm chỉ của Lôi công.

"Ôn Nhu, tôi muốn cô tối thứ bảy tuần sau đến biệt thự riêng của Phí Gia Lạc để phỏng vấn."

Vẻ mặt trắng bệch nhìn chăm chăm tổ trưởng đang hết sức phấn khởi bắn pháo, Ôn Nhu không thể tin được Phí Gia Lạc lại gọi điện thoại cho Lôi công.

"Tổ trưởng, ngày đó tôi có việc, phiền anh phái người khác đi." Ở trong lòng cô đem Phí Gia Lạc ra mắng chửi triệt để một lần.

"Không được, anh ta chỉ định là cô." Tổ trưởng một bộ dạng hợp lý nói, vẻ mặt vui vẻ như gà chó lên trời.

"Nhưng mà, tôi muốn đi ——" Hình ảnh tim chết tim sống của cha đột nhiên hiện lên trong đầu.

Vì ép cô đi xem mắt, ngay cả thủ đoạn này cha cũng lấy ra.

"Đi nơi nào?" Ánh mắt Lôi công không tốt nhìn chăm chăm cô, bộ dáng nếu không giúp hắn đi lấy tin tức về Phí Gia Lạc, thì sẽ đánh cho

cô tan xương nát thịt.

"Đi. . . . . Đi ăn một bữa cơm." Loại chuyện xem mắt như vậy bảo cô làm thế nào mở miệng?

"Là ăn cơm quan trọng, hay là công việc quan trọng?"

Đương nhiên là của hạnh phúc cả đời cô quan trọng! Nhưng hai mắt Lôi công trừng cô còn lớn hơn chuông đồng, một câu cô cũng không dám nói.

"Tôi mặc kệ cô muốn đi làm cái gì, tóm lại, tối thứ Bảy phải rảnh rỗi, đi phỏng vấn càng nhiều tin tức càng tốt, hiểu không?"

Hà hơi huyết gió, Lôi công không tiếc bán cáp dưới cầu vịnh, mặt mày hớn hở tựa vào ghế làm việc mơ mộng, càng làm cho Ôn Nhu dịu khinh bỉ hẳn tới cực điểm ——

"Như thế nào? Cô còn có ý kiến?" Lôi công đem pháo khẩu* quét qua cô.

"Không, không có, tôi sẽ đến phỏng vấn đúng giờ."

Ai, cô nhút nhát gật đầu mãnh liệt gật đầu, ai bảo cô làm người lạc lối, làm xông vào bóng tối giới tin tức, vì tìm nơi nương tựa thân mình, cho dù bán đứng danh dự, khí phách, cũng chỉ có thể đánh rớt răng nanh và uống máu.

Ngồi ở trong phòng ăn, Ôn Nhu đang đặt mình vào giữa đại hội tìm bạn đời.

Vốn là cha vì cô sắp xếp tốt tối thứ bảy sẽ xem mắt, nhưng bởi vì tổ trưởng đột nhiên giao nhiệm vụ, đành phải xem mắt trước vào tối thứ ba.

Năm phút trước Ôn Nhu mới vội vội vàng vàng chạy tới, không chút nào quan tâm đầu tóc bay rối loạn của mình, sắc mặt mệt mỏi vô hồn

dọa người. Thử nghĩ đầu tóc bôn ba cả ngày bên ngoài, có người phụ nữ nào sẽ vui vẻ xinh đẹp?

Dù sao xem như là nhân vật công chúng, Ôn Nhu rất muốn giữ lại một chút hình tượng cơ bản, huống hồ còn là chuyện liên qua đến hạnh phúc cả đời cô, nhưng mệt mỗi một ngày, đã đói bụng đến mức thể cảm hết nửa bức tường, nhìn thấy đồ ăn cái gì cũng không cố được, lập tức vùng lên ngón thức ăn thật nhanh, ngay cả đối tượng là tròn là dẹp đều không rảnh liếc mắt nhìn một cái.

May mắn ba mẹ anh minh thần võ thức thời đã sớm tránh đi, đem thức ăn vây quét để lại cho cô — thỏa mãn đem thịt bò bít tết nhiều nước từng miếng từng miếng nhét vào miệng, cô cảm thấy thỏa mãn, đối với cha mẹ yêu quý thật biết ơn.

Ngạc nhiên nhìn tướng ăn đói khát như hổ đói của cô, người đàn ông trước bàn nghe nói là nhà khoa học kỹ thuật mới nổi danh, thật cẩn thận mở miệng.

"Nghe nói, Ôn tiểu thư là phóng viên?"

Trong miệng nhét đầy đồ ăn, Ôn Nhu miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hấn một cái, như là giờ phút này mới phát hiện sự tồn tại của hấn.

"Ừ." Cúi đầu tiếp tục tấn công đến canh hải sản, gấp đến độ ngay cả khóe miệng cũng dính một vòng nước lèo.

"Ôn tiểu thư bình thường có sở thích gì?" Người đàn ông nâng nâng mắt kính viền vàng lên, nhìn chăm chăm cô giống như cảnh sát hỏi cung.

Sở thích? Động tác của cô dừng lại vài giây, rất nghiêm túc suy nghĩ. Ách, ngủ, ngủ, vẫn là ngủ.

"Đọc sách, nghe nhạc, cũng thích xuống bếp nấu ăn, làm chút bánh ngọt." Cô nói ra những lời dối lòng về bản thân.

"A?" Cô phát hiện ánh mắt của người đàn ông lóe lên một chút ánh sáng.

"Ôn tiểu thư có sở trường nào?"

"Ách, gói cơm rang trứng, gà mèn, còn có cá chua ngọt." Cô thuận miệng nói lung tung.

"Tên của những thức ăn này tôi chưa nghe qua bao giờ, nhưng mà hình như rất đặc biệt." Ánh mắt sắc bén của người đàn ông dưới mắt kính lấp lánh phát sáng.

"Đương nhiên, đây là món ăn gia truyền, chỉ có trong nhà, không có truyền ra ngoài." Mặt cô lộ vẻ đắc ý.

"Nhìn không ra Ôn tiểu thư có nhiều tài nghệ như vậy." Nhìn ra được, người đàn ông đối với cô rất vừa lòng.

Nhiều tài nghệ? Ôn Nhu không nở nói cho hắn biết, điểm tốt duy nhất của cô cũng chỉ có đọc sách, hứng thú lớn nhất là ngủ, còn lại cô không biết gì cả.

"Mai tiên sinh quá khen." Cô giả vờ nặn ra nụ cười dịu dàng.

"Em gọi tôi Nhân Lý là được rồi, không cần khách sáo như vậy."

"Ừ, Mai —— không, Nhân Lý tiên sinh."

"Không biết Ôn tiểu thư có đồng ý cùng tôi tiến thêm một bước qua lại hay không? Tôi từ trước đến nay đối với người có tài đức đầy đủ, cô gái hiền lành dịu dàng rất có thiện cảm, Ôn tiểu thư rất thích hợp trở thành một nửa kia của tôi, ở nhà nấu cơm cho tôi, mang đứa nhỏ, để cho tôi không có nỗi lo ở nhà."

Một bàn tay bò qua trước mặt cô vòng qua đồng hồ điện trên bàn, mạnh dạn cầm tay nhỏ bé của cô.

Nhìn bàn tay kia, cô ngậy cả người, đột nhiên nghĩ đến vừa mới đến nhà hàng, cho nên quên rửa tay.

"Ách." Cô thật cẩn thận rút tay về, "Anh khẳng định là anh muốn tìm vợ, mà không phải một bà mụ nấu cơm?"

Mai Nhân Lý kinh ngạc nhìn cô, cuối cùng cũng hiểu ngầm ý của hắn quá trực tiếp.

"Ôn tiểu thư, em hiểu lầm, tôi không có ý này, tôi thích cô gái thông minh có tài có đức, nhưng tuyệt đối tôn trọng ý của cô ấy, nếu cô ấy muốn ra ngoài làm việc, tôi cũng sẽ không phản đối." Hắn cẩn thận chọn một câu trả lời an toàn.

"Thì ra là thế." Khóe miệng Ôn Nhu cuối cùng lại hiện lên nụ cười tươi. Cô cũng không muốn đem cả đời của mình giao phó cho một người đàn ông gia trưởng.

Hai người trò chuyện câu được câu không, Mai Nhân Lý nói những đề tài nhằm chán nhạt nhẽo, làm cho Ôn liên tiếp ngáp nhiều lần, cho đến khi bên ngoài nhà hàng truyền đến một trận xôn xao.

"Tôi cũng rất hâm mộ Phí Gia Lạc, anh ấy rất đẹp trai!"

"Tôi thật không thể tin được, có cơ hội nhìn thấy người thật của anh ấy."

Vài người khách nữ trẻ tuổi từ bàn vội vàng chạy qua, hưng phấn giống như nhìn thấy Lưu Đức Hoa trần truồng diễu hành, chuẩn bị tiến đến để nhìn đã mắt.

Phí Gia Lạc? Sắc mặt Ôn Nhu chợt biến, quả nho vừa nhét vào miệng thiếu chút nữa nghẹn ở cổ họng.

Liều mạng đánh mạnh vào ngực, ho khan không ngừng, cô nhếch nhác nhìn phía đám người chen lấn tranh giành nhìn vẻ đẹp của ngôi sao, trong lòng âm thầm phát ra than khóc, sao cô có thể xui xẻo như

vậy?

Đài Bắc lớn như vậy, nhà hàng nhiều như vậy, lại cố tình gặp gỡ hẳn!

Oan gia ngõ hẹp — trước mắt, chỉ có những lời này mới có thể giải thích của số phận đen đui của cô.

Khó khăn nuốt xuống quả nho, cô cảm thấy mấy ngày qua gặp phải số phận đen đui, so với xác suất bị sét đánh quả thực còn thấp hơn, nhưng lại làm cho cô gặp phải toàn bộ.

"Anh ăn no rồi sao? Thời gian không còn sớm lắm, tôi cũng nên đi." Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, trí tuệ của Tôn Tử đáng giá để đời sau lấy làm gương.

Xách cặp da lên, cô đang muốn thừa dịp loạn lén lút chuồn ra cửa, thình lình một âm thanh vui mừng sau lưng gọi cô lại.

"Ôn Nhu?"

Tức khắc, nhà hàng phút chốc im lặng lại âm ỉ cháy rực lên, toàn bộ năm mươi mấy con mắt đều cố định ở trên người cô.

Cô miễn cưỡng quay bước lại, vừa chán nản lại không tình nguyện xoay người đối mặt với hẳn.

Chương 4

"Thật trùng hợp, lại gặp em ở đây? Chúng ta thật là có duyên đúng không?"

Đeo một cặp kính mát, Phí Gia Lạc treo bảng hiệu nụ cười mê người, xem ra vẫn phong độ nhẹ nhàng như trước, tuấn tú đẹp đẽ, ánh mắt giấu phía sau tròng kính nhìn không ra tâm tình, khẳng định đang nghĩ cách đùa bỡn cô.

"Như thế nào? Thân thể em có khỏe không? Máy ngày trước té xỉu không có đáng ngại chứ?"

Kỷ xảo thông minh nhất thế giới không phải là giết người vô hình, mà là mượn dao giết người(ném đá giấu tay).

Hắn vừa nói như thế, đám người bên cạnh lập tức nhớ tới, Ôn Nhu chính là người té xỉu ở hiện trường sân bay trực tiếp tin tức mấy ngày trước, kết quả là người may mắn được Phí Gia Lạc ôm vào phòng khách quý nghỉ ngơi.

Tức khắc, Ôn Nhu có thể cảm giác có cổ hơi thờ đầy sát khí đang vô hình tiến tới gần, làm cho toàn bộ lông tơ của cô sợ hãi dựng thẳng lên.

Ô, phụ nữ ở đây cũng không ít, cô tin tưởng nếu ánh mắt có thể giết người, giờ phút này sợ rằng cô đã bị băm ra thành từng mảnh nhỏ, có thể làm thành một nồi lẩu thịt băm.

"Tôi rất khỏe, không phiền anh lo lắng." Cô căng thẳng nói ra một câu từ trong kẽ răng.

May mắn, cô và cây củ cải lẳng nhặng Phí Gia Lạc này không có bất cứ quan hệ gì, nếu không khẳng định sẽ bị những ánh mắt này làm hại đến thương tích đầy mình.

Đem về mặt đáng yêu đang tức giận lại không dám phát cáu của thu hết vào tầm mắt, trong lòng Phí Gia Lạc vui sướng ném ánh mắt về phía người đàn ông bên cạnh cô.

"Cùng bạn bè ăn cơm hả?" Ngữ khí của hắn không giống quan tâm, ngược lại giống như là chế giễu—— giễu cợt cô tràn ngập tình yêu lại không dám thổ lộ, chỉ có thể tìm người thay thế hắn trút hết buồn khổ.

Ôn Nhu nghe, trên đầu gàu như bốc lên khói trắng, khó chịu đầy bụng đã nhảy lên tới điểm giới hạn.

"Đúng vậy, công việc bận rộn như vậy, khó được có thời gian cùng ‘ bạn trai ’ hẹn hò."

Cô mở ra nụ cười lúm đồng tiền như hoa, vô cùng thân thiết ôm cánh tay của Mai Nhân Lý, người phía sau là vẻ mặt kinh sợ cùng bất ngờ.

"Không, không phải vậy,tối nay là lần đầu tiên tôi cùng Ôn tiểu thư gặp mặt xem mắt." Mai Nhân Lý ngốc vù vù vội vàng lên tiếng giải thích.

Đầu óc người này quả thực là đàn đờn không hơn không kém con ngỗng—— Ôn Nhu tức giận lướt qua Mai Nhân Lý một cái,thể diện của cô chưa từng bị ném đi triệt để như vậy.

Lần này tốt lắm, vốn là còn cho là hắn không đẹp mắt thì được ưa thích, không nghĩ tới vào lúc này lại là mình thất vọng trước, thể diện đều bị vứt xuống sàn nhà.

"Em tới xem mắt?"

Ánh mắt giống như hai cái đèn pha quét tới, Ôn Nhu bối rối đỏ lên mặt, cô thề mới vừa nãy trong mắt của hắn một chút đùa giỡn chợt lóe rồi biến mất.

"Không cần anh quan tâm." ‘Gà trống’ vô lễ !

Hai người đàn ông này khách sáo bắt tay rồi lại giống như cạnh tranh với nhau, Ôn Nhu một bên lại chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống, hận không được bốc hơi khỏi thế gian này.

Vốn là Mai Nhân Lý có điều kiện không kém, nhưng vừa đứng bên cạnh Phí Gia Lạc lập tức bị đẩy xuống, dung tục tầm thường làm cho người ta không muốn nhìn lại lần thứ hai, đừng nói là tương mạo (về ngoài), ngay cả khí thế cũng thua một bậc lớn.

Hôm nay Phí Gia Lạc mặc một chiếc áo cổ tròn màu vàng nhạt, quần dài màu nâu nhạt, áo khoác cùng màu vàng nhạt phóng khoáng khoác trên bề vai, buộc lại một nút thắt ở trước ngực, thoạt nhìn lịch sự tao nhã làm cho người ta nhìn không rời mắt.

Đột nhiên thu hồi ánh mắt nhìn về phía Ôn Nhu, Phí Gia Lạc gọi lên một chút nụ cười vô cùng tà ác, không lộ dấu vết nghiêng qua nói nhỏ ở bên tai cô.

"Như thế nào? Lần xem mắt này có hài lòng không?" Ngay cả Phí Gia Lạc cũng không có phát giác, tim đột nhiên có loại khẩn trương khó tả.

Hơi thở ấm áp phun tới bên lỗ tai nhạy cảm của cô, một cỗ run rẩy liền truyền khắp toàn thân, lực ảnh hưởng kinh người làm cho cổ họng của cô khô khan, giống như là bị người khác gắt gao siết chặt cái cổ, hoặc như là mới vừa nuốt quả nho vào bụng bị nghẹn đầy thương ở cổ họng.

"Không. . . . . Không liên quan anh. . . . . Chuyện của anh." Ông trời cố ý đối nghịch cùng cô, làm cho cô lại lên cơn Cà Lăm.

"Em giờ trò lừa gạt này, chẳng lẽ là muốn cho tôi nhìn thấy?" Không biết thế nào, cái ý nghĩ này làm cho tâm tình của hắn thật tốt.

Không để ý tới ở đây có hơn mười đôi mắt đang trợn lớn nhìn chăm chăm vào bọn họ, hắn cố ý thân thiết đứng sát vào cô, như có như không ở bên tai cô, phát ra cọ xát, gây ra một không gian mơ màng mập mờ.

Đầu của anh bị bài tiết dư thừa, con heo ngạo mạn này lúc ra cửa quên soi gương! Rõ ràng là muốn làm lại quỷ kế chín năm trước, hại cô bị quân đoàn người đẹp vây quét.

"Anh. . . . . Anh ít đánh rắm đi!" Cái miệng nhỏ nhắn của cô run rẩy đến không ra dáng, càng muốn tỏ ra bình tĩnh thì lại càng Cà Lăm.

Cái này rất giống Trình Giảo Kim lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, biết rõ giờ phút này cô tình thế suy sụp cô đơn lẻ loi một mình, còn cố ý tới trêu chọc cô, làm cho cô bị mất mặt ở trước mặt mọi người — thật là, tội nặng thêm một bậc!

"Em, vật nhỏ này lại ngoan cố ngược nung." Phí Gia Lạc cười đến mức giống như Satan. "Phản ứng của em tuyệt đối không giống chán ghét tôi."

"Cách. . . . . Cách xa tôi một chút!"

"Đừng nên ăn ở hai lòng, sẽ bị mặt trăng cắt đầu lưỡi!"

"Muốn cắt cũng cắt tên lừa đảo đi lừa gạt tình cảm của phụ nữ trước." Đặc biệt là "Nguồn gốc" tội ác nào đó.

Mai Nhân Lý ngẩn ngơ một bên, giờ phút này chân chính xứng với cái tên "Không ai để ý", chỉ có thể há hốc mồm nhìn hai người cãi nhau, không ai nhường ai.

"Lạc, em thật đói bụng, chúng ta đi ăn cái gì đi!"

"Đúng vậy, không nên tranh cãi với một đứa con nít."

Mấy người phụ nữ bên cạnh ăn mặc giống như sắp lên sân khấu không cam lòng bị lạnh nhạt, móng tay sơn màu đỏ nổi bật, giữ chặt hai bên cánh tay thép, thanh âm uốn éo oán giận nói.

"Thật xin lỗi, làm cho các người đói bụng."

Lời nói nhỏ nhẹ dụ dỗ bọn họ vang lên, Phí Gia Lạc ném cho cô một ánh mắt ra oai, xoay người liền kéo hai người phụ nữ đi ăn cơm.

Trợn mắt nhìn hần giống như bậc đế vương cổ đại, trái ôm phải áp mỗi bên một người, Ôn Nhu cũng không biết tại sao trong lòng rối loạn lại lan tràn ghen tuông.

Khá lẩm Phí Gia Lạc, nếu so với bộ dáng kiêu ngạo thay bạn gái như thay quần áo thời học sinh, thì thủ đoạn bây giờ của hần hiển nhiên càng cao hơn, một lần lại được cả hai người?

Ảo não khê cần rằng, bây giờ cô cực kỳ tức giận lười của mình trong lúc quan trọng lại không nghe lời.

Ôn Nhu âm thầm hạ quyết định, cô nhất định phải mau chóng đi bệnh viện một chuyến.

"Ôn tiểu thư, cô còn muốn ăn không?" Mai Nhân Lý bị lạnh nhạt rất lâu, rốt cục không nhịn được lên tiếng nhắc nhở cô đã bỏ sót bữa cơm.

Quay đầu lại liếc nhìn người có đầu óc đàn độn như con ngỗng không ai để ý, Ôn Nhu tức giận bỏ lại một câu:

"Muốn ăn thì anh ăn đi!"

Đạp lên giày thể thao, nắm túi xách lên, cô thở phì phò đi ra phòng ăn.

~~~

"b——p——m——" Trong phòng điều trị ngôn ngữ, truyền ra thanh âm gắng sức tập luyện.

Mang ống nghe vào, Ôn Nhu dùng hai tiếng đồng hồ nghiêm túc luyện tập phát âm, cố gắng muốn trong thời gian ngắn chữa khỏi cà lăm chết tiệt.

Năm đó từ lúc cô gặp gỡ Phí Gia Lạc, từ đó liền bị cà lăm, qua một số điều trị gần như thành công, Phí Gia Lạc tốt nghiệp rời khỏi cuộc sống của cô, từ đó cà lăm cũng không thuốc mà khỏi bệnh.

Lại không nghĩ rằng, chín năm sau gặp lại hắn, gọi lên đoạn ký ức những năm tháng cà lăm tối tăm—— Ôn Nhu thật sự cho là chứng bệnh mắt mắt không tiện nói ra này đã sớm cách xa cô từ lâu.

Thân là một phóng viên chuyên nghiệp xuất sắc, dính vào loại bệnh cà lăm này, thì đồng nghĩa với là dính vào bệnh nan y, tuyên bố sinh mạng phóng viên của cô đã đến điểm kết thúc.

Cô không biết khi nào cà lăm sẽ đột nhiên bộc phát, trong quá trình phỏng vấn? Giữa lúc họp? Hay là một ngày trọng đại khi đang phát sóng trực tiếp —— nghĩ tới đây, toàn thân cô lập tức tức tuôn ra mồ hôi lạnh.

Vì làm phóng viên, biệt hiệu thần tiên mơ hồ của cô, được huấn luyện thành một thân bản lĩnh thông minh lão luyện, cô không cho phép bị một người đàn ông cùng cà lăm phá hư.

Làm xong luyện tập, treo ống nghe trở về, đứng dậy sửa sang lại áo sơ mi trên người, quần bò thoải mái, lòng tin cô đối với mình lại tăng thêm một chút.

"Lần sau, khi nào tôi lại đến?" Ôn Nhu đi ra phòng điều trị, hăng hái bưng bưng hướng chuyên gia điều trị hỏi.

Chuyên gia điều trị ngôn ngữ không trả lời vấn đề của cô, ngược lại cau mày nhìn chăm chú bảng đánh giá.

"Thật ra thì cô phát âm rất tốt, biểu đạt lưu loát, thực sự không cần điều trị ngôn ngữ, tôi đề nghị cô có thể dừng lại."

"Không được, tôi sẽ cà lăm." Cô kiên trì nói.

"Nhưng mà từ lúc nãy đến bây giờ, nghe cô nói chuyện rõ ràng lưu loát, không nghe thấy miệng cô nói lắp." Chuyên gia điều trị hoài nghi nhìn cô, ánh mắt giống như là cô đang giả bộ nửa điên nửa ngu.

"Cà lăm của tôi đột nhiên bộc phát." Mỗi khi đụng phải tên Phí Gia Lạc kia.

Chuyên gia điều trị cúi đầu, nghiêm túc viết một chuỗi dài Anh văn lên tài liệu điều trị.

"Cô có muốn đi gặp bác sĩ khoa tâm thần một chút hay không?" Chuyên gia điều trị cẩn thận đề nghị với cô.

Ý của bà ấy nói là?Đầu óc cô có vấn đề?Ôn Nhu ngạc nhiên nhìn chằm chằm chuyên gia điều trị, thật giống như trên đầu bà ấy đột nhiên thừa ra hai cái sừng.

"Đầu óc của tôi rất bình thường." Cô tức giận nói."Tôi thật sự cà lăm, bà cho rằng tôi đang gạt bà sao?"

"Nhưng mà, tôi thật không nhìn ra cô có chỗ nào khác thường." Ngay cả đánh giá ngôn ngữ cô cũng đạt được mức độ yêu cầu cao.

"Đây chính là chỗ tôi có vấn đề, cà lăm sẽ bộc phát không ổn định, điều này làm cho tôi rất bối rối." Ôn Nhu giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, cô chỉ còn dư nửa tiếng để trở về công ty.

"Nếu không thì thế này đi, tôi cùng cô đến khoa tâm thần để kiểm tra, đem bảng đánh giá ngôn ngữ và tài liệu điều trị cho bác sĩ xem, cô nói có được hay không?" Chuyên gia điều trị giống như đang dụ dỗ một đứa trẻ.

"Không tốt!" Ôn Nhu mới không phải đứa ngốc."Tôi còn phải trở về công ty, không rảnh." Nói xong, cô liền cầm túi xách lên hướng cửa ngoài đi.

"Ôn tiểu thư, cô hãy nghe tôi nói, tư vấn tinh thần sẽ không làm trễ nãi bao nhiêu thời gian của cô, tôi nghĩ là cô rất cần"

Không sai, cô rất cần giúp đỡ, tốt nhất có thể giúp cô đem giọng nói và hình bóng của Phí Gia Lạc trực xuất ra khỏi đầu, tránh cho cô mỗi lần vừa đụng phải hẳn liền không nhìn được mà cà lăm.

Nhưng cô hiểu, ai cũng không giúp được cô, chỉ có thể dựa vào bản thân, tự mình cố gắng, cố gắng điều trị vết thương trong lòng —— cô cho là khói mù đã sớm rời khỏi, khi Phí Gia Lạc vừa xuất hiện thì hoàn toàn bị phá hỏng.

Cô đoán rằng, Phí Gia Lạc nhất định là kẻ thù của cô ở kiếp trước, là chủ nợ, đời này mới có thể hết sức hành hạ cô như vậy.

Thở dài, Ôn Nhu mất hết ý chí cầm túi xách đi về hướng cửa chính bệnh viện, bản thân suy nghĩ quá chuyên tâm, tình linh lại đụng đầu vào một bóng dáng cao lớn.

Cô hết sức nhỏ nhắn lùi lại mấy bước, chẳng qua thở nhẹ một tiếng vì đau, không ngờ người cao lớn bên kia, ngược lại lại hét thảm lên.

"Thật xin lỗi." Ôn Nhu tự biết đuối lý, áy náy bưng chóp mũi đang đau vội vàng áy náy nói.

"Không sao."

Ôn Nhu nhìn cánh tay thô ráp bị băng bó như cây gỗ lớn của người kia, không nhìn được nuốt một hơi, hi vọng cô đụng vào lần này, sẽ không hại cánh tay khác của người kia biến thành gốc cây gỗ lớn thứ hai.

Trong lòng nghĩ, cô bày ra dáng vẻ hỏi thăm, tràn đầy thành ý ngẩng đầu lên, tầm mắt cùng người kia đụng một cái——

"Hách Thế Gia?" Trong nháy mắt, ngực của nàng tràn đầy mùi vị chua xót.

"Ôn Nhu?" Hách Thế Gia lập tức nhận ra cô.

Ngoài mái tóc dài như cũ, là cổ hơi thờ độc lập thành thực, cô vẫn trong sáng hơn người, trắng mịn giống như nữ sinh năm đó, áo sơ mi đơn giản, cùng quần bò cũng không che giấu được vẻ thông minh của cô.

"Sao em lại ở chỗ này?"

Anh quan sát cô từ trên xuống dưới, điều này làm cho Ôn Nhu buồn phiền chính mình tại sao không lấy bộ âu phục tốt nhất trong tủ ra mặc.

Ngoài ra, cô còn có một lo lắng : không biết có khả năng cô đột nhiên cà lăm, sẽ phá hư thời gian gặp lại đẹp đẽ này, hù dọa anh chạy mất?

"Em tới. . . . . khám cảm mạo." Cô hít sâu một cái, bắt mình mỉm cười đối mặt với anh."Còn anh? Sao anh lại ở chỗ này."

Nói nhảm! Lời vừa ra khỏi miệng Ôn Nhu liền hối hận.

Thế nào mà sau chín năm gặp lại, cô lại biểu hiện như một người đầu óc ngu ngốc?

Nhìn cánh tay của anh băng bó lớn như vậy, cũng biết anh nhất định là đến gặp bác sĩ, khoa chỉnh hình của bệnh viện này rất nổi tiếng .

"Anh đến gặp bác sĩ, cánh tay chơi bóng nên bị thương." Hách Thế Gia cười cười, làm động tới vài nếp nhăn ở khóe mắt trên mặt khi cười, thoạt nhìn rất mê người.

Ngửa đầu quan sát anh, vẫn cường tráng cao lớn như trong trí nhớ, đầu tóc gọn gàng bằng phẳng, làn da màu đồng cổ, làm cho anh có một sức hấp dẫn cùng vẻ nam tính thành thực.

"Anh bây giờ vẫn còn chơi bóng?" Chín năm, kể từ khi Phí Gia Lạc làm Trình Giảo Kim phá hư chuyện tốt của cô, cô đối với Hách Thế Gia liền chết tâm, cũng không hỏi thăm về chuyện của anh.

"Ừ, đang quản lý một đội bóng rổ."

"Rất tốt." Ôn Nhu mỉm cười gật đầu một cái, trong lòng lại buồn rầu muốn khóc.

Nếu không phải là tên Phí Gia Lạc kia phá hư chuyện, hiện tại cô chính là bà xã của cầu thủ bóng rổ cao cấp.

Nhìn lồng ngực dày rộng "Toàn thân bóng loáng" vô duyên kia mà buồn phiền, đột nhiên cô muốn đi lên dính sát vào đó, là cách đền bù tâm nguyện tốt nhất——

"Em có khỏe không?" Hách Thế Gia cẩn thận liếc nhìn ánh mắt phức tạp và rối loạn của cô.

"Những lời này phải là em hỏi anh, tay của anh không sao chứ?" Phản ứng nhanh nhẹn là một trong những ưu điểm của phóng viên, loại phản ứng này người khác sẽ không nhận ra, dĩ nhiên không thể để anh phát hiện ra cô đang mơ mộng.

"Không có gì đáng ngại, bác sĩ nói xương bị nứt ra, cần phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian." Hách Thế Gia hời hợt nhún nhún vai, hiển nhiên bị thương đã là chuyện thường như cơm bữa.

Ôn Nhu gật đầu nhẹ, rũ đầu xuống nhìn ngắm túi băng bó, cho đến một đạo ánh sáng đột nhiên hiện lên trong đầu.

Thật ngốc, cô thật là không đem cơ hội nắm chặt, ba mẹ cô làm sao lại sinh cho cô cái đầu đàn độn chậm chạp toàn nước bùn như thế? Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, cô không đem cơ hội này nắm thật chặt thì còn đợi khi nào?

Nói không chừng còn có cơ hội ngồi lên vị trí bà xã của ngôi sao cầu thủ bóng rổ! Cô che giấu cười trộm, nâng khuôn mặt tươi cười lên.

"Đúng rồi, anh ở đâu?" Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, câu

này lời lẽ rất chí lý, cô vẫn rất tin tưởng.

"Mới vừa trở về nước, tạm thời ở khách sạn."

"Anh đi đâu vậy? Du lịch?" Ôn Nhu vẻ mặt mê muội.

"Không, anh đánh bóng rổ ở nước ngoài, bởi vì bị thương nên trở về nước nghỉ ngơi một thời gian."

"Không phải là NBA chứ?" Cô cẩn thận hỏi, vừa mong đợi lại sợ bị tổn thương.

"Ừ." Hách Thế Gia gật đầu nhẹ.

Rút ra được hàm ý, lần này Ôn Nhu càng thêm xác định mình đã bỏ qua cái gì đó, là một người đàn ông có con đường tương lai vô cùng tốt.

Phí Gia Lạc đáng ghét, nếu không phải là bởi vì hắn, cô cũng không đến nỗi dính vào cái chuyện xui xẻo này, để cho cô uổng phí bỏ lỡ một tình yêu.

Lần này, nói gì cô cũng phải nắm thật chặt cơ hội này, vì anh, vì tình yêu, thậm chí cô nguyện ý vứt bỏ tất cả, cùng anh đi qua đại dương

"Em làm sao vậy?"

"Anh yên tâm, em nguyện ý cùng với anh đi qua đại dương, cùng sống chết với anh cùng cho phép ——" ánh mắt say mê bắt gặp gỡ khuôn mặt tràn ngập nghi ngờ của anh, đột nhiên tỉnh táo lại."Ác, ý của em là nói, anh vừa mới ở xa trở về Đài Loan, vậy mà vô tình gặp được anh, thật là có duyên." Cô lúng túng đỏ mặt giải thích.

"Đúng vậy a ——" Hách Thế Gia liếc nhìn cô một cái thật sâu."Em cùng Phí Gia Lạc có khỏe không?" Ra khỏi nước chơi bóng nhiều năm như vậy, anh gần như đã mất đi liên lạc cùng với bạn học.

"Em cùng Phí Gia Lạc?" Đây là vấn đề gì?. "Em cùng hắn có quan hệ gì?" Vừa nhắc tới cái tên này, sắc mặt Ôn Nhu bỗng nhiên rất khó coi.

"Em không phải là yêu thâm cậu ấy, còn đưa thơ tình. . . . ."

"Đừng nói nữa !" Cô đề lại huyết thái dương, tránh cho bởi vì nghe đến cái tên lại bắt đầu nhức đầu."Đó là một chuyện hiểu lầm, chuyện đã qua cũng đừng nhắc lại, chúng ta nên nhìn về tương lai." Cô hít sâu một hơi, cô nâng cặp mắt to trong sáng đầy thâm tình nhìn anh.

"Ách? Em nói đúng." Hách Thế Gia cũng lập tức nở ra nụ cười.

"Có thể cho em số điện thoại cùng địa chỉ khách sạn của anh hay không, như vậy sẽ dễ liên lạc hơn." Ôn Nhu xấu hổ hỏi.

Khi anh trở về Mỹ quốc, cô nhất định phải đem kẻ có cơ bắp không dễ dàng có được này một lần liền bắt giữ thành công.

Ngẩn người một chút, trên mặt Hách Thế Gia giương cao nụ cười thật sâu.

"Dĩ nhiên là không thành vấn đề."

Cầm lấy số điện thoại và địa chỉ của anh, Ôn Nhu cảm thấy giống như đã bắt được một tấm chi phiếu cho hạnh phúc tương lai của cô, trong lòng xúc động âm ỉ nóng lên.

~~~

"Đây là điềm báo tốt, mắt của mình nhảy nhảy, chẳng lẽ là sắp có chuyện vui."

Ôn Nhu ngồi ở trước máy vi tính, mười ngón tay nhẹ nhàng giống như chim nhỏ ở trên bàn phím gõ gõ, trong miệng còn ngân nga bài hát.

Phóng viên xã hội Lâm Y Tĩnh ngồi cách vách, cũng đã chịu đựng

không khí quỷ dị mấy ngày qua, rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ôn Nhu, gần đây tâm tình của cô hình như rất tốt." So với lúc mới tới mỗi ngày mặt chau mày ủ, cô bây giờ giống như Phật Di Lạc gặp người liền cười.

"Gần đây tin tức càng chạy càng vừa ý, công việc cũng đều vào quỹ đạo, tâm tình dĩ nhiên có nhiều vui vẻ!" Dĩ nhiên, còn có ở trong lòng phát sinh một ngọn lửa tình yêu nho nhỏ—— cô chăm chỉ vui vẻ âm thầm cười trộm.

"Cô là không phải là yêu chứ?" Lâm Y Tĩnh ung dung thản nhiên nói bóng nói gió.

Nhìn sắc mặt đỏ bừng của cô, đuôi lông mày nhảy lên vui vẻ, giống như vẻ mặt thẹn thùng của thiếu nữ đang yêu —— căn bản là đang yêu mới có dáng vẻ này.

Bị người khác phát hiện tâm sự, gương mặt Ôn Nhu ửng hồng lên giống như quả cà chua, nửa ngày cũng không dám mở miệng.

"Có phải Cao Thăng theo đuổi cô không?" Trong lòng Lâm Y Tĩnh bắt đầu có một vết nứt.

Hai người sớm chiều chung đụng, không có xảy ra tia lửa tình yêu mới kỳ quái.

"Cao Thăng?" Ôn Nhu ngăn người một chút, ngay sau đó nhịn không được mà cười to.

"Xin cô, tôi cùng anh ta làm sao có thể?"

"Tôi nhiều lần thấy cô ngồi xe của anh ta lúc tan sở." Cho nên hại cô vì ghen tỵ mà mất ngủ chừng mấy ngày.

"Cao Thăng là người rất tốt, mỗi lần chờ xe buýt gặp phải anh ta, anh

ta cũng nhiệt tình chờ tôi một đoạn đường." Ôn Nhu cười híp mắt, làm cho người ta nhìn không ra là có cái gì không đúng.

"Là vậy sao?" Trong miệng nói như vậy, nhưng căn bản Lâm Y Tĩnh lại không tin.

Mỗi ngày tan sở cô đều canh giữ ở cửa lớn công ty, sao anh ta chưa từng có lòng tốt nói muốn chờ cô một đoạn đường?

Uất ức cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng Lâm Y Tĩnh Tâm đau đến mức âm thầm khóc thầm, ai bảo cô không có can đảm cũng không có cơ hội, thậm chí Cao Thăng đã rất lâu lại chậm chạp không dám bày tỏ.

Không có phát hiện khuôn mặt đau thương đang cắn khấn tay phát tiết của Lâm Y Tĩnh, Ôn Nhu vẫn tính toán trong lòng, chờ một chút mua chút thức ăn gì đưa đi cho Hách Thế Gia.

Mấy ngày qua, sau khi cô tan sở ngày ngày đều tỉ mỉ chọn mua thức ăn đem đến khách sạn, có lúc cùng hắn ăn bữa tối, có lúc dẫn hắn ra bên ngoài đi dạo một chút, rất nhanh liền gần gũi quen thuộc hơn.

Cùng Hách Thế Gia gặp lại sau xa cách, hai người đơn giản như là ngọn lửa gặp củi khô —— không, là vừa gặp đã quen, không chỗ nào không trò chuyện, càng làm cho Ôn Nhu có loại cảm giác oán hận khi gặp hắn quá trễ.

Không nhìn tới khuôn mặt giống như là ngày tận thế của Lâm Y Tĩnh, Ôn Nhu đã bắt đầu ảo tưởng tình cảnh lúc cùng Hách Thế Gia gặp mặt.

"Ôn Nhu, lập tức đến phòng làm việc của tôi!"

Đột nhiên truyền tới tiếng nổ lớn của Lôi công, cắt đứt mộng ban ngày của cô.

"Dạ" Nghe thanh âm này, Lôi công nhất định là chuẩn bị lòi cô ra khai

đao.

Thần kinh căng thẳng, Ôn Nhu vội vàng chạy vào khu vực đang bắn lòi đạn, lại đối diện với cơn phẫn nộ oanh tạc địa lồi.

"Cô còn có cái đó thời gian rảnh rồi nói chuyện phiếm cùng người khác, chuyên đề đâu?" Tiếng sấm có sức mạnh kinh người, thiếu chút nữa đánh vỡ màng nhĩ của cô.

"Báo cáo Lôi —— không, tổ trưởng, còn chưa có làm xong." Ôn Nhu chột dạ đến mức muốn tông cửa xông ra.

"Cái gì?" Lần này không chỉ là sét đánh, ngay cả mưa nước miếng cũng phun đầy trên mặt cô.

"Đã một tháng còn chưa có làm xong? Cô còn ở đây chậm trễ cái gì nữa?"

"Tổ trưởng, tôi không có chậm trễ, là thu thập tài liệu gặp khó khăn."

Cũng không biết là người nào quy định ? Loại chuyên đề "Tìm kiếm bí mật trung tâm thể hình" này thật sự quá hiếm thấy, bảo cô đi đâu mà tìm tài liệu?

"Ai muốn cô thu thập tài liệu, nơi này là nơi làm việc không phải là trường học, đừng cho tôi cái tài liệu lý luận gì đó, tôi muốn chính là tin tức —— tin tức, cô có hiểu không?" Gân xanh trên mặt Lôi Thạch Phong hung bạo nổi lên.

Tin tức? Chẳng lẽ hẳn lại muốn cô đi làm chó, đi đào móc tin lá cải về trung tâm thể hình của người ta?

"Tôi hiểu." Ôn Nhu nuốt vào giọng nói, thành thạo tránh né cơn mưa nước miếng.

"Hạn cho cô trong vòng ba ngày đem đồ vật giao nộp trên bàn của tôi, nếu không cô đợi điều động đến bộ phận xã hội, đảm nhiệm làm tài

liệu giết người!"

Một câu nói, làm cho Ôn Nhu phút chốc nín thinh.

Ở trong giới phóng viên, mỗi người đều xem tin tức xã hội là nơi cực kỳ nguy hiểm, nhất là "Tài liệu giết người", phải ngày ngày đi xem nhiều loại xác chết để làm báo cáo, Lâm Y Tĩnh chính là đặc tội với Lôi công, mới bị điều đến bộ phận xã hội.

"Tôi biết." Cấp trên ra lệnh, cấp dưới có biện pháp nói không thể?

"Còn có. . . . . Khoảng thời gian này sao lại không có tin tức của Phi Gia Lạc?" Gần đây Lôi công đối với cô rõ ràng là rất bất mãn.

"Đừng chỉ phỏng vấn mấy ngôi sao đang lên, hiện tại mọi người thích xem chính là Phi Gia Lạc, có hấn thì có xác suất xem đài, tôi muốn phỏng vấn hấn, những tin tức bí mật lớn nhỏ của hấn, nhỏ như bữa ăn sáng của hấn, ăn khuya sẽ ăn cái gì, toàn bộ đều phải moi ra, biết không?"

"Dạ" Sở thích bây giờ của người xem đã bị truyền thông bồi dưỡng, càng là tin lá cải lại càng thích xem, ngay cả bữa ăn sáng bữa ăn khuya người ta ăn cái gì đều có hứng thú, thật không biết đủ, cuộc sống quá nghèo túng, còn là phong trào tin lá cải nắm quyền.

"Thiệt là, bao nhiêu người mơ ước có thể chạy tin tức điện ảnh, mỗi ngày nhìn ngôi sao, nghe ngóng tin tức một chút, chỉ có cô là không vừa ý." Cơn giận Lôi công còn sót lại vẫn chưa tiêu hết thềm nói.

Dạ, phải. . . . . Cô may mắn có thể chạy tin tức điện ảnh đều là nhờ vào ơn huệ của hấn, để cho cô đường đường một thực sĩ giống như cầu tử mỗi ngày đi lật thùng rác của người ta, kiểm tra người ta ăn còn dư lại cái gì, tất cả đều là bởi vì lòng từ bi của hấn.

Ôn Nhu càng nói thềm, càng cảm giác mình rất đau xót.

"Cô còn ở chỗ này làm gì?" Đôi mắt như chuông đồng của Lôi công

lấp lánh trợn nhìn cô.

"A?" Ôn Nhu ngỡ ngàng không hiểu.

"Còn không mau đi ra ngoài đào móc bí mật của trung tâm thể hình cho tôi!"

Tiếng sấm vừa vang lên, Ôn Nhu chạy trốn so với bay còn nhanh hơn, nắm lấy túi xách liền lao ra khỏi phòng làm việc như một làn khói

Chương 5

Bí mật, bí mật — Muốn cô đi đâu đào móc bí mật đây?

Đi bộ dưới ánh nắng chói chang, Ôn Nhu cầm tài liệu trung tâm thể hình do em gái phòng tài liệu đưa cho cô mà than vãn, vừa nhìn vừa thở dài.

Đời này cô đã từng đi đến thư viện, nhưng chưa từng đến trung tâm thể hình, có câu Cổ Ngữ: ngay cả dáng vẻ con heo đi bộ cũng không biết là cái gì, làm sao biết thịt heo có mùi vị gì?

Trong khoảng thời gian ngắn có muôn ngàn tư tưởng, bây giờ cô không biết phải bắt đầu tìm từ đâu, lại có thể đào móc được cái bí mật gì?

Mắt thấy chỉ còn một tiếng nữa là tan sở, ý nói chính là, nếu trong vòng một tiếng này cô không đào ra được một chút bí mật gì, để ngày mai khai báo với Lô công, thì hôm nay cô sẽ không được gặp "hoàng tử cơ bắp" của cô .

Không được, cô phải đấu tranh vì tình yêu!

Hít một hơi, Ôn Nhu nghiêm túc xem mấy tờ tài liệu của trung tâm thể hình, trong đó một trung tâm thể hình tên là "Phi Lạc", trung tâm có nhiều chi nhánh ở đài loan, ngay cả Mĩ quốc, châu Úc cũng có chi nhánh.

Chính là "Phi Lạc" — Ôn Nhu hưng phấn nghĩ.

Dù sao loại thừa tiền đếm mãi không hết này, tốc độ ông chủ lớn kiếm tiền còn nhanh hơn so mới máy in, nhất định có rất nhiều bí mật không thể cho ai biết, hoặc là bên trong trung tâm thể hình còn giấu giếm cảnh xuân, mới có thể làm cho nhiều thành viên tiếp tục dành nhiều tiền để chiến đấu.

Xem ra, ngày mai chẳng những là cô có thứ khai báo với Lôi công, mà buổi tối còn có thể nhìn thấy hoàng tử cơ bắp để nói chuyện tình yêu.

Càng nghĩ càng vui vẻ, đón một chiếc taxi, trong miệng của cô lại bắt đầu ngâm nga hát khẽ: "Đây là một điềm báo tốt, mí mắt của em. . . ."

"Tiểu thư!" Tài xế xe taxi ở đằng trước đột nhiên lên tiếng.

"Chuyện gì?" Tâm trạng tốt của cô bị buộc phải dừng lại.

"Cô có thể không hát nữa được không, đây là xe cổ, tôi sợ cửa thủy tinh sẽ bị vỡ?"

Lập tức, có một đàn quạ đen bay qua đầu Ôn Nhu.

"Xin lỗi." Cô hậm hực mà nói xin lỗi, âm thầm quyết định một lát nữa một đồng tiền lẻ thối lại cũng không cho hắn.

Chiếc xe rất nhanh đã đi tới trụ sở chỉ huy, vừa nhìn thấy cánh cửa khí thế ở đằng trước, tâm tình của cô lại tốt hơn.

Không khách khí lấy lại hai mươi đồng tiền lẻ, cô lập tức xuống xe đi thẳng vào.

Không hổ là trụ sở, phong thái sạch sẽ và rộng rãi, chỉ là phòng đón khách liền giống như sân vận động.

Đi trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch trắng bóng cao cấp, cô cảm giác mình như con kiến nhỏ bé lạc vào cấm địa, nhưng vẻ mặt không chút thay đổi của hai người tiếp tân, lại để cho cô cảm giác mình giống như oan hồn đang tới địa ngục trình diện .

"Chào chị, thật xin lỗi, xin hỏi chủ tịch của các chị có ở đây không?"

Vì biểu hiện thành ý lớn nhất, Ôn Nhu không sợ mặt dày, bày ra nụ

cười thân thiết nhất.

"Cô tìm chủ tịch của chúng tôi làm cái gì?" cô tiếp tân mang bằng tên in trước ngực "Chân Kha Bạch" mang về mặt lạnh đăm, ánh mắt đề phòng giống như đang nhìn một con khỉ hung tợn xông vào làm loạn.

"Tôi là phóng viên ban biên tập của đài truyền hình Vĩnh Sâm, muốn phỏng vấn ông ấy." Ôn Nhu đưa thẻ phóng viên cho tiếp tân xem, khóe mắt lạng lẽ quan sát bên trong.

"Tôi rất muốn giúp cô, nhưng chủ tịch chúng tôi bận rộn như vậy, làm thế nào có thời gian tiếp nhận phỏng vấn?" Một tiếp tân khác tên là "Cổ Hảo Hình", biểu tình đáng tiếc giả dối, khẳng định có thể đoạt được giải đặc biệt trong diễn xuất.

Rõ ràng là, tiếng tăm đài truyền hình không có hù dọa hai tiếp tân "nhiệt tình" này.

Không biết tại sao, cô cảm thấy hai người này tuy vẻ ngoài khác nhau, nhưng trong mắt đều cùng có địch ý, như là đang phòng bị cái gì đó.

Ừ, nơi này quả nhiên không phải là chỗ đơn giản, ngay cả tiếp tân cũng được nghiêm chỉnh huấn luyện — cô lạng lẽ ghi chép lại ở trong lòng.

Tiếp tân rất có quy tắc, huấn luyện viên thể hình có nụ cười thân thiết, khách mời cũng đàng hoàng không có một chút gì là không bình thường, nhưng các biện pháp phòng bị bên trong vô cùng chặt chẽ không có chỗ hở, có thể thấy được ông chủ là một lão hồ ly gian xảo.

Đối phó với người như thế, nhất định phải dùng trí, không thể dùng sức mạnh.

Sờ sờ máy chụp ảnh nhỏ cùng bút ghi âm đã chuẩn bị trong túi xách — trang bị tiêu chuẩn của chó săn tin lá cải, cô tin tưởng có những thứ này, cô có thể đào ra được bí mật phát sóng liên tục vài tập.

"Nhưng tôi có hẹn trước với chủ tịch, chẳng lẽ ông ấy không có dặn dò các chị sao?" Nhờ có câu lạc bộ kịch ở đại học, mà cô có thể phát huy khả năng diễn trò.

"Thật gay go, vậy phải làm sao bây giờ, đây chính là cuộc phỏng vấn khẩn cấp. . . . ." Nói xong, còn cố ý nặn ra hai giọt nước mắt.

"Cô có hẹn trước với chủ tịch?"

Đột nhiên xuất hiện một tiếng nói, giống như sấm giã chính nghĩa từ trên trời phái xuống, làm cho lòng Ôn Nhu lại bốc cháy lên một tia hy vọng.

Quay đầu nhìn lại, người đàn ông khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, không tính là rất đẹp trai, nhưng mà khuôn mặt tươi cười ân cần nhã nhặn, giữa hai lông mày mang cổ hơi thờ nham hiểm.

"Đúng vậy, tôi cùng ông ấy có liên lạc qua điện thoại, hôm nay sẽ phỏng vấn, không biết anh có thể giúp một tay thuyết phục hai chị gái xinh đẹp này để cho tôi đi vào không?" Cô không tiếc nói ra những lời nói dối lòng.

"Không sao, tôi là quản lý ở đây, tôi tên là Trương Thiện Chí, tôi dẫn cô vào!"

"Không, không cần, không thể làm trễ nãi thời gian của Trương quản lý, ngài cứ làm việc đi, tôi có thể trực tiếp đi vào tìm ông ấy."

Không đợi Trương Thiện Chí trả lời, Ôn Nhu kẹp chặt túi xách dưới nách, lấy tốc độ trăm mét vọt vào.

Nhưng trên thực tế, cô chưa từng tới đây, cũng không biết trung tâm chỉ huy ở chỗ nào trong cái mê cung to lớn này, chỉ có thể giống như con ruồi không đầu mà chạy loạn.

Mắt thấy chỉ còn lại một cánh cửa cuối cùng, cùng những vị khách đặc biệt có chuyên môn thể hình khác có hướng đi khác nhau, thoạt

nhìn chỗ này giống như là chuyên làm một số hoạt động thấp hèn.

Cô đoán loại ông chủ lớn này nhất định rất khó đối phó, bên ngoài vẻ vang nhưng bản tính bên trong lại không được tử tế, nhìn vẻ mặt làm bộ tốt bụng của một tiếp tân thì biết.

Bất quá, các biện pháp phòng bị bên trong rất nghiêm mật, có thể thấy được vị chủ tịch này nhất định là một lão hồ ly gian xảo.

Căn cứ vào kinh nghiệm của chó săn tin lá cải nói cho cô biết, nơi nào càng không thể nghi ngờ thì nơi đó càng đáng nghi.

Đối phó với người như thế, thì phải dùng trí, không thể dùng sức mạnh.

Ôn Nhu rón ra rón rén đi sát lại cửa chính, cô áp sát lỗ tai lên cánh cửa, quả nhiên nghe được tiếng thở dốc dày đặc từ bên trong truyền ra, còn âm thanh lay động kết kết, giống như là đang làm vận động kịch liệt nào đó.

Nhất định là vậy —— Ôn Nhu vừa hưng phấn vừa căng thẳng, sợ rằng một lát nếu chính mắt mình thấy cảnh nóng đặc sắc, sẽ bị choáng mà chảy máu mũi.

Cô đoán, bên trong nhất định là đang "bận rộn", có lẽ sẽ không có người chú ý tới cô, trong lòng lúc này nhất định phải bình tĩnh, cô chuẩn bị máy chụp ảnh xong, nhẹ nhàng mở cửa ra ——

Nam nữ nhiệt tình quấn quýt nhau đâu? Ôn Nhu ngạc nhiên nhìn xung quanh khoảng chừng hơn mười người, nhìn như là phòng tập thể thao riêng, bên trong chỉ có một người đàn ông mặc áo thể thao là đang tập luyện trên máy, cùng âm thanh lay động kết kết tựa như rất ám muội.

Ôn Nhu có hơi thất vọng, thiếu đi cảnh thú vị bất ngờ, bằng báo cáo này cũng sẽ phai nhạt rất nhiều.

Nhưng mà một anh chàng đẹp trai cường tráng đang khóa thân, cũng là một chuyện không tệ.

Cô vội vàng đi sát lại, đang muốn lấy bút ghi âm ra làm một cuộc phỏng vấn, hai mắt lại lập tức trợn lên, so với mắt trâu còn lớn hơn.

"Phí Gia Lạc? Anh. . . . Anh làm gì ở đây?" Vừa nhìn thấy gương mặt tuấn tú có hóa thành tro cũng nhận ra kia, thiếu chút nữa thì Ôn Nhu nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

Giọng lên một chút mỉm cười, Phí Gia Lạc dừng lại động tác, đứng dậy rời khỏi máy tập thể hình.

"Sao em lại đến đây?" Phí Gia Lạc bất ngờ, thật không nghĩ tới sẽ gặp cô.

"Chẳng lẽ, em điều tra tôi?" Bên môi lại nâng lên một nụ cười đắc ý.

"Tôi muốn tìm chính là chủ tịch 'Phi Lạc', điều tra anh làm gì?" Mặt người này chẳng những dày hơn da trâu, còn rất thích dát vàng lên mặt.

"Tôi chính là chủ tịch của 'Phi Lạc' " Phí Gia Lạc thẳng thắn nói.

"Gạt người!" Ôn Nhu bị dọa sợ thiếu chút nữa là cầm bị trật khớp.

Cái người chỉ biết lấy tình yêu làm trò chơi giải trí này, người có khuôn mặt tuấn tú chỉ biết khoe khoang kia, làm sao có thể là ông chủ của trung tâm thể hình nổi tiếng? Chuyện này so với chuyện nhìn thấy heo lợn ngược càng làm cho cô kinh ngạc.

"Lừa em là con chó nhỏ." Hắn vẫn ung dung vòng hai cánh tay lên trước ngực.

Sắc mặt Ôn Nhu trắng bệch, sợ hãi lùi lại hai bước.

Đúng, cô là con chó nhỏ, bằng không thì tại sao hắn chỉ nói một

câu đơn giản, đã bị đùa giỡn phải xoay vòng?

Vốn tưởng rằng, cuối cùng cô cũng thoát khỏi cơn ác mộng Phí Gia Lạc này, lại phát hiện hắn giống như ma quỷ luôn luôn xuất hiện trước mặt cô; tưởng hắn là một kẻ phong lưu bán nhan sắc, cũng không biết hắn đã xây dựng sự nghiệp của riêng mình.

Vốn là cảm thấy hắn tự cho mình hơn hẳn người khác, lập tức biến mất không chút dấu vết.

Trời ạ, thật là bi ai! Nữ sinh gương mẫu luôn luôn đứng nhất toàn trường năm đó, đến bây giờ chỉ là một phóng viên chạy theo tin tức lá cải để kiếm cơm, hắn cũng đã là chủ tịch của vài trăm cái trung tâm thể hình— Ông trời căn bản là không công bằng!

"Anh nhiều tiền như vậy, sao còn xuất đầu lộ diện đi làm ngôi sao thần tượng làm gì?" Cô không muốn thừa nhận, giờ khắc này cô vô cùng ghen tỵ với cái tên vượt trội hơn người này.

"Tốt đẹp cũng không thể tự mình thưởng thức." Phí Gia Lạc trả lời cô bằng một nụ cười kiêu ngạo làm tức chết người.

Trên thực tế, nguyên nhân là vì hắn thiếu người ta một ân tình, mà người kia đúng lúc là ông chủ của công ty giải trí sắp đóng cửa, vì cứu vãn sự nghiệp suy tàn, hắn liền lĩnh giúp một tay. . . . . Vì vậy, trong vòng một đêm Phí Gia Lạc trở thành ngôi sao thần tượng của toàn bộ phụ nữ Đài Loan

Ôn Nhu giận đến nghiến răng, nhưng không thể không thừa nhận hắn có khuôn mặt tuấn tú và sức hấp dẫn sâu sắc, còn có hơi thở nhẹ nhàng tao nhã, phụ nữ đối với loại đàn ông này hoàn toàn không có sức kháng cự, cũng khó trách hắn thu phục được phụ nữ nửa bầu trời.

Cô cũng biết, cái người không chịu nhận rồi này, người thích tự kỷ đến bệnh, nếu biến thành phụ nữ ở cổ đại, nhất định là một dâm phụ lẳng lơ.

Mặc áo sơ mi trắng, quần da màu đen, cách ăn mặc cả người hẳn đúng mực một kẻ phong lưu, không biết là cố ý hay là thả lỏng, tự nhiên cõng ra hai nút ở trước ngực, thấp thoáng có thể thấy được cơ ngực rắn chắc.

"Ừ, có tự tin là chuyện tốt, cũng không biết là rất giống khi đi đờ." Nàng hờ ra nụ cười tinh tế ngọt ngào.

Bỗng nhiên giật mình, hẳn không nhận được ngửa đầu cười lớn.

Cô quả nhiên là một phóng viên tài giỏi, giỏi chuyện bên ngoài là khen ngợi nhưng lại thâm chê, một cái miệng lanh lợi làm cho người khác khó mà chống đỡ.

"Đừng nói về con khi hung ác, nếu đã tới đây, chúng ta liền lợi dụng cơ hội tốt này ôn lại kỷ niệm đi!" Phí Gia Lạc nở nụ cười tươi ngay cả con muỗi con ruồi cũng bị mê hoặc đến chết từ từ đến gần cô.

Có quỷ mới muốn cùng hẳn ôn chuyện cũ! Ôn Nhu cảnh giác lui về phía sau.

Cô và hẳn là kẻ thù không đội trời chung, chín năm trước hẳn phá hỏng thanh danh của cô, chia rẽ tình cảm của cô cùng Hách Thế Gia.

Hiện tại lại cộng thêm một chuyện —— hẳn còn vượt trội hơn cô, những thứ thù mới hận cũ này, cô sẽ ghi nhớ mãi mãi.

Hơi thở ấm áp phả hơi nóng lên lỗ chân lông của cô, cô mới phát hiện mình đã không có đường lui.

"Chúng ta là bạn cũ, sao lại căng thẳng như vậy?"

Nhìn thấy một ít mồ hôi hột trên chóp mũi đáng yêu của cô, ở dưới ánh đèn trong suốt, giống như là tổ cáo chủ nhân của nó có bao nhiêu hồi hộp cùng lo lắng, nụ cười bên miệng hẳn lại càng sâu hơn.

"Anh. . . . . Anh đừng đến gần. . . . . gần tôi. . . . ." Cà Lăm chết tiệt, lúc cô cần khí thế để chống lại tên quỷ sa tan tàn ác này nhất, thì

hết lần này tới lần khác lại bộc phát.

"Đừng xấu hổ, dù sao ở đây cũng không có người." Phí Gia Lạc càng thêm càn rỡ khiêu khích vài sợi tóc bên má của cô.

Xấu hổ, trong bụng cô giờ phút này là nỗi giận cùng uất ức, chỉ muốn cầm cái gậy đánh đờ vật trút giận.

Nhưng Phí Gia Lạc nguy hiểm không quên, thân hình cao lớn của hắn gần như dán sát lên người của cô, một cỗ hơi thở có mùi xạ hương nhàn nhạt xông vào mũi cô, lại không có làm cho mũi của cô hắt hơi, ngược lại không hiểu sao cả người lại run rẩy.

"Đúng, chỉ là một con khỉ đít đỏ ham muốn sắc đẹp hoa cỏ." Giọng điệu cô không ổn định nói.

Con khỉ đít đỏ ham muốn sắc đẹp hoa cỏ? Nếu không phải là giờ phút này trên người cô có mùi hương nhàn nhạt, và từ góc độ của hắn, gần như là thấy được da thịt như tuyết như ẩn như hiện làm hắn phân tâm, thì hắn thật sẽ không nhin mà bật cười.

"Được rồi, vậy con khỉ đít đỏ ham muốn sắc đẹp hoa cỏ này, muốn cùng bạn cũ thân cận một chút, em nói sẽ như thế nào?" Con người đen sâu thẳm như hồ của Phí Gia Lạc nhìn chăm chăm cô, giọng nói khàn khàn làm cho Ôn Nhu sợ hãi

Biết rõ mình có bao nhiêu uy hiếp, hắn còn cố ý đem tay chống lên cánh cửa sau lưng cô, giống như là ám chỉ cô đã hết đường chạy trốn.

Tầm mắt Ôn Nhu chậm rãi hướng về phía cánh tay của hắn, giống như hai mắt không khống chế được mà nhìn chăm chăm nó.

Vén tay áo lên lộ ra một nửa cánh tay cường tráng màu đồng cổ, thậm chí bên trên còn đầy lông tơ khêu gợi, đó là tượng trưng cho người đàn ông chân chính ——

Thu hồi ánh mắt, tầm mắt Ôn Nhu không tự chủ được nhìn về lồng

ngực trơn bóng màu đồng cổ kia, bỗng nhiên nghẹn một hơi thở ở ngực, thiếu chút nữa không thở được nữa.

Người này nhìn như yếu ớt bệnh tật, lại buông thả tình dục quá độ, thế nhưng lại có cơ ngực như vậy ?

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu — cô rất nghiêm túc đếm, oa, sáu múi, trăm nghe không bằng một thấy, chính mắt thấy mới biết hẳn có khí thế hùng vĩ làm người ta kinh ngạc.

Kịp thời hút lại nước miếng đang chảy ra ở khóe miệng, cô chán ghét khinh bỉ chính mình.

Cho xin, Ôn Nhu, bây giờ không phải là lúc chảy nước miếng, là lúc giả thành hoa si, mau suy nghĩ một chút phải làm thế nào rút lui an toàn!

Nhưng nói thì dễ dàng, trên thực tế cô đã đắm sâu vào nam sắc, khó có thể tự thoát khỏi.

"Em thấy thích sao?" Phát hiện ánh mắt cô nhìn đăm đăm, hẳn lại kiêu ngạo khoe ra cơ thể xinh đẹp.

Trong lúc nhất thời cô giống như lấy được hơi thở mạnh, hô hấp đột nhiên trở nên rất khó khăn, hơi thở bị mắc nghẹn ở lồng ngực.

Cô vội vàng đập vào ngực, giống như cá vàng hấp hối há mồm to ra mà thở dốc.

"Em làm sao vậy?" Nụ cười đùa giỡn trên mặt Phí Gia Lạc lập tức tắt liệm, để lộ ra một chút lo lắng.

Hắn đùa giỡn quá đáng mà tức giận?

"Tôi. . . . . Tôi. . . . ." Suy yếu nghiêng mặt sang bên, nâng cánh tay gọt cảm để trên vai cô, để cho càng thở dốc nghiêm trọng hơn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

"Van xin anh. . . . . Buông tôi ra. . . . ." Dùng một chút sức lực

cuối cùng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt của cô thẳng tắp đập vào trước ngực màu đồng cổ kia của hắn, dưới bóng râm của quần áo, là cơ bắp rắn chắc đang rung động, gần như đem áo sơ mi vừa người nứt ra.

Không được, Không thể đợi một phút nào nữa, cô nhất định sẽ bởi vì thiếu oxy mà ngạt thở đến chết——

Dùng sức đẩy hắn ra, Ôn Nhu xoay người kéo cửa ra, co chân chạy ra ngoài cửa, giống như phía sau có ác quỷ đang đuổi theo cô.

"Em muốn đi đâu?" Phí Gia Lạc đuổi theo.

Ôn Nhu không có trả lời, bởi vì cô có chết cũng sẽ không thừa nhận —— cô đang muốn chạy trốn lấy mạng!

Còn sống sót từ miệng sói, làm cho Ôn Nhu bị chấn động và hoảng sợ không nhỏ, nhưng sợ Hách Thế Gia đói bụng, cô còn chạy đi mua một đồng thức ăn, vừa lúc đi tới nơi trước bảy giờ.

Ôn Nhu xách thức ăn đi vào cửa, vừa thấy Hách Thế Gia liền quan tâm hỏi.

"Hôm nay anh. . . . . Có khỏe không?" Thật ra thì cô muốn hỏi chính là: anh có nhớ cô hay không?

Nhưng cô là một cô gái, dù sao cũng phải thể hiện kín đáo một chút, mặc dù bề ngoài Hách Thế Gia nhìn rất thô lỗ, là một người đàn ông chính cống, nhưng mà, cô nhìn ra được tâm tư của anh rất nhạy cảm tinh tế, quá chủ động sẽ làm anh sợ.

Sau này cô mới biết, cha mẹ của Hách Thế Gia đã lần lượt qua đời vào mấy năm trước, bây giờ ngoại trừ em gái đã lập gia đình ra, thì anh cũng chỉ cô đơn một mình.

Thân thế đáng thương như vậy càng làm Ôn Nhu đối với anh hết sức thương tiếc, Ôn Nhu thề nhất định phải dùng tình yêu bắt giữ được anh —— không, là chiếu cố anh thật tốt.

"Anh có đói bụng không?" Vội vàng lấy thức ăn phong phú có thể ăn no cho ba người đàn ông từ trong túi xách ra, Ôn Nhu quan tâm giúp anh quay đũa, mở ra hộp thức ăn ra.

"Em giúp anh." Cô sốt sắng xới lên một phần cơm to đưa tới bên miệng anh.

"Không, không cần, anh có thể mình ăn, em chỉ cần giúp anh chuyển cái bàn tới đây là được." Nhìn Hách Thế Gia bên ngoài thô lỗ, mà lại có vẻ mặt đờ bưng vì xấu hổ này.

"Ác!" Nhìn bàn trà nhỏ một chút, Ôn Nhu không tình nguyện lấp bắp lên tiếng trả lời.

Đem hộp thức ăn để lên bàn trà nhỏ, Hách Thế Gia bắt đầu ăn bữa tối.

"Chờ một chút sẽ có một bạn học tới thăm anh." Hách Thế Gia vừa ăn vừa nói không rõ ràng

"Bạn học? Bạn học nào?" Không biết người nào làm Trình Giáo Kim, mà lại chạy tới đây quấy rầy thời gian bồi dưỡng tình cảm của cô và Hách Thế Gia?

"Phí Gia Lạc." Hách Thế Gia ra sức xới cơm, không có chú ý tới sắc mặt của cô đã thay đổi

"Anh. . . . . Anh làm sao sẽ. . . . ." Đi chung với con ác ma kia?

Bây giờ Ôn Nhu quá kinh hãi rồi, ngay cả nói cũng không nói ra được.

Phí Gia Lạc, người đàn ông này là chó sao? Nếu không tại sao cô đi tới nơi nào, hẳn cũng có thể tìm được cô?

"Làm sao liên lạc được với hắn phải không?" Hách Thế Gia chỉ trong hai phút ngắn ngủi, liền đem hộp thức ăn ăn sạch sẽ, miệng

trống rỗng mà nói.

Ôn Nhu hơi giật mình giật đầu.

Có thể thấy được những lời nói đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, cũng không áp dụng ở trên người Hách Thế Gia, nhưng mà cô giờ phút này một chút tâm trạng vui vẻ cũng không có, ngược lại giống như là bị ném xuống đáy cốc tràn ngập bóng tối.

"Có lần cậu ấy đặc biệt đến Mỹ quốc xem trận bóng của anh, còn lưu số điện thoại cho anh, muốn anh khi trở về Đài Loan thì liên lạc với cậu ấy."

"Phải không?" Ôn Nhu thử đi ra khỏi suy nghĩ đen tối, lại phát hiện mình càng rơi càng sâu.

"Phí Gia Lạc" ba chữ này giống như là một ma chú, làm cho toàn thân của cô đều căng thẳng, cảm xúc bất thường, dẫn đến nhiệt độ trong người lại tăng lên một cách kỳ lạ.

Nhưng rõ ràng cái người sắp tới kia là cố ý không để cho cô sống dễ chịu

, không đợi để cô rõ ràng, tiếng chuông cửa đã vang lên.

"Thích Già', đã lâu không gặp!"

Vừa vào cửa, Phí Gia Lạc đã cười thật to, không khách khí chút nào gọi biệt danh lúc trung học của anh.

"Đúng vậy, cũng đã hai năm!" Hách Thế Gia cùng Phí Gia Lạc ôm chầm nhau, Ôn Nhu đứng ở một bên, có cảm giác mình là dư thừa.

"Ôn Nhu cũng ở đây." Hách Thế Gia hơi lui người ra để hai người đối mặt, hoàn toàn không biết hai người này mới tan rã trong cụt hứng vào nhiều tiếng trước.

Ánh mắt của hai người lần lượt thay đổi trên không trung, trong phút chốc giống như là bùng lên ánh lửa, cho đến khi Ôn Nhu vội

vàng di chuyển tầm mắt.

"Ác, em lại tới nữa!" Bên ngoài rõ ràng là Phí Gia Lạc không có bất ngờ gì, giống như hành tung của cô hẳn đều nắm rõ trong tay.

Miệng chó nói không ra ngà voi, không biết tại sao, mỗi lần hẳn mở miệng luôn luôn làm cho cô nổi giận đùng đùng.

Ôn Nhu cố gắng kiềm chế, liềm chết cắn chặt răng, rất sợ mình không khống chế được, sẽ giống như con chó bị chọc tức, liềm lĩnh mà xông lên cắn hẳn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng lên của cô, Phí Gia Lạc kiềm chế không để cho khóe miệng hiện lên ý cười, để tránh chọc phải con mèo nhìn như ôn thuận, nhưng có thể bất thành linh cảm người.

"Đến chỗ tôi ở đi!" Đột nhiên, Phi Gia Lạc xoay người nói với Hách Thế Gia.

Hách Thế Gia đến chỗ Phí Gia Lạc?

Nhất thời, Ôn Nhu đang núp ở dưới đáy cốc buồn bã khóc khẽ, lại bị một tiếng sét đánh trúng.

Do dự vài giây, lần này cô rất cẩn thận, rất cẩn thận mà suy nghĩ nhiều lần, rốt cục có kết luận chính xác.

Ác ma này, căn bản là hẳn cố ý tới phá hư chuyện tốt của cô —— Ôn Nhu giận đến cả người phát run.

"Này. . . . ." Hách Thế Gia nhìn cô một cái.

"Cả ngày nhốt mình ở khách sạn sẽ buồn bực? Không bằng đến chỗ của tôi đi, buổi tối có tôi làm bạn, ban ngày liền đến cửa tiệm của tôi chơi một chút, tay của cậu chỉ là bị thương không phải là bị liệt, trừ tay phải ra, cũng phải ra ngoài hoạt động gân cốt toàn thân, tránh cho khi trở về Mỹ quốc chỉ có thể ăn không ngồi chờ."

"Đi chết đi!" Hách Thế Gia cũng không khách khí đánh hấn một quyền.

Tính tình hai người đàn ông này thật trẻ con giống như học sinh trung học, không coi ai ra gì mà cãi nhau ầm ĩ.

Trong lúc bất chợt, dịu dàng cảm thấy dạ dày lại bắt đầu co giật âm ỷ.

Không được, đây nhất định là âm mưu, là quỷ kế Phí Gia Lạc muốn phá hư nhân duyên của cô, cô tuyệt không có thể để cho tên Trình Giảo Kim này lại được như ý.

"Đến nhà em ở tốt hơn."

Lời vừa nói ra, hai người đàn ông không hẹn mà cùng kinh ngạc quay đầu lại.

"Em trai của em đi bộ đội, có một gian phòng trống, không bằng đến nhà em đi, ba mẹ em thích nhất là xem bóng rổ."

Ôn Nhu khuyến khích nhiều lần.

Không biết tại sao, vừa nghĩ tới Hách Thế Gia và Ôn Nhu cùng ở dưới một mái hiên, thì Phí Gia Lạc lại có loại cảm giác không dễ chịu, nhưng không biết là bởi vì bảo vệ bạn thân mà sốt ruột hay là —— ghen tỵ.

"Em trai em?" Phí Galo khiêu khích."Không phải là cậu ấy đang chuẩn bị thi lại đại học lần thứ năm sao? Còn có, ba mẹ em cũng không có thích bóng rổ, mà là phim truyền hình Đài Loan?"

Sắc mặt Ôn Nhu cứng đờ, cắn răng nghe ken két.

Cái tên làm cho người ta chán ghét này! Không biết hẳn là xảo quyệt hay là có bản lĩnh phi thường, nói như vậy từ ba mẹ, đến em trai của cô, ba bữa cơm ăn cái gì, có mấy con chuột mấy con gián cũng điều tra rất rõ ràng.

Nhưng Phí Gia Lạc nói không sai, Ôn Hòa là không có đi bộ đội, bất quá cô sẽ nhanh chóng nghĩ cách để cho nó đi bộ đội — Ôn Nhu quyết định chủ ý, tối nay lập tức đem đem Ôn Hòa con sâu gạo ở nhà năm năm đuổi ra khỏi cửa.

"Không cần anh quan tâm, dù sao anh ấy đến nhà tôi là được rồi." Ôn Nhu tức giận giậm chân.

"Đến nhà tôi, đàn ông có thể giới của đàn ông." Phí Gia Lạc kêu ngạo giống như một đế vương.

"Tôi thấy anh là có dụng ý!" Ôn Nhu không khách khí trả lời.

"Người có dụng ý hẳn là em?" Phí Gia Lạc có tính toán chỉ liếc cô một cái.

"Anh ít ở đây ngậm máu phun người đi, cái người không có chút đạo đức nào, lời nói ác độc giống như con rắn, làm việc gian xảo giống như cá trạch, trái tim của anh căn bản là màu đen ." Cô tức giận mắng, đã không kịp giữ hình tượng!

"Tôi ác độc, gian xảo cũng còn tốt hơn em, căn bản là em mang mặt nạ giả thù y mị, trên thực tế cũng là một người phụ nữ danh đá."

"Tôi là người phụ nữ danh đá, vậy công tử bột cao siêu như anh thì sao?" Ôn Nhu chống tay lên eo, quyết định phát huy mọi thứ.

"Ít nhất là sẽ có nhiều người phụ nữ ngã vào lòng tôi, dáng này của em, đàn ông nhìn thấy em thì toàn bộ đều chạy trốn không kịp." Phí Gia Lạc ác độc nói.

"Anh ——"

"Hai người, bình tĩnh một chút, đừng âm ỉ nữa!" Đầu Hách Thế Gia đã bắt đầu đau âm ỉ, vội vàng ra mặt hòa giải.

Hai người cũng bị chọc tức, đứng ngăn cách bởi Hách Thế Gia vẫn tiếp tục lấy mắt đấu với nhau.

Ôn Nhu là bởi vì tức giận tên Trình Giáo Kim này lại phá hư chuyện tốt của cô, mà Phí Gia Lạc cũng là bởi vì ghen tỵ — nhìn bộ dạng ước gì đem kiệu lớn tám người đưa Hách Thế Gia về nhà của cô, thì trong lòng Phí Gia Lạc lại bực bội.

Hắn nhìn thấy phụ nữ yêu thích hắn, điên cuồng đuổi theo hắn, nhưng hắn tuyệt không thích người biết rõ mị lực vô địch của hắn, lại như cũ đem hắn loại bỏ đi, người phụ nữ không chú ý đến sự tồn tại của hắn— Ví dụ như Ôn Nhu.

"Tôi ở đây là được rồi, nhà ai đều không đi, như vậy các người không thể không đồng ý?" Thật là, hai người lớn kia, còn cùng giống như đứa trẻ giận hờn đấu võ mồm.

"Em phải đi." Ôn Nhu không thể nhịn được nữa bỗng nhiên đứng dậy.

Cùng người này ở chung một chỗ, t không khí mỏng manh trong phòng làm cho cô rất nhanh không thở được nữa.

Nhìn bóng dáng cô rời đi, cuối cùng lý trí của Phí Gia Lạc cũng từ từ trở lại như ban đầu.

Hắn là đang xảy ra chuyện gì? Hắn phiền muộn lo lắng, cào cào sửa sang lại tóc.

Ở trong đồng phụ nữ, hắn luôn luôn không động tâm, đi lại có thừa, nhưng lại bởi vì một người phụ nữ ngoan cố thể diện, mà làm cho phong độ của mình hoàn toàn biến mất?

Từ trước đến nay, hắn là có tinh thần tìm tòi học hỏi nhất, hắn thật muốn biết rõ, giữa hắn và Ôn Nhu rốt cuộc là đã chuyện gì xảy ra? Trong đầu người phụ nữ này lại đang nghĩ cái gì?

" 'Thích Già', cậu nghỉ ngơi sớm, tôi đi trước."

Mất hết hứng thú vớ vớ anh, ngay sau đó Phí Gia Lạc liền xoay người đi ra cửa.

Chương 6

"Ôn Nhu, Ôn Nhu!"

Âm thanh quen thuộc của Cao Thăng chọt vang lên, hù dọa tâm tư suy nghĩ của cô chạy mất.

"Chuyện gì?" Ôn Nhu giả bộ nghiêm túc sờ đông sờ tây tìm kiếm một đồng lộn xộn trên bàn.

"Đi thôi, đi sớm một chút đi sẽ chụp được nhiều ảnh hơn." Hoàn thành nhiệm vụ luôn luôn là phương châm của Cao Thăng.

"Đi đâu?" Ôn Nhu giống như bị ném vào trong giữa đám sương mù.

"Tối hôm nay là sinh nhật của Phí Gia Lạc, cô quên rồi sao?" Cao Thăng vẻ mặt đầy hưng phấn.

Không biết đám mây đen từ đâu bay tới che phủ trên đầu cô, lại vô tình đánh xuống một tiếng sấm.

Cô biết Cao Thăng vẫn hy vọng có thể có một "Tác Phẩm Vĩ Đại", để sang năm đoạt được khen thưởng, tỏa sáng trong giới tin tức.

Nhưng mà, cô hoàn toàn khẳng định sẽ không có ai quay phim chụp ảnh sinh nhật của một ngôi sao lớn mà được khen ngợi.

"Chúng ta có thể tự bỏ đi có được không?" Cô cố gắng cùng Cao Thăng thương lượng, thuyết phục Lôi công tha cho bọn họ một lần.

Cao Thăng lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: "Công việc dù không tốt cũng phải tiếp nhận toàn bộ."

Ôn Nhu hậm hực nhìn bộ dáng nghiêm túc giằng dỗi của hắn, trong lúc bất chợt cảm thấy người này có chút cố chấp không thể thay

đổi, làm người ta ghét, khó trách đến bây giờ cũng đã hơn ba mươi vẫn còn độc thân, ôm máy ảnh như bảo bối.

"Nhưng mà. . . . . Trong người tôi có chút khó chịu!" Cô giả bộ đau đớn, len lén liếc mắt nhìn phản ứng của hắn.

"Có thật không?" Cao Thăng quả nhiên là một người tốt, thái độ lập tức dao động.

"Đúng vậy, sợ rằng hôm nay không thể đi, để ngày khác đi, dù sao cũng còn nhiều thời gian, thanh thế địa vị của Phí Gia Lạc không thể sụp trong một ngày, chúng ta còn nhiều cơ hội mà."

Cho dù như thế nào, bất kỳ thế nào cô cũng không muốn gặp lại Phí Gia Lạc, mọi thứ có liên quan đến hắn cô cũng không muốn dính tới, có thể giả chết thì cố hết sức mà giả chết, dù sao cũng là bệnh nhân, sẽ không có ai dám ép cô đi lên núi dàn cảnh bắt hổ.

"Ôn Nhu!" Một tiếng sấm lớn đánh tới, Ôn Nhu hoảng hốt nhảy dựng lên.

"Bây giờ là lúc nào rồi? Tối nay tới sinh nhật Phí Gia Lạc phải lấy được tin độc quyền, không cho cô thất bại, có nghe hay không!"

"Dạ, tôi biết!" Cô nâng lên vẻ mặt đầy cung kính, chỉ thiếu không có giờ tay làm lễ với Lôi công.

Cao Thăng ngạc nhiên nhìn thái độ trước sau thay đổi của cô, ở bên cạnh ngây người.

"Còn ở đây ngây ngô cái gì? Còn không mau đi!"

Lôi công nổi bão so với con cọp còn khủng bố hơn, trêu chọc nhằm Lôi công sẽ bị sét đánh, vậy thì cô tình nguyện tay không đi bắt hổ.

Có câu nói: không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con. Cô quyết định giải quyết việc chung, nhất định sự dâm loạn, cuộc sống xa hoa toàn bộ chụp lại hết, còn phải hung hăng ăn bữa tiệc của hắn.

Chẳng qua, có thể đoán được, chỗ ngồi khách quý tối nay nhất định đều là những phụ nữ xinh đẹp hấp dẫn(sexy), theo hán từng đoàn, còn hán thì ở giữa muôn vàn phụ nữ đầy màu sắc.

Nghĩ đến loại quang cảnh đó, dạ dày cô lại trở mặt không nghe lời mãnh liệt trào lên vị chua sót đủ để ăn mòn tường đồng vách sắt.

Chạy ra khỏi phòng làm việc, trong lòng buồn bực đang muốn lại xe đi phỏng vấn, lại đột nhiên phát hiện về mặt muốn nói lại thôi của Cao Thăng.

"Thế nào?" Ôn Nhu thuận theo ánh mắt của hán cúi đầu nhìn áo sơ mi trắng, quần dài đen của mình.

"Cô khẳng định là mặc như thế để đi?" Cao Thăng cố gắng diễn đạt tâm tư, hán biết lòng tự trọng của phụ nữ còn mềm hơn đậu hủ.

"Đúng vậy, có cái gì không đúng?" Ôn Nhu liên tục xem xét mình.

"Cô có biết hôm nay là đi phỏng vấn nơi nào hay không?"

"Dâm —— Sinh nhật!" Cô vẫn là đem hai chữ "Dâm Loạn" nuốt về trong bụng.

"Mặc dù đây là công việc, nhưng dù sao cũng là đứng trước ống kính, cô vẫn nên thay quần áo chính thức một chút, để tránh không hợp với buổi tiệc tối nay."

Cô không cảm thấy mình mặc như thế có cái gì không tốt, cô là đi phỏng vấn, lại không phải là bạn gái đi với hán để tranh giành khoe sắc!

Cao Thăng cực lực phản đối, cô không thể làm gì khác hơn là đi vào kho quần áo của tổ kịch trên lầu, tùy tiện lấy một bộ lễ phục ra.

Như vậy đủ cẩn thận chứ!

Tuy nói là lễ phục, nhưng tiêu chuẩn của Ôn Nhu, thì khi mặc lên

người cũng không có khả năng làm cô xinh đẹp lộng lẫy, cô miễn cưỡng chọn một bộ âu phục dài đơn giản làm bằng tơ lụa màu tím.

Đeo chuỗi ngọc trai cùng màu, tùy tiện bôi lên mặt một chút phấn, quét lên một ít má hồng, thêm son môi, ở trước gương to quan sát mình, có cảm giác mình không giống đi phỏng vấn, mà là lên sân khấu làm tượng gỗ diễn kịch.

"Đi thôi!" Ôn Nhu đi ra kho quần áo tổ kịch, vốn là Cao Thăng chờ ở ngoài cửa buồn chán muốn chết, ánh mắt lập tức trở lên còn lớn hơn chuông đồng.

"Có cái gì không đúng sao?" Ôn Nhu nhíu mày.

Cô đã cố gắng hết sức, nếu vẫn không bước vào tiệc được, chỉ có thể trách cô không có năng lực đức hạnh trời sanh, hưởng chi, cô còn phải chừa lại tinh lực để lát nữa ứng phó với tình huống khác, không có dư thừa hơi sức trả lời sự xoi mói của Cao Thăng.

"Cô thật xinh đẹp." Về mặt Cao Thăng rất kinh động nói.

Ngẩn người một chút, hiếm thấy Ôn Nhu được người khác khen ngợi, cười đến nở gan nở ruột.

"Coi như anh tinh mắt."

Tám trăm năm khó được xinh đẹp một lần, cô kiêu ngạo uốn éo thất lực xoay người đi ra cửa chính.

Không đến bảy giờ, hai người đã đến biệt thự Phí Gia ở núi Dương Minh.

Vừa đi vào cửa lớn biệt thự xa hoa của Phí Gia Lạc, miệng Ôn Nhu cũng không khép lại, sống hai mươi lăm năm mới biết được cái gì gọi là "Phú Khả Địch Quốc" .

Đừng nói đến mười mấy tên vệ sĩ áo đen cao to cường tráng, chỉ là từ cửa lớn đến đoạn đường vào biệt thự kia cũng sẽ làm cho người ta cắt đứt nửa cái chân.

Bãi cỏ ven đường rộng lớn, cây cối xanh tươi lúc ít nhất là hơn hai trăm bình (36 thước vuông = 1 bình), đá cẩm thạch trắng tuyền xa xỉ, khắc thành chạm tượng đá giống như nhân vật thần thoại Hy Lạp, đặt ở chung quanh sân, thậm chí ở góc sân còn có một cái hồ nhân tạo lịch sự tao nhã.

Đi vào phòng khách khí phái rộng lớn, ngay hơi thở mạnh cũng thấp thoáng nghe được tiếng vọng lại, trang trí ở giữa và đồ dùng trong nhà theo kiểu cổ điển, nhất định là những thứ cao cấp nhập từ Ý, chỉ là một cái nhà vệ sinh, thì so với một nhà bốn miệng ăn ở ngôi nhà nhỏ của cô còn lớn hơn.

Vườn hoa sáng như ban ngày, bố trí rất nhiều ghế ngồi để cho khách nghỉ ngơi, hai bàn dài đầy thức ăn nhiều đến mức có thể đủ cho một đội quân ăn no, vừa nhìn cũng biết nhất định là đặt từ nhà hàng năm sao, nhiều loại rượu đến mức làm cho người ta có cảm giác là đang đi tới một quán bar cao cấp.

Gió đêm từ từ thổi lên, bên tai vang vọng tiếng nhạc sôi nổi, không giống là một ca sĩ hát nhạc đòi trụ, không biết tên nam ca sĩ trầm thấp thuần hậu giọng có khác một loại thung lại mùi, nhưng trước mắt những mỹ nữ yếu điệu hấp dẫn (sexy) đi lại xung quanh này, lại làm cho cô cảm thấy nhức đầu.

"Là ai đang hát vậy? Khó nghe muốn chết." Cô không vui phê bình nói.

"Nói nhỏ thôi, cẩn thận bị Phí Gia Lạc đuổi ra ngoài?" Cao Thăng cũng không muốn phá hủy cơ hội được khen thưởng.

"Là Phí Gia Lạc đang hát?" Dịu dàng xem thường bĩu môi.

Thì ra là giọng hát của hắn chỉ như vậy mà thôi, so với cô, hắn còn hơi kém một chút!

Bất quá, giờ phút này cô mới phát hiện, mặc dù cô là phóng viên tin tức điện ảnh, nhưng đối với tất cả phụ nữ xem hắn là thần tượng,

nổi tiếng lại thiếu thốn đáng thương.

Cô chưa từng nghe hấn hát, không biết hấn ngoài ca hát còn có thể có các tài nghệ gì? Có thể mê hoặc những người hâm mộ ngốc kia, làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện móc tiền từ trong túi ra.

"Hoan nghênh em đến nhà tôi."

Một thanh âm quen thuộc vang lên ở sau lưng, Ôn Nhu vừa quay đầu, đột nhiên bị một đôi mắt nồng đậm khóa lại.

Tối nay hấn mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng hở nút, quần dài màu đen, thoát nhìn vừa tà khí (không đứng đắn) lại vừa hấp dẫn (sexy), thấp thoáng nhìn thấy được cơ ngực luyện tập, sắp phá vỡ lớp vải mỏng.

Trong đầu, bỗng dựng lại hiện lên một lồng ngực rắn chắc trơn bóng.

Cô len lén nuốt một ngụm nước miếng, hơi nóng không nghe lời lại từ trong cơ thể tỏa ra.

Ôn Nhu tức giận địa trừng mắt nhìn Phí Gia Lạc phóng khoáng mê người ở trước mặt, ngược lại, toàn thân cô lại mệt mỏi nằng giống như mới từ doanh trại chiến đấu đi ra .

"Có ăn không, muốn nổi tiếng thì trước hết phải để cho chúng tôi ăn no đã!"

Vì che giấu ánh mắt nóng bỏng làm cho cô bối rối, nằng vội vàng mở đầu, không khách khí nói, y hệt như một chị hai trên đường cường bạo đòi tiền bảo vệ.

Cao Thăng cũng hít một hơi, da đầu tê dại, bởi vì không biết bí mật giữa hai người, nên rất sợ bị đuổi ra khỏi cửa, cho đến nhìn thấy ý cười như có như không bên mép môi Phí Gia Lạc, hấn mới yên tâm.

"Tất nhiên." Phí Gia Lạc nhin cười dẫn hai người tới cạnh bàn ăn.

Ôn Nhu hung hăng trợn mắt nhìn hắn, hận không thể xóa đi ý cười giễu cợt bên mép môi hắn.

Khi nhìn mặt hắn, cô không khách khí chút nào cầm lên một cái đĩa chất đầy thức ăn, ngay cả Cao Thăng bên cạnh nhìn thấy cũng trợn mắt há mồm.

Nhìn bóng dáng màu tím đứng trước bàn ăn không khách khí e dè mà ăn, nụ cười trên mặt Phí Gia Lạc càng sâu hơn, không biết tại sao, cô hoàn toàn không có phong thái và hình tượng gì, nhưng luôn làm cho tâm tình của hắn đặc biệt vui thích.

Nhất là — ánh mắt của hắn kéo căng nhìn chăm chăm dáng người xinh đẹp được che bởi bộ lễ phục màu tím, phát hiện đầu nhỏ xinh của cô, cũng là con chim sẻ nhỏ, ngũ tạng đầy đủ, mọi thứ phụ nữ nên có cô đều có, hoàn toàn không thua mỹ nữ hấp dẫn (sexy) mà hắn đã từng gặp qua.

"Lạc, mọi có một món quà muốn tặng cho anh, sang đây xem đi ____"

Trong lúc bất chợt, không biết từ đâu đến một cô gái, dính sát vào cánh tay Phí Gia Lạc mà nũng nịu.

Toàn thân cô gái là một màu xanh biếc, kiểu tóc đuôi ngựa, to gan cuối thấp ngực xuống gần là thấy tới rốn, bắt đầu lộ ra khu vực mờ ảo giống như gậy xương rồng di động — Ôn Nhu quan sát chặt chẽ, đối với cách ăn mặc của cô gái này bình phẩm từ đầu đến chân.

"Đi thôi!" Biết Phí Gia Lạc không thể chống cự lại được với sắc đẹp, cô gái kia sử dụng tám móng vuốt cá quần lấy hắn, liên tục lôi kéo hắn đi, sau đó một đám phụ nữ giống như đàn kiến đói bụng, lập tức bao vây thành hình tròn quanh hắn, bên trong còn không ngừng truyền ra tiếng cười phóng túng của phụ nữ —

Dùng sức đâm cái nĩa vào một viên thịt xiu mại cua, Ôn Nhu nhìn chăm chăm đội hoa vây quanh Phí Gia Lạc, hận ánh mắt mình không thể hóa thành mũi tên nhọn, bắn thủng trái tim nhiều màu của hắn.

Cao Thăng nhìn xú mại trong đĩa bị cô làm cho nát vụn : nuốt một ngụm nước miếng vượt qua sợ hãi trong lòng.

Bình thường nhìn Ôn Nhu rất lịch sự, cư xử dịu dàng, sao mỗi lần gặp Phí Gia Lạc, cô liền trở nên nóng nảy đáng sợ như vậy?

"Tôi, tôi đi xem lại máy ảnh một chút." Vội vàng để cái đĩa xuống, Cao Thăng biết rõ có chọc gấu chọc hổ, ngàn vạn lần cũng không nên chọc đến phụ nữ.

Nhưng từ đầu tới cuối, căn bản là Ôn Nhu không có chú ý tới Cao Thăng muốn chạy trốn, vẫn tức tối nhìn chằm chằm phía xa, dùng hết sức trừng mắt đến mức con người muốn lọt ra ngoài.

"Này!" Đột nhiên xuất hiện một thanh âm, cắt ngang việc những thức ăn vô tội kia đang bị cô hành hạ tàn bạo.

Quay đầu, suýt nữa cô bị bộ lễ phục đồ tươi làm tổn thương đến thần kinh thị giác, nhưng vẫn chịu đựng mắt đau nhức cẩn thận quan sát, kiểu dáng quần áo coi như là đúng đắn, so với người không chút nào thấy xấu hổ vừa rồi, rất sợ người bên cạnh không biết cô ta là người phụ nữ có ngực, coi như có chút đáng khen.

"Chào." Cô miễn cưỡng quay lại chào hỏi, âm thầm suy đoán trong lòng cô ấy là bạn gái thứ mấy của "Phí Giảo Kim"?

Vì đuôi đi khó chịu và ghen ghét ở trong lòng, cô lại lấy đầy thức ăn vào đĩa của mình, gần như là dồn sức vui đầu vào ăn cho hả giận.

"Cô là phóng viên đến phỏng vấn Lạc?" Người đẹp liếc nhìn quan sát cô, vẻ mặt nghi ngờ.

Làm sao phóng viên này không giống là đến phỏng vấn, ngược lại giống như là quỷ chết đói, đồng thức ăn trong đĩa còn cao hơn núi nhỏ, tương ăn lại càng làm cho người ta không dám nhìn.

"Đúng." Vừa tức vừa đói, Ôn Nhu bần rộ nhét thức ăn vào bụng, qua loa gật đầu một cái.

"Là đài truyền hình nào?"

"Vĩnh Sâm." Ăn xong một đĩa thức ăn rất nhanh, tay nhỏ bé lại bắt đầu bận rộn lấy thức ăn vào đĩa.

Vừa ăn lướt qua thức ăn trên đĩa người phụ nữ, bên trên ngoài mấy loại nước trái cây, cũng chỉ có một chút rau cải.

"Cô ăn như vậy đã no sao?" Dân chạy nạn ở Châu Phi ăn còn nhiều hơn so với cô ta.

"Ác, ta luôn không ăn nhiều." Vẻ mặt của người phụ nữ vừa đắc ý vừa kiêu ngạo.

Cô nghi ngờ, những dạ dày của những phụ nữ này đều giống con chim sẻ nhỏ, mới ăn hai miếng thức ăn liền kêu gào quá no, ăn quá nhiều ——

Ánh mắt của cô không nhìn được nhìn hai vòng trên người cô ta, càng thêm xác định cô ta thiếu dinh dưỡng rất nghiêm trọng.

"Cô nên đến gặp bác sĩ." Cô có lòng tốt nhắc nhở cô ta.

"Phi phi phi, sức khỏe tôi rất tốt, gặp bác sĩ cái gì, cô ít nguyên rửa tôi đi." Sắc mặt cô gái liền thay đổi.

"Cô thiếu dinh dưỡng rất nghiêm trọng, có thể trong ruột có ký sinh trùng, nghe nói những thứ này sẽ hấp thu dinh dưỡng trong cơ thể con người. . . . ."

"Đủ rồi, đừng nói nữa !" Trên mặt cô gái toàn thân đỏ tươi hiện lên ba vạch đen, có loạixung động muốn ói."Phóng viên các người luôn luôn trực tiếp như vậy sao?"

"Thành thực luôn luôn là ưu điểm của tôi." Ôn Nhu nhún nhún vai.

Đôi mắt phượng lạnh lợi của cô gái áo đỏ, không buông tha dấu vết nào mà nhìn kỹ Ôn Nhu, càng nhìn càng cảm thấy không bình

thường.

"Tôi cảm thấy quan hệ giữa cô và Lạc không chỉ ... đơn giản như vậy." Giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn luôn rất chính xác.

"Phốc ——" một tiếng, toàn bộ đồ trong miệng Ôn Nhu đều phun ra.

"Cô làm cái gì a? Ghê tởm chết, đồ ăn —— trang điểm trên mặt của toàn bộ bị phá hủy rồi!" Người đẹp nhảy dựng lên, cong lưng kéo cổ họng gà hét to lên.

"Thật xin lỗi, để tôi giúp cô lau. . . . ."

Ôn Nhu hỏi lỗi nhìn trên mặt cô ta dính đầy hạt đen, lập cầm khăn ăn (khăn để trên đùi hoặc trước ngực) muốn lau mặt giúp cô ta, không nghĩ tới gương mặt này bị bánh ngọt làm cho hồng hết.

"Cô cút ngay!" Cô gái áo đỏ then quá hóa giận hất tay cô đang nhiệt tình giúp đỡ, khuôn mặt đen nghịt chỉ thấy lộ ra hai con ngươi phun lửa, miệng to như chậu máu không ngừng gào thét.

"Tôi thấy cô rõ ràng là cố ý, cô ghen tỵ tôi xinh đẹp hơn cô, sợ Lạc không nhìn cô một cái, cho nên mới cố ý làm xấu tôi. . . . . Tôi sẽ không để cho cô được như ý!"

Nhìn cô ta thờ hỏn hển thân hình vắn vẹo đi, vốn là vẻ mặt Ôn Nhu vô cùng áy náy đã chuyển thành trợn mắt há miệng.

Cô trợn to mắt nhìn chằm chằm bóng lưng cô ta—— bởi vì lễ phục thiếu vải mà mở ra một đường xẻ tới hông, thật lâu tinh thần mới trở lại bình thường.

Ăn ba bàn lớn thức ăn, người đẹp của Phí Gia Lạc, Cao Thăng hoàn thành nhiệm vụ còn không có trở lại.

Bây giờ cô rất không muốn đi tìm người cao quý được hoan nghênh này, hơn nữa không muốn nhìn thấy hình ảnh Phí Gia Lạc bị

một đám phụ nữ xếp thành nửa ngọn núi cao vây quanh.

Nếu là Lôi công thấy những hình ảnh lá cải đầy kích thích này, nhất định sẽ cao hứng đến chết, không chừng còn chia cho cô một khoản tiền thưởng, nhưng cô chính là không muốn đi phỏng vấn hấn, vừa nghĩ tới phải tỉ mỉ nghe cuộc sống riêng tư của hấn có bao nhiêu thối nát, hấn có bao nhiêu người bạn gái, thì cô có liền muốn đem phần bánh ngọt còn dư kia, đi tới mỗi người phụ nữ vây quanh bên cạnh Phí Gia Lạc mà bôi lên.

Đây là tiệc sinh nhật gì, căn bản là biến thành nơi buông thả dục vọng hoan lạc, Đúng vậy —— Ôn Nhu khinh thường nghĩ.

Nhưng chẳng biết từ lúc nào, trong sân vốn là tràn đầy tiếng nói thiết đãi mà bây giờ ngay cả nửa người cũng không có, chỉ còn lại vài người hầu ở đây đánh con muỗi đuổi con ruồi.

Cô không phải là làm sai cái gì chứ? Dựa vào trực giác nhạy bén của chó săn được bồi dưỡng mấy tháng qua, rốt cục cô không nhịn được đứng dậy, đi tới vườn sau nhà chính đang lò mò truyền tới tiếng vui đùa âm ỉ.

Vòng qua nhà chính ít nhất chừng một trăm bình, cảnh tượng trước mắt làm Ôn Nhu thở hốc vì kinh ngạc.

Bơi —— hồ bơi?

Dĩ nhiên, nhà người có tiền người nào mà không thích mới mẻ độc đáo, hồ bơi đầy đủ lớn hơn bồn tắm nhà cô gấp trăm lần? Nhưng làm cho thần kinh người ta căng thẳng, là ngực mỏng dao động trong hồ bơi làm cho người ta nhìn hoa mắt lộn xộn.

Cô dùng sức nuốt giọng nói, ánh mắt quét qua một đám người da thịt tuyết trắng, trước lồi sau vênh, vóc người đẹp đến cô là phụ nữ cũng cảm thấy xấu hổ muốn chui xuống đất, cùng một vòng tròn như cũ, Phí Gia Lạc bị một đồng "Ngọn Núi Lớn" đồ sộ chen lấn quán lấy. . . . . Dạ dày vừa mới tiêu hóa ba bàn thức ăn lớn, hình như lại mảnh liệt tuôn lên vị chua.

Móng vuốt cá của những người phụ nữ kia, bộ dáng đói khát hoàn toàn dính sát vào người Phí Gia lạc, ngay cả cái móng cũng không bỏ qua.

Nhìn chằm chằm móng tay màu đỏ của những người phụ nữ kia, đột nhiên muốn chạy vào phòng bếp lấy dao, nhưng một mắt khác, lại gần như tham lam mà nhìn chằm chú thú đang vểnh lên dính sát vào hắn, móng hấp dẫn hoàn mỹ ngay cả phụ nữ cũng ghen tỵ, một cổ nóng nảy không hiểu sao lại từ trong lòng nổi lên, cũng muốn len lén sờ xem một chút, thoạt nhìn có hấp dẫn mê người giống vậy hay không?

Trời ạ, đây là chuyện gì xảy ra?

Đột nhiên Ôn Nhu nghĩ lại, thối phồng hai gò má nóng đỏ lên, phỉ nhổ mình so với những phụ nữ không biết xấu hổ kia cũng không khác hơn bao nhiêu.

Vấn đề là, cô căn bản là ghét cây củ cải lừng nhặng kia tới cực điểm, làm sao vừa nhìn thấy hắn bị phụ nữ bao vây liền có vị chua? Liên quan đến hắn, cô liền cảm thấy có cái gì không đúng, giống như là trúng tà?

Thì ra là, cô không phải chỉ đi điều trị ngôn ngữ, còn phải đi đến khoa tâm thần — Ôn Nhu rất đau xót phát hiện ra mình lại có bệnh đáng sợ này.

Hồn bay phách lạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cao Thăng đang ở xa khoát tay gọi cô.

Ba hồn bảy vía của cô giống như bốc hơi, lão đảo lắc lư đi tới chỗ hắn, yếu ớt hỏi:

"Như thế nào, chụp được nhiều lắm không, chúng ta đi thôi!" Nếu còn đợi tiếp nữa, không phải là dạ dày của cô sẽ bị vị chua ăn mòn không còn gì sao, nhất định cô sẽ mất đi lý trí liền cầm dao chém những người phụ nữ kia.

"Còn chưa có tiến hành phỏng vấn!" Cao Thăng giống như là người được đề cử giải thân thiện trong buổi khen thưởng.

"Anh không thấy hấn đang 'bận rộn' sao?" Ôn Nhu nhìn về một đầu khác, ánh mắt bắn ra hai luồng sát khí.

"Ôn Nhu, cô uống cái gì? Sao lại nghe thấy có mùi chua?" Cao Thăng hơi nhú mày lên.

"Tôi uống gì không quan trọng, quan trọng là ... tôi mệt mỏi." Cô khôi phục lại dáng vẻ trầm lặng.

"Chuẩn bị xong chưa?" Một thanh âm vui sướng giống như mới từ trong nước đường bò ra từ sau lưng vang lên, hai người vừa quay đầu, trên người, trên quần áo Phí Gia Lạc có mấy cái dấu môi son, nụ cười sáng lạn.

Ôn Nhu biết rõ tên playboy Phí Gia Lạc này cho tới bây giờ không phải là thật lòng, nhưng không biết tại sao, khi ánh mắt cô nhìn dấu môi son thắm sâu trên cổ hấn, lại đau đớn giống như là bị xe nghiền nát.

"Dĩ nhiên là chuẩn bị xong, chúng tôi đã không thể chờ đợi muốn đem cái sinh nhật dâm loạn này, chia sẻ cho tất cả người biết." Mặc dù lòng đau như cắt, nhưng Ôn Nhu tươi cười như hoa, thanh âm giống như rót mật.

"Xem ra sẽ là một tin tức lớn." Phí Gia Lạc không những không để bụng, còn có vẻ mặt không thể chờ đợi muốn công khai cho mọi người biết.

"Hon-ney, người ta cũng muốn lên màn ảnh."

Đột nhiên xuất hiện một người đẹp mặc đồ bơi màu đen giống như ma, ở bên tả vai Phí Gia Lạc làm nũng.

Xem ra, hiện tại cô ta nhất định là người được cưng chiều, bởi vì cô ta không có kêu tên của hấn, mà là học theo người nước ngoài gọi

là "Ngọt Ngào" .

"Dĩ nhiên, Điềm Tâm." Cánh tay thon dài cực kỳ tự nhiên xuyên qua thất lưng cô gái kia.

Ôn Nhu giận đến vị chua trong dầy lại tăng lên, nào ngờ là Phí Gia Lạc cố ý chọc giận cô đang không lộ dấu vết mà quan sát mặt cô.

"Cao Thăng, bắt đầu đi!" Cô cắn răng nghiêng lợi lấy micrô từ trong bóp da ra, hận không được nó là bảo đao giết sói.

"OK, chuẩn bị!" Cao Thăng vô cùng thành thực, xem ra vì có được giải thưởng, hắn đã cố gắng chiến đấu.

Đối với ống kính, cô là máy móc để tiến hành phỏng vấn, dù sao người xem thích xem cái gì, cô liền tận lực đào, tận lực hỏi, đối với cùng người đẹp ma dính vào Phí Gia Lạc giống như trẻ sinh đôi, cô đã gần như chết lặng.

Thật vất vả, mới kết thúc một đoạn phỏng vấn gần ba mươi phút, tim Ôn Nhu như ngừng lại, nhắm mắt làm ngơ lại nâng lên một tầng.

Bất kể trong bị cái gì quấy rầy rối loạn trong lòng, căn bản cô không nên quan tâm Phí Gia Lạc có bao nhiêu dâm loạn phóng túng, có bao nhiêu bong hoa phong lưu, người mà cô chân chính thích là Hách Thế Gia, hắn mới thật sự đáng giá để cô dụng tâm theo đuổi, phó thác cả đời!

Lấy được đoạn phỏng vấn quan trọng này, bộ dáng Cao Thăng chờ được tặng bốc ở buổi khen thưởng, vô cùng vui vẻ khiêng "Vợ" của hắn chạy đến trước sân lấp đầy bụng.

Phí Gia Lạc dùng vài ba lời đuổi đi người quán lấy hắn cả buổi tối, đã để cho tính nhẫn nại dùng hết cho người đẹp không có đầu óc.

Hắn phát hiện chỉ cần có Ôn Nhu, hắn đối với bất kỳ phụ nữ xinh đẹp hấp dẫn (sexy) nhìn một cái cũng không có hứng thú.

Vì hai tròng mắt phun lửa kia của cô, hắn đã khổ diễn một buổi tối,

là vì giờ phút khổ tẫn cam lai này.

"Em ghen tỵ?" Sự phát hiện này làm cho Phí Gia Lạc có không khỏi cao hứng.

Tối nay cô xinh đẹp làm người ta ngừng thở, hai gò má bởi vì tức giận mà đỏ bừng say lòng người, hai tròng mắt lấp lánh tỏa sáng đầy thuốc súng, một bộ lễ phục màu tím vừa người, làm cho cô vừa vui tươi lại vừa hấp dẫn.

Trương đau trong quần làm cho hắn giật mình, từ trước đến nay tự chủ của hắn rất cao, cũng chưa từng khát vọng một phụ nữ mà thất lễ ở trước mặt mọi người, nhưng giờ phút này hắn lại ảo não phát hiện, mình hoàn toàn không chống cự được phản ứng sinh lý.

"Đúng, ghen tỵ thể lực của anh tốt, đủ thể diện, một hơi có thể giải quyết vậy nhiều phụ nữ như vậy." Giọng nói cô đầy vị chua có thể ướp được mười hủ đồ chua.

"Cuối cùng em cũng phát hiện được ưu điểm cùng thực lực của tôi."

Phí Gia Lạc đặc ý, làm cho Ôn Nhu muốn cởi quần áo của hắn ra, nhìn cái đuôi sói của hắn có phải đang vểnh lên hay không?

"Cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu (không cùng chí hướng không nên đi chung một đường), tôi phải vội đi, tránh cho bị anh làm ô nhiễm tâm hồn trong sáng của tôi."

"Trong sáng?" Nụ cười càn rỡ bên miệng Phí Gia Lạc càng thêm mở rộng.

"Ý của em nói là—— em chưa từng hưởng thụ vui sướng cực hạn?"

Vẻ mặt của hắn, tựa như một con sói hoang đang thềm thường thịt ba rọi thượng đẳng.

"Đúng, bởi vì tội đang đợi tình yêu đích thực của tôi xuất hiện." Cô

ngọt ngào nói.

"Tôi biết, tôi ở đây." Gương mặt hắn say mê, chỉ kém không có cời bỏ hết quần áo, hô to mời cô thưởng thức.

"Thật ngại, cho tới nay đối với con khi chỉ biết dát vàng lên mặt đều không có hứng thú, anh vẫn là chưa chút tinh lực đi giải quyết quần đoàn màu hồng của anh đi." Cô ung dung giơ lên đồng hồ liếc mắt một cái, ác ý cười nói.

"Hôm nay là chủ nhật, tôi thật vất vả cùng tình yêu đích thực hẹn hò, xem phim."

"Anh ta là ai?" Lần đầu tiên trong đời Phí Gia Lạc, mới biết đến mùi vị ghen tỵ.

Kỳ quái, làm sao hắn có thể ghen tỵ? Phụ nữ đuổi theo hắn nhiều đến có thể lấp đầy Thái Bình Dương, làm thành một đường đi cho hắn đi tới bờ bên kia, chính là một người phụ nữ được cho là vừa mắt, làm sao có thể làm cho hắn nảy sinh mùi chua?

"Hách Thế Gia —— anh cũng biết anh ấy, từ chín năm trước tôi đã định anh ấy, hiện tại anh ấy lại xuất hiện là ông trời cho tôi cơ hội, tôi nhất định sẽ nắm thật chắc!"

Phí Gia Lạc khiếp sợ lùi lại hai bước, giống như là lần đầu tiên trong đời bị phụ nữ cự tuyệt.

"Ngủ ngon, củ cải sặc sỡ tiên sinh!"

Liếc mắt nhìn về mặt tròn mắt há mồm của hắn, Ôn Nhu vui vẻ khoát tay, cầm ví da lên xoay người đi.

Lần này, cuối cùng cô cũng trút được oán hận chín năm trước!

Chương 7

Ôn Nhu khí thế hiên ngang cao ngạo đi qua hồ bơi, lần đầu tiên làm cho cô có cảm giác đặc ý vênh váo.

Người phụ nữ xa xa phía trước có mấy phần quen mặt, vừa nhìn đến gần, thì ra là cô gái áo đỏ bị cô phun bánh ngọt lên mặt, nhưng mà cô ta đã đổi bộ áo tắm hai mảnh màu vàng khiêu gợi, khuôn mặt trang điểm điểm lại xinh đẹp động lòng người, xem ra cô ta muốn quyến rũ Phí Gia Lạc, ý đồ rất rõ ràng chính là trở thành khách mời của sân khấu đêm nay.

"Cô không sao chứ?" Ôn Nhu dừng bước lại, rất chân thành hỏi thăm.

"Cô lại muốn làm gì?" Áo đỏ — không, cô gái hai mảnh màu vàng phòng bị nhìn chăm chăm cô, xem cô như bệnh dịch chết người.

"Không có, tôi chỉ là lo lắng những thứ dầu mỡ của bánh ngọt rửa sạch không sạch sẽ không tốt." Cô lo lắng quan sát da của cô ta đang đỏ lên.

"Cô cũng biết không tốt, cô có biết tôi tắm đến tróc một lớp da, thật vất vả mới rửa sạch sẽ những thứ kia?" Ôn Nhu vừa nói giống như lại gợi lên thù mới hận cũ của cô ta.

"Thật xin lỗi." Từ trước đến nay Ôn Nhu là một người biết nhận sai.

"Ta có biết bác sĩ chỉnh hình, cô cần không? Động tác quá mạnh có thể làm cho cho mũi bị lệch vị trí, tôi sẽ xin ông ấy tính cô rẻ một chút." Cô đồng tình nhìn cô ta.

"Cô ——" Cô gái hai mảnh màu vàng giận đến mạch máu sắp nổ tung, ngay cả cô ta đi chỉnh hình cũng bị Ôn Nhu nhìn ra?

"Đừng ngại, cô suy nghĩ một chút, đây là danh thiếp của tôi, có cần

thì cứ việc điện thoại liên lạc với tôi." Ôn Nhu không có ưu điểm gì, chính là đối với người đặc biệt khác rất nhiệt tình.

Đưa danh thiệp cho cô gái hai mảnh màu vàng, cô vội vàng rời đi, cũng may sau khi kết thúc tiệc sinh nhật có thể đi đến khách sạn gặp Hách Thế Gia.

Ai biết nhiệt tình lại đòi lấy tiểu nhân nham hiểm đánh lén, vừa mới bước ra hai bước muốn vòng qua cô gái hai mảnh màu vàng, liền bị cô ta gạt chân một cái.

Lảo đảo một cái, Ôn Nhu ngã xuống, cắm đầu vào hồ bơi.

Trong lúc chìm nổi ở hồ bơi, hai tay của cô vung vẩy liều chết giãy dụa.

"Cứu. . . . . Cứu mạng . . . . ." Mạng sống quý báu, cô cũng không muốn trở thành phóng viên đầu tiên hi sinh vì nhiệm vụ ở hồ bơi.

Không biết là thích xem trò vui, hay là lúc ra khỏi từ trong bụng mẹ đã quên mang tấm lòng từ bi ra ngoài, một đám phụ nữ chit chit oa oa tán gẫu bên hồ bơi, trơ mắt nhìn cô như chó rơi xuống nước, trong đó người cười đắc ý nhất, là cô gái hai mảnh màu vàng có lòng dạ độc ác kia.

Hiện tại, rốt cục Ôn Nhu đã kiểm chứng được một câu nói: độc nhất lòng dạ phụ nữ.

Nhưng những phụ nữ này nhìn có chút hả với an nguy của mình, Ôn Nhu đều không để ý, cô để ý chính là mình đang ở bộ dạng xấu hổ này, có thể bị Phí Gia Lạc nhìn thấy hay không, vừa mới một hòa một, rồi lập tức bị hấn thẳng lại.

Bản năng và ý chí muốn sống của cô hi vọng Phí Gia Lạc sẽ nhìn thấy mình, bất kể lúc trước có gì không vừa ý cũng có lòng từ bi cứu giúp, nhưng trời sanh cô lại bướng bỉnh, danh dự và sống chết đang mâu thuẫn giãy dụa thử thách cô.

Cô không muốn chết, bởi vì mình còn có cuộc sống tốt đẹp, và một tình yêu đích thực đợi cô theo đuổi. . . . Nhưng cô không muốn để cho Phí Gia Lạc nhìn thấy bộ dạng mắc nạn của cô, sẽ làm cho cô tự ti xấu đến cực điểm.

Toàn bộ một buổi tối, cô vẫn cho là mình ngụy trang không nhích nhất định không có sơ hở, thậm chí cho là mình có thể cất giữ lại một chút tôn nghiêm của bản thân, nhưng nước lại muốn lạnh vào tận đáy lòng, đem mặt nạ giả bướng bỉnh phá hủy.

Đúng vậy, ai nói cô không quan tâm hấn liếc mắt đưa tình với mỗi một người phụ nữ, diễn xuất nóng bỏng? Không quan tâm mình ở giữa đám thiên nga xinh đẹp, tựa như một con vịt bước lên sân khấu? Làm cho cô ảo não chính là, cô thậm chí không hiểu tại sao mình lại ở trong hồ!

Không khí bên trong ấm áp, cô lại cảm thấy nước lạnh như băng giống như là tuyết tan ra trong nước, mà trên gương mặt ẩm ướt lại rõ ràng khắc sâu nóng bỏng.

Phụ nữ ngốc! Được huấn luyện phóng viên nghiêm khắc như vậy, mà đầu óc lại không có chút sáng suốt nào, ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng không tìm ra được lý do—— Ôn Nhu rất đau xót mà chửi mình.

Vừa sặc vừa uống nước tắm của đám phụ nữ kia, đầu óc Ôn Nhu đều là hồi hận, ảo não và chua xót, cho đến khi bọt nước vang lên một cái trời long đất lở, ngay sau đó hai cánh tay cường tráng mãnh mẽ ôm cô từ trong nước nâng lên.

Nếu cô không biết Phí Gia Lạc, nhất định sẽ bị hấn thấy việc nghĩa hăng hái làm, phấn đấu quên mình làm vì chính nghĩa mà say mê, nhưng mà cô biết, rất nhanh cô sẽ gặp phải một tràng cười nhạo tàn nhẫn.

"Em không sao chứ?" Thanh âm lo lắng trên đỉnh đầu, làm cho nàng nghĩ là ảo giác.

Ôn Nhu khó chịu quay sang ho khan, bàn tay hần có sức mạnh thần kỳ nhẹ nhàng vỗ vỗ cô.

"Tôi. . . . . Tôi. . . . ." Cô đấu tranh nghĩ cách cư xử xứng đáng một phóng viên kiên cường độc lập, nhưng tiếc là cả người cô lạnh như băng, vừa đụng đến nhiệt độ ấm áp trên người hần, cả người bắt đầu tê liệt giống như tuyết ở dưới ánh nắng mặt trời, từ từ hòa tan.

Nhìn Ôn Nhu trong ngực, nước dính tán loạn trên mặt của cô, bộ âu phục xinh đẹp vẫn đang chảy nước dính vào trên người, vốn là bị hần chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng pha chút xanh tím.

Phí Gia Lạc không chút nghi ngờ, đây tuyệt đối là dáng vẻ tồi tệ nhất của Ôn Nhu mà từ lúc chào đời tới nay hần mới nhìn thấy.

Từ lúc bắt đầu trung học, thoát nhìn Ôn Nhu rất sạch sẽ ngăn nắp, đồng phục mỗi ngày luôn gọn gàng sạch sẽ, mái tóc ngay ngắn phía sau lỗ tai, đi bộ trên đường tới giống như danh hiệu nữ sinh gương mẫu, là đúng đắn như vậy, tuân thủ đúng mực, gương mặt không thường nở nụ cười, trầm lặng thuần khiết giống như đức mẹ Maria.

Nhưng kỳ quái là, từ trước đến nay hần tôn sùng chủ nghĩa hoàn mỹ, đối với phụ nữ bất bẻ dáng vẻ quyến rũ của hần, lại bị bộ dáng chật vật mềm yếu của cô làm cho trái tim rung động.

Thật vất vả mới dừng lại ho khan, Ôn Nhu hết hồn mở mắt ra, nhưng mà vừa mới hết sợ hãi, lại ngã vào một người khác còn nguy hiểm hơn vòng nước xoáy đen.

Ác, trời ạ! Tại sao hần lại dùng ánh mắt đau lòng để nhìn cô không tha, hung hăng kéo lên trái tim đang bị nước làm lạnh thấu, nhất định là cố ý không muốn cho cô dễ chịu.

Cô khó có thể tự mình đè nén run rẩy, bị ánh mắt nóng bỏng giống như hai luồng điện nhìn chăm chăm, từng đợt sóng truyền đi khắp cơ thể cô, dường như muốn đem cô đi đốt cháy tàn rụi.

Không nhìn hàng chục ánh mắt ghen tỵ, Phí Gia Lạc ôm thân thể

đang run rẩy trong ngực càng chắc hơn, thuận tay lấy khăn lông dày trên ghế nằm, chặt chẽ bao lấy Ôn Nhu đang ướt đẫm.

"Buông. . . . . Buông tôi ra. . . . . Tôi không sao. . . . ." Thanh âm của cô run rẩy nói không thành tiếng, cũng không biết chân bởi vì rét lạnh hay là bởi vì hấn ôm trong ngực nóng bỏng.

"Không sao? Em lạnh giống như khối băng." Phí Gia Lạc hận không thể đem cô tiến vào thân thể sưởi ấm.

Hấn chưa từng có cảm giác như thế — đau lòng vì một người phụ nữ .

Theo tiêu chuẩn của hấn mà nói, Ôn Nhu không tính là xinh đẹp tuyệt thế, cô không đủ cao, vóc người cũng chưa đủ tốt, nhưng làm cho hấn không thể tưởng tượng nổi chính là, mỗi một lần cô xuất hiện, vẫn làm cho ánh mắt của hấn không dời đi được, còn có thể làm cho bận rộn và tâm trạng căng thẳng của hấn được thả lỏng.

Đó là là loại ham muốn vượt qua tình dục, vượt qua tình nghĩa, nhưng lại không rõ rốt cuộc là tâm tình có loại cảm giác kỳ diệu gì.

"Tôi. . . . . Tôi. . . . ." Cô rất lạnh, nhưng mà hấn ôm cô chặt như vậy, dựa vào gần như vậy, làm cho trống ngực của cô đập loạn nhịp.

"Nhìn em xem, run rẩy đến mức ngay cả nói cũng nói không được." Phí Gia Lạc đau lòng lắc đầu một cái, lau chùi ẩm ướt trên mặt Ôn Nhu."Tôi dẫn em đi vào tắm nước nóng, sưởi ấm thân thể."

"Anh ——" Ôn Nhu muốn phản đối một câu mạnh mẽ mà có lực, nhưng hết lần này tới lần khác thân thể của cô lại giống như mèo con quyến luyến ánh nắng, vẫn như cũ dựa vào trong ngực của hấn.

Trời ạ, cô là thế nào? Rõ ràng ghét cái tên công tử lãng nhăng này, vì sao ngực của hấn lại làm trái tim của cô nhảy đến ý loạn tình mê?

Chẳng lẽ — không, sẽ không ! Ôn Nhu không dám nghĩ tiếp, cô

không cách nào tiếp nhận sự thật cuộc sống yên bình của cô có thể sẽ bị phá hủy.

Nếu như hấn là ánh nắng mặt trời, có ấm áp làm cho người ta lưu luyến, cô cũng không cách nào tiếp nhận phải chia sẻ hấn cùng với nhiều người như vậy.

Cô tìm kiếm tình yêu chân thành, chỉ có thể là duy nhất!

Cẩn cẩn môi, ánh mắt Ôn Nhu vừa rối loạn vừa phức tạp len lén nhìn khuôn mặt tuấn tú làm cho người ta quên cả hít thở, tim giống như là bị vật gì đó tàn nhẫn xé đau.

Phí Gia Lạc dễ dàng ôm Ôn Nhu xoay người đi vào nhà chính, trong lúc bất chợt phía sau truyền đến giọng lớn la lên:

"Ai nha, tôi ngã vào hồ bơi rồi ——"

"Cứu mạng a — tôi sắp chết đuối rồi!"

Âm thanh bồm bồm liên tiếp hai ba lần, làm cho hồ bơi lớn như thế hồ bơi lập tức đông nghịt, hồ bơi đông nghịt anh hùng cứu mỹ nhân (anh hùng cứu người đẹp).

Hấn xoay người nhìn người đẹp mắc nạn trong hồ bơi, đột nhiên cất giọng hô to.

"A Khang!"

"Dạ, Phí tiên sinh." Chỉ chốc lát sau, quản gia A Khang vội vàng chạy tới.

"Hút hết nước trong hồ bơi."

Để lại một câu, hấn đột nhiên xoay người sải bước(đi nhanh) rời đi.

Ôn Nhu chôn trong lồng ngực rộng rãi ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn len lén nhìn một đám có vẻ mặt kinh ngạc ở hồ bơi, đã quên mất

người phụ nữ diễn trò, không nhin được cười trộm lộ ra một chút ngọt ngào.

Trong phòng tắm, Ôn Nhu đứng trước cái gương thủy tinh khắc hoa lớn, trên mặt vẫn cười khúc khích như năm phút trước.

Trong gương, khuôn mặt cô một mảng đỏ hồng, đôi mắt sáng bóng, nụ cười ở khóe miệng ngọt giống như là được trích ra từ mật ong, không giống như đang mắc nạn, ngược lại giống như là mới từ một người thắng cuộc trong cuộc thi tìm bạn đời.

Vì cái ý nghĩ người thắng cuộc này làm cho Ôn Nhu có chút tội lỗi và bất an, rồi lại cảm thấy hơi ngọt ngào.

"Ôn Nhu, em có sao không? Sao không lên tiếng?"

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Phí Gia Lạc.

"Ác, tôi —— tôi đang nghiên cứu phòng tắm xinh đẹp này!"

Liếc mắt nhìn mình trong gương một cái, cô vội vàng chui vào khu vực tắm riêng biệt.

Giúp mình tắm rửa, tóc, cuối cùng hơi nước trong phòng làm cho nhiệt độ và lý trí của cô bình phục lại một chút.

Cô ở đây làm cái gì?

Lý trí của cô chẳng lẽ toàn bộ ở lại trong hồ bơi? Cô biết rõ một khi cùng hấn gỡ bỏ quan hệ, tai họa về sau nhất định là vô tận.

"Ôn Nhu, em không sao chứ? Đừng tắm quá lâu, cẩn thận nhiệt độ trong ngày chênh lệch quá lớn sẽ té xỉu." Phí Gia Lạc lo lắng gõ cửa, nghe giống như là sợ cô bị chết đuối

"Tôi tốt lắm." Cảm khăn tắm mềm mại trên giá xuống, cô vội vàng quán bản thân lại ra khỏi bồn tắm.

Đứng ở trong phòng tắm lớn như sân vận động, lúc này cô mới phát hiện một vấn đề lớn—— cô không có quần áo.

"Phí —— Phí Gia Lạc." Cô nuốt ngữ khí, nhỏ giọng nói.

"Tôi cần một bộ quần áo sạch." Vừa nói, ở trong lòng cô đã đem người phụ nữ có lòng dạ độc ác đó ra mắng một trận.

Ngoài cửa im lặng một lúc, ngay sau đó một giọng nói êm dịu trấn an cô.

"Không sao, đưa quần áo cho tôi, tôi sai người đi hong khô."

Mặc dù tình huống như thế này rất xấu hổ, nhưng không biết tại sao, Phí Gia Lạc lại làm cho cô có loại cảm giác rất an tâm, giống như trẻ con học đi: vĩnh viễn có đôi tay rắn chắc chờ đợi ở sau lưng.

Đưa quần áo từ khe cửa ra, trái tim Ôn Nhu âm áp, nhưng lúc này lòng ghen tỵ không hiểu sao lại bốc lên, nghi ngờ lung tung có phải hẳn đối với tất cả phụ nữ có phải cũng quan tâm giống như Ôn Nhu hay không.

Trong lúc bất chợt, lòng của cô lại bắt đầu dâng lên cảm giác lạnh lẽo, ngay cả khăn tắm thật dày cũng không làm cho cô thấy ấm áp.

"Ôn Nhu, ra ngoài chờ đi! Đợi lát nữa quản gia sẽ đem quần áo tới đây." Phí Gia Lạc ngoài cửa hô lên.

"Đi ra ngoài?" Trên người cô chỉ quấn khăn tắm!

"Quần áo ướt như vậy, hong khô cũng phải nửa tiếng, chẳng lẽ em muốn ở trong phòng tắm suốt?" Phí Gia Lạc nhìn cánh cửa đóng chặt không biết nên khóc hay cười.

Khuôn mặt đỏ lên, cúi đầu quan sát mình chỉ quấn một cái khăn tắm, bộ dáng này của cô so chạy nạn chiến tranh không khác hơn bao nhiêu, cô có mặt mũi nào mà đi ra ngoài?

"Chẳng lẽ em sợ? Xin lỗi, tôi đối với tiểu nữ sinh dậy thì kém

không có hứng thú."

Dậy thì kém? Phút chốc, trong mắt Ôn Nhu bốc cháy thành hai ngọn lửa.

"Anh nói cái gì?" Đùng một tiếng, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đang nổi giận đùng đùng của Ôn Nhu xuất hiện ở phía sau cửa.

Phí Galo cố nén cười, đột nhiên phát hiện con người của cô thật là đơn giản, một chút kích động cũng không chịu đựng được.

"Tôi muốn anh giải thích rõ, cái gì gọi là dậy thì kém?" Ôn Nhu vọt tới trước mặt hắn, ngón tay dùng sức chọc chọc lồng ngực rắn chắc của hắn.

Là một người phụ nữ, cô tuyệt đối tin tưởng không có người nào có thể chịu được loại khinh rẻ này.

Mặc dù không giống với những bạn gái ngực to mông lớn của hắn, cô tuy nhỏ nhưng ít ra cũng duyên dáng, thứ nên có nhất định sẽ có, hơn nữa còn dậy thì khỏe mạnh đầy đủ.

Phí Gia Lạc rất nghiêm túc cúi đầu nhìn kỹ da thịt trắng như tuyết của cô, đường rãnh mê người giữa ngực, cùng với cặp đùi xinh đẹp cân đối lộ ra dưới khăn tắm kia, một cỗ khát vọng mãnh liệt trước nay chưa từng có lặng lẽ ở trong người tỉnh lại.

Lần đầu tiên, hắn có cảm giác tim đập rộn lên với phụ nữ.

Nhưng sự kiêu ngạo của một công tử nhà giàu, hắn cự tuyệt thừa nhận lòng mình bị một người phụ nữ nắm giữ, cho dù không cách nào phủ nhận mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, sẽ khiến cho lòng hắn bị phân tâm, toàn thân nóng lên.

"Ôn Nhu ——" hắn thâm tình khẽ gọi.

"Làm —— làm gì?" Trên người cô toàn bộ da gà đều dựng lên.

"Nhìn em rất đẹp." Hắn đưa tay vuốt ve máu tóc ẩm ướt sáng bóng của cô, giọng khàn khàn thì thầm.

Ánh mắt thâm tình chân thành của hắn làm cho tim Ôn Nhu đập rộn lên, không cách nào không chế toàn thân đang run rẩy nóng lên.

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, cô biết rõ Phí Gia Lạc là một công tử lãng nhãng sẽ đem phụ nữ một ngụm nuốt vào bụng, nửa khúc xương cũng không phun ra, nếu cô thông minh, nên biết tình thế lúc này đối với cô có bao nhiêu nguy hiểm, cùng hắn duy trì khoảng cách sẽ tốt hơn.

Nhưng mà hơi thở nam tính riêng biệt của hắn lại mê hoặc cô, hơi thở dồn dập rối loạn giống như bị niêm chú trói buộc hai chân cô, khiến cho cô hoàn toàn không có cách nào cử động được.

Cô tin tưởng đội chó săn và tai mắt của tạp chí lá cải nhất định là rải rác bốn phía, nói không chừng, còn có người yêu mến liều chết, bạn gái núp trong bóng tối ghen tỵ hận không thể lột sạch da đầu cô ra, cắn răng nghiêng lợi rình xem mỗi một hành động của bọn họ.

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, đôi môi nóng bỏng khát vọng đã bắt giữ môi cô giống như muốn hòa tan môi của cô.

Nụ hôn mãnh liệt này, làm cho cô ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có, liền bị một ngọn lửa nóng bỏng bao vây.

Hắn thường thức cô, trêu chọc cô, dụ dỗ cô, kỹ thuật hôn cao siêu làm cho Ôn Nhu không kịp chế được nhỏ giọng rên rỉ, cho đến khi bàn tay to dò xét trên ngực của cô, mới khiến cho cô đột nhiên tỉnh táo lại.

Ôn Nhu dùng sức đẩy hắn ra, hai má đỏ lên giống như tôm luộc .

"Anh, anh, anh —— sao lại hôn tôi?" Ôn Nhu vừa xấu hổ vừa giận trừng mắt nhìn hắn.

Cô cũng biết mình đã đánh giá cao phẩm đức một công tử lãng

những, hai người cô gia nam quả nữ (một nam một nữ ở chung), bên cạnh còn có chiếc giường đặc biệt lớn, cô không phải sợ dây nhỏ, thật giống như cầm đũa gà mập đi đánh chó, nhất định sẽ bị ăn sạch sẽ.

Gương mặt Ôn Nhu nóng hổi giống như hơi nước trong chảo dầu, chỉ thiếu mấy miếng thịt heo là có thể có thịt nướng .

Xong rồi, xong rồi, chuyện càng ngày càng không được bình thường, đối mặt với sự khinh bạc của hắn, vậy mà tim của cô lại đập dồn dập, cả người như bị đốt nóng?

Cô rốt cuộc là không bình thường ở chỗ nào ?

Không, vấn đề của cô không phải là không bình thường ở chỗ nào, mà là cả người đều không bình thường.

"Tôi ——" Chưa từng bị hỏi như thế, trong khoảng thời gian ngắn Phí Gia Lạc không biết nên trả lời như thế nào.

"Anh tại sao lại hôn tôi? Anh không có hỏi tôi, chưa có sự đồng ý của tôi, tại sao có thể. . . . . Có thể làm chuyện như vậy?"

Cô cắn cắn miệng, vừa tức giận vừa xấu hổ mà dùng sức dậm dậm chân nhỏ, lấp lánh nước mắt ủy khuất.

Ngạc nhiên nhìn phản ứng kịch liệt ngoài dự liệu, nhất thời chân tay hắn đều luống cuống.

Không phải là như vậy —— hắn ão ão cào cào mái tóc đen, hắn chẳng qua là nhất thời không tìm chế được, đàn ông có thể đụng chạm khắp thế giới, lại không nghĩ rằng, nụ hôn khiến cho tất cả phụ nữ hét chói tai lại làm cho cô khóc.

Điều duy nhất, chính là hắn thừa nhận tâm tư của mình, hắn muốn thử dò xét Ôn Nhu, nhìn xem cô có thật là đối với hắn không chút động lòng hay không.

"Tại sao em lại tức giận như vậy?" Hắn không giải thích được.

"Đây là nụ hôn đầu của tôi, tôi có thể không tức giận sao?" Đúng là cô quý trọng bảo vệ hai mươi lăm năm rồi!

Cô phản ứng kịch liệt, mắt to gần như lại muốn chảy nước mắt, đột nhiên làm cho hấn cảm thấy tim mình bị buộc chặt khó chịu.

"Em tức giận là bởi vì tôi mà không phải là Hách Thế Gia đúng không?" Hấn dửng như tức giận chết vắn.

Hấn tại sao chết vắn cô như vậy? Cho dù là vậy, cô cũng sẽ không nói cho hấn biết.

"Đúng!" Cô đem cảm hất lên thật cao.

"Em thích, thật sự là tên Thích Già thôi kia?" Phí Gia Lạc mở miệng, vẻ mặt không dám tin.

Hấn rất muốn giữ vững hình tượng ưu nhã hoàn mỹ, nhưng bây giờ hấn quá khiếp sợ, khiếp sợ đến ngay cả nước miếng chảy ra từ khóe miệng cũng không chú ý đến.

Hấn không cách nào tiếp nhận, mình đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, không kể đến sức quyến rũ, vậy mà có người ngoại lệ không nể mặt. Cho dù Ôn Nhu thích người kia là bạn học kiêm bạn tốt, cũng làm cho hấn khó có thể tiếp nhận.

"Anh ấy gọi là Hách Thế Gia, không gọi là Thích Già thôi." Ôn Nhu trách cứ hấn.

"Bất kể hấn là Thích Già tốt hay Thích Già thôi, tóm lại, em thích hấn có đúng hay không?" Hôm nay thế nào hấn cũng phải từ trong miệng cô đào ra chân tướng.

"Tôi ——" Cô nhất thời cứng họng, trải qua nhiều năm như vậy, cô cũng không biết mình đối với anh có còn cảm giác hay không.

Có lẽ, năm đó cô chỉ đơn giản thích hơi thở cứng rắn mạnh mẽ của anh, hình dáng tràn đầy sức sống, thậm chí cô cũng không hiểu

rõ anh, cứ ngây ngốc thắm mến anh như vậy.

Nhưng mà trước mặt Phí Gia Lạc, Ôn Nhu chết cũng sẽ không thừa nhận, ngay cả mình có phải thích Hách Thế Gia hay không cũng không biết.

Coi như sấm sét giữa trời, cũng kém sự khiếp sợ của hần lúc này, kinh ngạc cùng thất bại.

Đến nay hần cũng không thể nào tin nổi, sẽ có một phụ nữ đối với hần không chút động lòng, nhưng bây giờ hần không thể không thừa nhận, người phụ nữ trước mắt này thật miễn dịch với sự quyến rũ của hần.

Cô thích là Hách Thế Gia, căn bản không phải hần, cho tới nay đều là hần tự mình đa tình.

Bạn gái của hần nhiều đến mức ngay cả hai mươi đầu ngón tay cũng đếm không xong, căn bản không kém một người yêu thích như vậy, nhưng hần lại đột nhiên cảm thấy trái tim suy sụp, giống như mới ăn mừng leo lên được núi Himalaya, lại lập tức bị người ta đạp xuống từ trên đỉnh núi.

Vai hần suy sụp, giống như gà trống thua trận, toàn bộ danh sách những đóa hoa cả đời hần bởi vì cô mà bị hủy trong chốc lát.

Ôn Nhu biết Phí Gia Lạc đối với tình yêu từ trước đến nay đều vô cùng thuận lợi, lời của cô không khác gì là một đả kích khổng lồ, đôi mắt thất bại chán nản của hần, là đáng vẽ cô từng thấy qua.

Trong phút chốc, sús nữa thì cô mềm lòng, xúc động muốn nói cho hần biết, thật ra thì cô cũng không phải là thích Hách Thế Gia, cũng không phải là đối với hần không có chút cảm giác nào, đối với nộ hân của hần không lay động ——

"Phí tiên sinh, quần áo đã hong khô rồi."

Ngoài cửa đột nhiên truyền vào giọng nói quản gia A Khang, làm

cho Ôn Nhu thiếu chút nữa làm theo cảm tính liền tỉnh táo lại.

Đột nhiên cô xoay người, may mắn mình không có mù quáng giống những bạn gái kia của hắn, nếu không đến lúc đó cũng không phải là đau lòng mà thôi, mà là tan nát cõi lòng .

Trầm mặc nhận lấy quần áo hắn đưa, cô trốn vào phòng tắm mặc vào ngay ngắn, cuối cùng mới lấy dũng khí đi ra cửa đối mặt với hắn.

"Tôi đưa em về."

Trên mặt Phí Gia Lạc không có nhiều biểu cảm, không nhìn ra tâm tình của hắn.

"Không cần, Cao Thăng. . . . ."

"Tôi đã mời hắn về trước." Hắn cắt đứt lời của cô, xoay người tự mình dẫn đầu ra cửa.

Cô cắn cắn môi, trong lúc bất chợt phát hiện mình không có thói quen, cũng không thích Phí Gia Lạc trầm mặc nghiêm túc như vậy.

Mặc dù hắn bắt cần đòi có chút làm cho người ta chán ghét, nhưng cô vẫn tình nguyện —— thấy nụ cười của hắn.

Chương 8

“Ôn Nhu!”

Vừa nhìn thấy thân ảnh của cô xuất hiện, Hách Thế Gia kinh ngạc nhưng cũng khó nén vui vẻ.

"Chào, Thế Gia!" Ôn Nhu xấu hổ tạ lỗi."Ngại quá, hai ngày nay em không có tới chăm sóc anh."

"Không sao, em tới anh cũng rất vui, anh cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của em." Hách đòi thêm rất thiện giải nhân ý lắc đầu một cái.

“Em mang đồ ăn tới.” Cô mạnh mẽ hờ ra một chút mỉm cười, gương cao mấy túi thức ăn lớn trong tay.

"Cám ơn em, lại để cho em tốn kém." Hách Thế Gia cảm nhận chân thành ấm áp chậm rãi đi lại gần cô

"Đừng khách sáo, bạn bè vốn nên quan tâm lẫn nhau."

Ôn Nhu cười cười, xoay người lấy trái cây, thức uống và thức ăn ra, nên ướp lạnh, nên xử lý rửa sạch trước, phân chia sắp xếp nửa túi bỏ vào tủ lạnh.

Đứng ở bên cạnh, một tay Hách Thế Gia băng thạch cao không giúp được gì, chỉ dùng một loại ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

"Hai ngày nay công việc của em nhất định là rất bận rộn?"

Nghe vậy, cả người Ôn Nhu cứng đờ, mấy quả táo trong túi rơi xuống đất.

"Dạ. . . . ." Cô vội vàng nhặt táo lên, trả lời qua loa.

Trên thực tế, hai ngày nay cô cũng không bận rộn lắm, đúng giờ tan sở như cũ, chẳng qua là cô bị Phí Gia Lạc dọa sợ, làm cho tâm tư cô lộn xộn, mới có thể liên tục vắng mặt hai ngày.

"Hi vọng em lấy công việc làm chính, anh sẽ tự chăm sóc mình, chẳng qua là một cái tay không thể cử động được cũng không phải là bị liệt, đừng bận tâm, được không?"

"Em biết, anh không cần phải lo lắng em sẽ thất nghiệp, công lực chó săn của em đã càng ngày càng tiến bộ ." Ôn Nhu cố ý chọc cười.

Hách Thế Gia một bên cười lên, giọng trầm thấp hùng hậu rất có từ tính, nhưng kỳ quái là, tiếng cười của anh lại hoàn toàn không làm cho cô có cảm giác bị lay động gì.

Quá kỳ quái, không phải cô thích Hách Thế Gia sao? Thế nào càng ngày càng cảm thấy anh không cách nào kích động tâm tình của cô?

Trong lúc bất chợt, đột nhiên trong đầu hiện ra khuôn mặt cuồng vọng kiêu ngạo, trong lòng vốn là bình tĩnh như mặt hồ lại lần nữa dậy sóng ——

"Ôn Nhu?"

Tiếng nói của Hách Thế Gia kéo cô trở về thực tế, cô mới đột nhiên phát hiện, chính mình ở trước mặt hoàng tử cơ bắp mà cô ngưỡng mộ lại nhớ tới Phí Gia Lạc.

Thật gay go, chẳng lẽ cô thật bị cái người đáng ghét đó dọa sợ đến mức rối loạn thần kinh, có lẽ là trúng cổ độc hấn lén hạ?

"Thế nào? Nhìn em giống như là có tâm sự?"

Ánh mắt dịu dàng của Hách Thế Gia không mang theo một tia uy hiếp, không giống Phí Gia Lạc chỉ cần một ánh mắt, cũng đủ làm cho lòng người hoảng loạn.

Vội vàng đem toàn bộ thức ăn còn dư lại bỏ vào tủ lạnh, cô giả bộ

như không có chuyện gì xảy ra nói:

"Phải uống nhiều sữa tươi, có thể giúp tay của anh nhanh bình phục một chút, đối với xương cũng rất có ích. . . . ." Ôn Nhu giống như một bà cụ, cần nhằn dạn đi dạn lại.

"Ôn Nhu, rất cảm ơn em."

Quay người lại, ánh mắt Ôn Nhu thẳng tắp đụng và tròng mắt đen sâu thẳm của anh.

Hách Thế Gia bình tĩnh đưa mắt nhìn cô, ánh mắt nồng đậm giống muốn đem cô hòa tan — nhưng kỳ lạ là, cô hoàn toàn không có đổ mặt tim cũng không đập mạnh, hoặc là cảm giác hít thở không thông không cách nào thở được.

"Đâu có, có thể vì anh làm chút chuyện, em rất vui."

Lúc vui vẻ, một chút cảm giác bay bổng nhẹ nhàng cô cũng không có, thật không biết mình rốt cuộc là có gì không đúng?

"Ôn Nhu, tối thứ sáu em có rãnh không? Có đồng ý cùng anh ăn một bữa cơm hay không, anh có chút chuyện muốn nói cho em biết."

Ý của anh quá rõ ràng, anh là muốn bày tỏ với cô sao!

Rốt cục, khoảnh khắc cô chờ mong cũng đã đến.

Cô dụng tâm lượng khổ (tâm ý nổi khổ) làm cảm động Hách Thế Gia, trời cao nghe được van xin thành khẩn của cô, quyết định ban tình yêu trọn đời vĩnh hằng cho cô.

Nhưng, tại sao một chút vui vẻ cô cũng không có, chỉ cảm thấy vừa mâu thuẫn vừa mê muội? !

"Ách? Tốt. . . . . Tốt, nếu như không có làm thêm giờ." Cô áp úng nói, thậm chí không xác định được mình có muốn đi hay không.

"Ừ, không sao, anh chờ điện thoại của em."

Nụ cười của Hách Thế Gia quá dịu dàng, khiến cho Ôn Nhu cảm giác sự do dự của mình thật tội tệ, làm sao cô có thể trút bỏ lòng thành của Hách Thế Gia, lại len lén nhớ tới một người đàn ông khác?

"Thời gian không còn sớm, em đi về trước."

Không dám nhìn hẳn lâu một chút, trong lòng Ôn Nhu tự trách mình vàng vàng rời đi.

Dĩ nhiên, cô cũng không có cơ hội thấy ánh mắt thờ dài sau lưng.

Mặc dù hai người đàn ông này quấy nhiễu cuộc sống của Ôn Nhu thật rối loạn, nhưng thượng lưu vẫn là thượng lưu, chuyện phải làm mỗi ngày vẫn nhiều như ngọn núi.

Cuộc họp theo lệ mỗi sáng, bầu không khí dày đặc một cỗ sát khí, mỗi người đều bày ra thế trận sẵn sàng đón quân địch, không biết hôm nay người nào sẽ là người bị hại thứ nhất bị Lôi công ném bom.

Giọng nói lớn của Lôi công không sao, tính tình không tốt giống như một bạo quân, một ngày không mắng chửi người cả người hẳn sẽ không thoải mái, nghe nói là sau khi từ chiến tranh thế giới thứ hai trở về thì biến thành "Quỷ Kiến Sầu" .

Nhưng giống như là không có nhận ra được bầu không khí căng thẳng xung quanh, hai tay Ôn Nhu chống cằm, hai mắt vô thần nhìn vào không khí đến gần người.

Tối hôm qua, cô gặp phải ác mộng hù dọa toàn thân đều là mồ hôi lạnh. Hai người đàn ông ở phía sau cô đuổi cùng giết tận không buông, Hách Thế Gia chỉ trích cô, Phí Gia Lạc cười nhạo cô, làm cho cô bị hù dọa toàn thân đều là mồ hôi lạnh, sau khi tỉnh lại liền mất ngủ đến trời sáng.

"Ôn Nhu!"

Vẻ mặt Lôi công kéo căng, người hi sinh vì nước thứ nhất được công bố.

Đồng nghiệp một bên đều cảm thấy may mắn mà thờ phào nhẹ nhõm, còn âm thầm cười trộm vì tránh thoát được một kiếp, bởi vì hỏa khí của Lôi công luôn luôn dọa người, không có vài dấu hiệu trước liền chứng tỏ hôm nay là một ngày dễ chịu.

"Ôn Nhu!" Mười ngón tay thô ráp mập mạp của Lôi công dừng lại trước mặt cô, Ôn Nhu từ mất hồn liền hung hăng bị đánh thức.

"Lôi công ——" Căng thẳng bật thốt lên, phòng họp nhất thời xì xào bàn tán, lập tức yên tĩnh giống như tất cả mọi người bị sốc đến đột ngột chết đi.

"Cô nói cái gì?" Lôi công nheo đôi mắt hạt đậu lại tỉ lệ nghịch với giọng nói, hiện tại ngay cả một kẻ hở cũng không thấy được.

"Tôi. . . . . Tôi là nói, bàn tay khỏe mạnh của tổ trưởng rất có lực rung động, giống như Lôi công." Ôn Nhu lập tức lấy bất biến ứng vạn biến, chính xác nịnh hót.

"Ừ." Quả nhiên sách lược nịnh bợ có hiệu quả, Lôi công nói lỏng chân mày, đôi mắt hạt đậu thoát khỏi bóng tối."Tôi muốn cô đến Hồng Kông công tác, báo cáo toàn bộ lịch trình biểu diễn từ thiên của Phí Gia Lạc."

Muốn cô đi công tác? Nụ cười nịnh hót trên mặt Ôn Nhu cứng lại.

Cô bắt đầu hoài nghi Lôi công căn bản không phải người, mà là một Vampire (quỷ hút máu).

Thật vất vả mới có một phần tin tức phong phú, đủ để làm thành phim phóng sự chuyên đề "Bí mật trung tâm thể hình" giao cho hần, hần cũng không biết đủ còn muốn tiếp tục áp bức cô —— máu của hần rốt cuộc có phải là băng không?

"Cô có ý kiến gì?" Lôi công trừng mắt một cái, không có ý tốt nhìn cô.

Ý kiến? Cho dù có ý kiến, thậm chí là phẫn nộ vì bất công thì có

thể như thế nào?

Cô chẳng qua là một phóng viên nho nhỏ, một nhân vật nhỏ bé chỉ có thể nghe theo lệnh, lời nói của cấp trên đều là thánh chỉ, nếu thánh chỉ muốn cô làm việc, thì cô phải nghĩ cách làm ra thành tựu oanh oanh liệt liệt.

"Không có." Nước mắt cô rưng rưng lác đầu một cái.

Ôn Nhu biết nếu là đem thân phận thật sự của Phí Gia Lạc — là chủ tịch của trung tâm thể hình "Phi lạc" nổi tiếng trong ngoài nước lên mặt báo, chẳng những Lôi công mừng rỡ thăng chức cho cô, danh tiếng của cô cũng sẽ lập tức tăng lên.

Nhưng kỳ quái là, trước kia Ôn Nhu muốn thật nhanh đến ngày được thăng chức, nhưng hiện tại lại không muốn vạch trần việc riêng của người ta để đạt được lợi ích, hơn nữa đối tượng còn là Phí Gia Lạc.

"Ừ, vậy tốt lắm." Lôi công phun ra khí lạnh từ lỗ mũi. "Ngày mai lập tức xuất phát."

"Tôi muốn cô nhìn chặt chẽ từng hành động của Phí Gia Lạc, hần là con dê béo của mỗi một đài truyền hình Đài Loan, không được để lộ bất kỳ một tin tức nào, biết không?"

"Dạ" Ôn Nhu khúm núm gật đầu một cái.

Người lãnh tiền lương, nhìn sắc mặt cấp trên mà qua ngày, cô nào có cái quyền lợi nói không thể?

Xem ra, cuộc hẹn thứ sáu cùng với Hách Thế Gia, nhất định là bị lỡ — nhưng, cô lại có một loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Hoặc là, cô còn không có hiểu rõ tâm ý của mình!

Sáng sớm, ngay cả mí mắt cũng còn chưa mở ra hoàn toàn, người của Ôn Nhu đã đứng trong một khách sạn năm sao ở Hồng Kông.

"Cái gì? Không có?"

Trước bàn tiếp tân, chỉ thấy Ôn Nhu cùng nữ tiếp tân Quảng Đông tranh luận đến đỏ mặt tía tai, bên cạnh là vẻ mặt bất đắc dĩ của Cao Thăng.

"Tôi rõ ràng đã đặt trước hai phòng, làm sao có thể không có?" Bởi vì giấc ngủ chưa đủ, cặp mắt Ôn Nhu đỏ ngầu, dưới hốc mắt lõm vào, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

"Ôn tiểu thư, rất xin lỗi, khách sạn sẽ nhường cho cô một gian phòng, ngoài ra sẽ ưu đãi 5% giá phòng cho cô xem như là bồi thường——"

"Tôi không muốn bồi thường, giao, phòng, cho, tôi!" Cả người Ôn Nhu gần như nằm sấp trên quầy tiếp tân, cắn răng nghiến lợi mà nói.

"Như thế này đi chúng tôi tạm thời giao cho cô một phòng trước, rất xin lỗi, xin Ôn tiểu thư đi nghỉ ngơi trước." Nữ tiếp tân khéo léo phát huy đặc tính cưỡng ép của người Hồng Kông

Tức tối nhìn phục vụ xách hành lý đi, cô không thể làm gì chỉ có thể trách mình không may mắn.

Dù sao có còn hơn không, lần này Phí Gia Lạc đến Hồng Kông biểu diễn từ thiện chính là nghĩ ở khách sạn này, cô vô cùng cần nơi ở này, là chỗ tốt để theo dõi từng hành động của Phí Gia Lạc, nhiều đài truyền hình giống con sói hung ác tấn công hổ như vậy, cô còn có ý nghĩ, nếu như không có phòng, muốn cô ngã ra đất nằm cô cũng phải chấp nhận .

Tức giận bất công trở về phòng, Ôn Nhu vừa nhìn thấy giường thì lập tức gục xuống, ngủ mê mết, căn bản không rảnh để ý một người đàn ông khác cùng ở một phòng đang ở tình cảnh lúng túng.

Cho đến khi Cao Thăng kêu cô tỉnh ngủ, muốn cô thức dậy ăn bữa tối.

"Ăn bữa tối?" Ôn Nhu bị làm cho tỉnh lại, cô giống như heo ngủ cả ngày?

"Ừ, xem ra cô mệt muốn chết rồi, ngay cả mới vừa có động đất cô cũng không tỉnh lại."

Cái gì, có động đất? Ôn Nhu lập tức bị hù đến mồ hôi lạnh cả người, may mắn mình còn có thể bình an tỉnh lại.

"Phí Gia Lạc đã tới chưa?" Cô vừa ngáp vừa hỏi.

"Tới, nhưng mà cô đừng lo lắng, tôi mới vừa đi chụp mấy bức ảnh khi hấn vào khách sạn, đã đem tài liệu và hình về."

Nghe vậy, trong mắt Ôn Nhu hiện lên cảm động cùng xấu hổ.

"Cao Thăng, tôi thật sự không thể không có anh." Cô buồn nôn nháy đôi mắt to như ánh sao.

"Ác, tôi là không thể không có thức ăn, tôi sẽ chết đói." Cao Thăng nhếch môi cười.

"Tôi mời anh ăn tối." Ôn Nhu nâng bụng đang đói gào to vào Cao Thăng.

Vừa ra khỏi phòng, thật là đúng dịp không khéo Ôn Nhu lại chạm mặt người mà cô không muốn đối mặt.

"Ôn Nhu?"

Vừa nhìn thấy cô đi ra, phía sau còn có nhiếp ảnh gia, nụ cười trên mặt Phí Gia Lạc liền cứng lại.

Hai bước thành một bước, liền kéo chặt Ôn Nhu qua một bên.

"Sao em lại cùng nhiếp ảnh gia ở cùng một phòng?" Phí Gia Lạc ngạc nhiên trợn mắt nhìn cô.

Nói chưa dứt lời, bụng Ôn Nhu đầy tức giận.

"Còn không phải là do anh ban tặng, tất cả phòng trong khách sạn đều có khách." Cô không phải đi ngủ ở cổng thoát nước đã cảm tạ trời đất rồi.

"Cho nên em cùng nhiếp ảnh gia ở chung phòng, ngủ chung giường?" Hấn rất cố gắng mà đè nén căng thẳng không hiểu kia trong ngực.

"Trong phòng có hai cái giường." Cô không kiên nhẫn nói.

"Nhưng vẫn là chung một phòng, không phải sao?"

Cô tắm, thay quần áo, thậm chí ngay cả dáng vẻ lúc ngủ cũng có thể bị nhìn, nếu tên nhiếp ảnh gia nổi lên sắc tâm (lòng háo sắc).

Không chừng nửa đêm còn có thể mò lên giường cô, đem con cừ non như cô nuốt vào trong bụng. . . . .

"Vậy cũng hết cách." Cô không quá tình nguyện mà nhún nhún vai."Ai kêu anh là thần tượng phụ nữ."

Một cỗ ghen tuông không kiềm chế được lại bốc lên, nhất là nhìn thấy nữ trợ lý và nữ đại diện đi theo bên cạnh hấn, cô thật sự cảm thấy vách tường dạ dày bị ăn mòn không phải là đói bụng, mà là ghen tỵ.

"Em không sợ?" Phí dùng một giọng nói cảnh báo cô gái nhỏ phải đề phòng con sói lớn để nhắc nhở cô .

Nói nửa ngày, Ôn Nhu mới nhận ra được hấn đang lo lắng cái gì.

"Cao Thăng là một người rất tốt." Cô mặt nhăn cau mày.

"Mỗi một dân tộc thoát nhìn đều giống như người tốt." Hấn hậm hực trả lời.

"Anh thật nhàm chán." Cô không vui trách móc, xoay người muốn đi.

"Em tới phòng của tôi ngủ." Hắn không để cô cự tuyệt kéo cô đi về phòng của hắn.

"Tôi không muốn!" Nếu bị người khác nhìn thấy, cô nhất định sẽ trở thành kẻ thù chung của phụ nữ, nhân tiện cùng lên trang đầu tạp chí với hắn.

"Chúng ta là bạn cũ, tôi tuyệt đối an toàn hơn một người đàn ông không rõ lai lịch."

Không nghe cô kháng nghị, Phí Gia Lạc không cho cô nhiều lời bắt cô mang về phòng của mình.

Trời ạ, đây là tình hình gì?

Chăn lông cao cấp mềm mại thoải mái, Ôn Nhu cảm giác mình giống như đang nằm ở giữa đám mây, mà không phải là trên giường lớn trong phòng Tổng Thống. . . . . Một chút cảm giác chân thật cũng không có.

Cô là tới phỏng vấn Phí Gia Lạc, làm sao lại biến thành cô nằm trên giường của hắn, hắn lại chạy tới nằm trên ghế sa lon trong phòng khách?

Mặc kệ, dù sao có người rộng rãi chịu cho cô mượn giường ngủ, cô khách sáo làm gì? Dù sao, coi như là hắn thiếu cô chín năm trước!

Thỏa mãn khẽ thở dài một hơi, cả ngày mệt nhọc đi tàu xe, mí mắt Ôn Nhu đã nặng trĩu nhanh chóng dính lại thành một đường may, nhưng nghĩ đến Phí Gia Lạc vì khách mà ngủ trên ghế sa lon, cô vẫn cảm thấy không tốt lắm.

Nửa đêm, một cổ mát lạnh chui lên lòng bàn chân Ôn Nhu, mang cô tỉnh lại từ giấc mộng bí ẩn.

Mở cặp mắt lim dim ra, bóng tối vô tận bao vây cô, ngoài cửa sổ

có mấy ánh sáng màu bạc chiếu vào, làm sự lay động của bóng cây càng tăng thêm u ám.

Toàn bộ buồn ngủ của Ôn Nhu lập tức tiêu tan, nàng nắm chặt chần, trợn to cặp mắt nhìn xung quanh, trong lúc bất chợt nhớ tới — hiện tại là tháng ma quỷ!

Bây giờ là thế kỷ hai mươi văn minh, làm sao sẽ có quỷ? Cô tự an ủi mình, hơn nữa, nói không chừng quỷ không biết đi bay may, sẽ không đến Hồng Kông.

Nhưng căn bản là toàn bộ thế giới đều có quỷ!

Cô hoảng hốt nhảy dựng lên, liền kéo cửa phòng xông ra ngoài, giống như ma quỷ đã xuất hiện ở mép giường nhe răng trợn mắt với cô.

"Ôn Nhu? Sao vậy?"

Nằm trên ghế sa lon ở phòng khách, Phí Gia Lạc kinh ngạc nhìn Ôn Nhu hoảng hốt từ trong phòng chạy ra, lập tức ngồi dậy.

Nhất định phải nuốt sự sợ hãi xuống cổ họng, giọng nói Ôn Nhu mới có thể đầy đủ.

"Không có. . . . . Không có." Cô dùng sức lắc đầu một cái, làm vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra.

"Tôi. . . . . Tôi ngủ không được." Trên thực tế là — cô sợ quỷ.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn mẹ đã nói với cô trăm ngàn lần, trên thế giới này không có quỷ, nhưng cô vẫn sợ, hơn nữa cho rằng mẹ đang nói láo lừa gạt cô.

Phí Gia Lạc quan sát cô, nhìn Ôn Nhu cũng biết, nhìn nét mặt của cô cũng biết chuyện này không phải là như vậy.

Nhất là giờ phút này cô mặc bộ quần áo đáng yêu, nhìn dáng ngực nhỏ nhắn mềm mại rất đẹp, đối với chuyên gia quen thuộc với

thân thể phụ nữ, hấn gần như có thể thấy được — cô không có mặc áo lót.

Trong lúc bất chợt, hấn thật là muốn làm một con sói.

Bên kia, Ôn Nhu cũng nhìn chăm chú vào Phí Gia Lạc nửa ngày không lên tiếng, phát hiện bởi vì cái chần rớt xuống mà thân thể của hấn hiện ngang dưới ánh trăng, đột nhiên lộ ra lồng ngực trần truồng

---

Mẹ ơi, người là một người cuồng phơi bày! Ôn Nhu vội vàng quay mặt đi, tránh cho mắt bị nổi hột.

"Sao anh lại không mặc quần áo?" Mặt của cô đỏ hồng giống như trái cà chua chín.

"Ngủ tại sao phải mặc quần áo?" Cuồng phơi bày hỏi ngược lại cô.

"Có cô gái xinh đẹp thùy mị ở trong phòng anh, anh cũng nên lễ độ một chút."

"Có muốn tôi mặc âu phục, đôi nón hay không?" Hấn lại làm trò với cô.

"Không cần, thời gian không còn sớm, tôi không rảnh xem anh biểu diễn đồng phục xuất sắc!" Cô khoát khoát tay, cầm đệm, giúp mình tìm một vị trí nằm xuống trên thảm bên cạnh ghế sa lon.

"Em ở đây làm cái gì?" Phí Gia Lạc trợn to cặp mắt.

"Ngủ!" Cô an tâm nhắm mắt lại.

Kỳ quái, trước kia cô hận không thể cách xa Phí Gia Lạc một chút, nhưng giờ phút này, sự tồn tại của hấn lại làm cho cô cảm thấy an tâm.

Ít nhất, nữ sát thủ sợ gặp người này, ngay cả quỷ thấy cũng sẽ phải sợ hãi ba phần.

Ôn Nhu ngáp một cái, đang chuẩn bị rơi vào mộng đẹp ngọt ngào, lại phát hiện mình bị người kéo lên.

"Đứng lên, em không thể ngủ ở chỗ này."

"Tôi càng muốn!" Nói gì cô cũng không muốn trở về phòng ngủ cùng quý.

Cố chấp nằm trên thảm, đối với cô mà nói cái này hơi cứng hơn sàn nhà một chút, nhưng so với giường lớn bên trong kia lại làm cho cô an tâm, ít nhất sẽ không có bóng cây ngoài cửa sổ hoặc đột nhiên xuất hiện tiếng động hù dọa cô chết khiếp.

"Em sẽ bị cảm."

"Tôi không sao." So với ma quỷ u ám, Cô tình nguyện bị cảm nặng.

"Trở về trên giường đi." Hấn không cho thương lượng mà ôm lấy cô

Cũng là giờ khắc này, cô mới phát hiện lồng ngực hấn lại vô cùng rộng rãi bền chắc, bước chân nhẹ nhàng ổn định giống như ôm một đứa trẻ, hơi thở nhàn nhạt mát mẽ của xà bông cùng hình tượng công tử lãng nhãng của hấn hoàn toàn không hợp.

"Không muốn, không muốn!" Hai quả đấm nhỏ mềm mại của cô đối với hấn mà nói chắc chắn là như xoa bóp, chỉ thấy mặt hấn không đổi sắc, vẫn ưu nhã gọn gàng mà vững vàng mang cô thả lại trên giường.

Nhiệm vụ đạt thành, Phí Gia Lạc lui ra mép giường, đè nén xung động muốn nhào tới.

Ôn Nhu nhìn ngoài cửa sổ đen như mực, nuốt một ngụm nước miếng, bất chấp tất cả bám hấn thật chặt.

"Xin anh đừng đi. . . . ."

"Em rất cuộc làm sao?" Giờ phút này, Phí Gia Lạc mới phát hiện cô có cái gì không đúng.

"Tôi. . . . . Tôi. . . . ." Thành thực thẳng thắn nói mình nhất gan, so với mạnh mẽ chống đỡ để chịu đựng qua tối nay thì đơn giản hơn nhiều."Tôi sợ ma."

Người phụ nữ tính tình giống như núi lửa sắp bạo phát này, lại sợ ma?

Trong lúc bất chợt Phí Gia Lạc thật là muốn cười, nhưng, hẳn rất có lẽ phép cũng rất thông minh mà nhận được.

"Tôi cùng ngủ với em."

Một lực uy hiếp, thân thể tràn đầy tính nguy hiểm nhanh nhẹn chen lên giường, dù Ôn Nhu biết rất rõ tình huống như thế rất có thể sẽ bốc cháy sát thương, nhưng cô lại không có ngăn cản nó phát sinh.

Hắn có tiếng xấu là công tử lãng nhãng, coi như hẳn rất mê người, có sức hấp dẫn, làm cho cô say mê ——

Nhưng mà, hẳn không phải là người bình thường mà cô có thể chọc được, hẳn không giống người mà cô mong muốn!

Chương 9

Đây là quyết định can đảm lớn nhất cuộc đời Ôn Nhu!

Gió lạnh thổi ngoài cửa sổ không làm tan lửa nóng trên gò má nóng hổi của Ôn Nhu, được một bàn tay bảo vệ, dò thám tấn công eo cô, sau lưng còn kề sát lồng ngực trắng kiện rộng rãi ấm áp, khiến cho người ta miệng đắng lưỡi khô.

Một tiếng trước, bọn họ còn là hai phe thù địch, nhưng bây giờ bọn họ lại dựa sát vào nhau, thân mật giống như người yêu, chìm đắm trong hơi thở và ôm ấp

Để cảm tựa lên mái tóc nhàn nhạt mùi hương của táo, Phí Gia Lạc ngửi đến gần như bị mê hoặc, đó không giống là một loại mùi hương trưởng thành như trước kia, mà là một loại hơi thở dung hợp giữa hồn nhiên và tươi mát, giống như chủ nhân của nó.

Thân thể mềm mại ôm trong ngực vô ý ngọ nguậy, giống như là vì mất ngủ mà muốn tìm một vị trí thoải mái, hẳn biết, bọn họ ai cũng ngủ không được.

Đột nhiên, Phí Gia Lạc cảm thấy vô lý mà không thể hiểu được.

Lần đầu tiên, hắn ôm một phụ nữ ở trên giường lại không xảy ra chuyện gì, chẳng qua là đắp chăn bông nói chuyện phiếm, nói ra khẳng định sẽ không có ai tin.

"Sao. . . . . Sao thế?" Giọng nói thật nhỏ thật thấp từ trong ngực truyền đến.

Hắn suy nghĩ, đột nhiên phát hiện cô cà lăm là vì căng thẳng.

"Tại sao hỏi?" Môi của hắn không tự chủ được dán lên bên gáy trơn bóng của cô, chậm rãi vuốt nhẹ.

"Anh than thở."

Ác, không sai, dĩ nhiên là hắn phải than thở, rõ ràng hắn khát vọng một người phụ nữ, cũng không dám hành động, bởi vì hắn không muốn để cho cô cảm thấy hắn thừa dịp yếu mà tấn công.

"Tôi nghĩ muốn em." Hắn thở dài, thành thật mà nói.

Phút chốc, hắn cảm giác được nhiệt độ của thân thể trong ngực nhanh chóng tăng cao, nếu như không có đoán sai, gương mặt của cô nhất định là hồng giống như một quả táo.

"Anh. . . . Anh không thể tùy tiện làm loạn!" Giọng nói từ trong ngực mang theo một ít run rẩy.

"Tôi là công tử lãng nhãng, nhưng không phải là tên háo sắc." Hắn cảm thấy buồn cười. Cô cho là hắn nhìn thấy phụ nữ liền nhào tới sao?

"Tôi không có nói như vậy, chẳng qua là nhắc nhở anh, không nên tùy tiện phá hư trong sạch của một cô gái trong sáng." Thân thể mềm mại trong ngực buồn buồn phát ra âm thanh.

Cô gái trong sáng? Phí Gia Lạc nhin không được cười lên, cô rõ ràng khẩn căng thẳng muốn chết, vẫn còn có tâm trạng nói chuyện cười.

"Công tử lãng nhãng không tùy tiện cướp lấy trong sạch của một cô gái trong sáng, cũng không có nói sẽ dễ dàng bỏ qua cho những lợi ích khác."

Còn không có hiểu ngầm lại, thân thể Ôn Nhu đã đột nhiên bị đè ở trên giường, cánh môi bị hôn chặt chẽ vừa mãnh liệt lại vừa dịu dàng.

Nụ hôn này, giống như là một thứ đã chờ đợi lâu, giống như một thanh củi bốc cháy lên hai người, môi hai người dây dưa với nhau, ma sát nhau, không phân rõ ai là ai, tiếng thở dốc nồng đậm cùng tiếng than nhẹ mềm mại xen lẫn nhau, giống như một khúc nhạc giao

hưởng động lòng người, vốn là một tình huống đơn giản có thể tùy ý khống chế được.

Ôn Nhu biết, nếu Phí Gia Lạc muốn tiến thêm một bước, cô tuyệt đối không có sức chống cự. Giờ phút này đầu óc của cô là một mảnh mờ mịt, cả người nóng bỏng giống như muốn hòa tan, khi hấn hôn, trong ngực của hấn, đã hoàn toàn mất phương hướng.

Môi của cô, là đôi môi mềm mại ngọt ngào nhất mà Phí Gia Lạc nếm trải, hấn giống như một lữ khách đã đói bụng rất lâu, tham lam lần nữa đòi hỏi hương thơm mềm mại và ngọt ngào, muốn ngừng mà không được.

Nhưng hấn biết, nếu như hấn thông minh nên lập tức dừng lại, nếu không tình huống sẽ càng rối ren, hấn so với bất cứ ai đều biết rõ người trong lòng cô là ai, hấn không muốn làm cho cô hối hận.

Dùng sức rời khỏi môi cô, sau khi kết thúc nụ hôn này cả hai đều đã mất hết lý trí.

Hai người thở dốc kịch liệt, đều gắng sức muốn hồi phục tâm tình từ nụ hôn làm người ta rung động .

"Việc này là không đúng !" Ôn Nhu thở nhẹ nói.

Cô biết rõ Phí Gia Lạc sẽ không vì một đóa hoa mà buông tha cho cả vườn hoa, thậm chí cô còn hoài nghi hấn không hiểu tình yêu là gì. . . . . Nhưng vì sao cô vẫn cảm thấy đau lòng?

Cô không nên có bất kỳ ảo tưởng gì với hấn, đó chỉ là tự hành hạ mình thôi!

"Em nói đúng." Phí Gia Lạc không thể không thừa nhận, đây là lần đầu tiên hấn vừa muốn lại vừa không thể muốn một phụ nữ, không phải là chán nản, mà là đau khổ.

Trong cuộc đời của hấn, không phải là lúc nào cũng dễ dàng đạt được tất cả mong muốn? Tiền tài, sự nghiệp, cùng với phụ nữ đều

nắm trong lòng bàn tay hắn, hắn tài tình sắp xếp mỗi một vị trí và ranh giới cho từng loại người, cũng sẽ không làm cho bọn họ quá rối lẫn nhau, ảnh hưởng đến tầm quan trọng của mình.

Nhưng ở trước mặt Ôn Nhu, càng ngày lại càng cảm thấy hắn mất đi năng lực nắm giữ tất cả, chỉ còn lại mâu thuẫn và phức tạp đang chi phối tâm tình hắn, thao túng hắn.

Nhưng, hắn muốn biết, khi cuộc đời hắn gần như là kết quả đã định, thì còn có thể vượt qua hay không, cô không phải là người phụ nữ thay đổi tương lai của hắn.

"Ôn Nhu, tôi muốn em thẳng thắn nói cho tôi biết, em ghét tôi sao?"

Dịu dàng đem mặt chôn ở trước ngực hắn, rất lâu không có mở miệng, hình như im lặng là việc duy nhất mà cô có thể làm hiện tại.

Cô — là thừa nhận? Phí Gia Lạc nắm chặt quả đấm, bất giác nổi đau lan tràn.

"Vậy tại sao để cho tôi hôn em?" Cô có cơ hội cự tuyệt hắn, nhưng cô không có.

Trong phòng lớn như thế, bóng tối và yên tĩnh không bờ bến lan tràn, chỉ có âm thanh của tiếng gió nhẹ thổi qua ngọn cây ngoài cửa sổ truyền đến, làm cho người ta khó có thể bình tĩnh, giống như là hai người giờ phút này đang rơi vào cuộc chiến nội tâm.

"Nếu như tôi nói, đó là bởi vì tôi đối với anh động lòng thì sao?"

"Nói rõ hơn một chút." Bỗng chốc, tim Phí Gia Lạc xẹt qua rung động.

Hắn vươn tay nâng gương mặt của cô lên, ép buộc cô thành thực đối mặt với hắn, cho hắn một đáp án rõ ràng.

Nhưng, Ôn Nhu lại lựa chọn nhắm hai mắt lại, cự tuyệt mang một

chút thật lòng giao ra.

Nhìn khuôn mặt cô cố chấp mà xinh đẹp, lần đầu tiên Phí Gia Lạc không biết làm như thế nào để thu dọn cảm xúc hỗn loạn dạt dào, không biết nên làm thế nào đối mặt với người phụ nữ cự tuyệt mở rộng trái tim.

Thầm thở dài, hắn đưa tay ôm lấy thân thể mềm nho nhỏ trở về trước ngực lần nữa, để cho ấm áp cùng hơi thở dày đặc của mình liên tục bao quanh cô.

Người trong ngực không có né ra, chẳng qua là cứng ngắc hồi lâu, ngay sau đó giống như là thuyết phục bản thân dứt khoát phóng túng như vậy một lần, liền mềm mại mà dính vào ngực của hắn, giống như con mèo nhỏ muốn chủ nhân che chở cưng chiều.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào cả phòng, dưới ánh trăng, bọn họ đang chìm đắm trong tình cảm kì diệu mà yên bình hiếm có.

Sáng sớm Ôn Nhu vừa bước vào phòng làm việc, lập tức cảm giác được ánh mắt sừng sốt và khó tin của các đồng nghiệp.

Nhất là đám người luôn luôn tụ tập lại để xì xào bàn tán sau lưng, khiến cho cô rất không thoải mái, giống như cô làm cái chuyện gì không thể để người khác biết được.

Hôm qua mới từ Hồng Kông về, cô còn có vẻ có chút không yên lòng, giống như đem cả trái tim, cả người toàn bộ đều ở lại trong ngực Phí Gia Lạc.

Vậy tại sao để cho tôi hôn em?

Tiếng nói của Phí Gia Lạc lại vang lên lần nữa, làm cho tim của cô lại đau thắt.

Trải qua đêm hôm đó, cô rốt cuộc tìm được đáp án, phát hiện sự thật ngay cả cô cũng không dám tin —— cô yêu hắn!

Nghe vô lý, từ trước đến nay theo đuổi tình yêu hoàn mỹ, tất cả

mọi thứ cô đều muốn tốt, trước sau kiên trì như vậy thà làm ngọc vỡ, cũng không làm ngói lành, làm sao có thể sẽ yêu một nhân vật cảm kị, một công tử lãng nhãng không thật lòng?

Khi cô đối mặt với hắn, loại đó cảm xúc rối rắm và khát vọng mãnh liệt đó, cũng làm cho cô không thể không thành thật đối mặt với mình. Cái loại tưởng niệm(nhớ) và mất mát kín đáo đó, không thể lừa được mình, mức độ cô quan tâm hắn đã vượt xa qua mình có thể tưởng tượng.

Những thứ mâu thuẫn đang giãy giụa này, đạo đức giao chiến với lý trí, gần như khiến cho cô mỗi ngày đều mất ngủ, một công tử lãng nhãng

Mất đi mục tiêu, đã vượt xa quá yêu cầu của cô đối với tình yêu chân thực.

Biết rõ là không thể nào, biết rõ nên phóng khoáng buông tay, nhưng dù cho cô ngốc cũng không cách nào vui vẻ mà dứt bỏ.

Thất hồn lạc phách ngẩng đầu lên, phát hiện Cao Thăng cũng dùng một ánh mắt kỳ lạ quan sát nàng cô.

"Hôm nay tất cả mọi người làm sao thế? Trên đầu tôi dài ra hai cái sừng sao?" Vì chứng thực, Ôn Nhu còn rất cẩn thận sờ sờ kiểm tra trên đỉnh đầu mình.

"Ách? Ôn Nhu, cô bị đưa lên tạp chí lá cải." Cao Thăng muốn nói lại thôi, mang một chút không đành lòng và đồng tình.

Cô cũng không phải là ngôi sao, biểu hiện công việc cũng không xuất sắc không nên khen ngợi ở nơi này cây cỏ đó.

"Tạp chí gì?" Ôn Nhu cảm giác lỗ chân lông toàn thân nhanh chóng giãn nở.

"Chính cô xem đi!" Cao Thăng thở dài, đem một quyển tạp chí trong túi xách đưa cho cô.

Ôn Nhu nhận lấy, nổi bật trên bìa mặt cuốn tạp chí chính là cô cùng Phí Gia Lạc, là lúc sinh nhật hẳn cô bị rơi xuống nước, hình ảnh lúc được hẳn cứu lên.

Trong hìn hẳn anh tuần cao ngất, ngay cả nét mặt lo lắng cũng nhìn hấp dẫn như vậy — gần như là cô nhìn hình đến ngây ngẩn, lúc này mới phát hiện lúc cứu cô lên, trên mặt hẳn lại có lo lắng.

Bỗng chốc tim cứng lại, cô chỉ có thể ép mình tin tưởng, phản ứng của hẳn chẳng qua là xuất phát từ sự quan tâm của chủ nhà.

Mở tạp chí ra, bên trong còn ghi lại cận kề thời gian hai người tiếp xúc, sinh động như thật, viết ra không ít quan hệ của bọn họ, ngay cả ở khách sạn đêm đó, hình ảnh cô bị Phí Gia Lạc kéo trở về phòng cũng bị chụp lại rõ ràng.

Phần sau tạp chí, vậy mà lại phân tích về cô, đem cuộc sống bình thường của cô viết ra còn muốn đặc sắc hơn nhân vật chính trị, nhìn quyển tạp chí này, ngay cả cô cũng không biết là mình.

"Cho nên đây?" Ôn Nhu ngẩng đầu nhìn Cao Thăng.

"Cô không ngại?" Cao Thăng vừa kinh ngạc vừa lo lắng, sợ cô bị đả kích quá lớn.

Ôn Nhu thản nhiên cười cười.

Nếu là trước kia, cô nhảy dựng lên khẩn cấp mắng chửi, nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy không sao cả, trừ một câu nói hai người là người yêu kia ra, những chuyện khác đều là sự thật, bọn họ đúng là thường xuyên có tiếp xúc, quan hệ mập mờ không rõ.

Ngay cả cô, cũng giống như tạp chí lá cải này, muốn biết rõ ràng mình và Phí Gia Lạc rốt cuộc là có quan hệ gì!

"Được rồi, làm việc!"

Đưa tạp chí lá cải trả lại cho Cao Thăng, Ôn Nhu bình tĩnh cười

một tiếng, nhưng chỉ có chính cô mới biết nụ cười này hàm chứa loại chua xót cùng đau lòng gì.

Hoặc là, đối với tạp chí viết như vậy, sẵn tiện có thể làm cho danh xưng hoàng tử của hắn được nổi tiếng? Không làm được cũng là khác (câu này hông hiểu lắm >"<).

Một lần không ảnh hưởng mà còn giúp hắn có cơ hội nổi tiếng.

Chẳng qua là từ Hồng Kông trở về Đài Loan, tạp chí nhón nháo viết bọn họ có quan hệ mập mờ không rõ, Phí Gia Lạc lại như cũ yên lặng không có tin tức, giống như là đột nhiên bốc hơi khỏi trái đất.

Vốn là đang phát triển trong giới nghệ thuật, gần như tin tức mỗi ngày đều có Phí Gia Lạc, lại không hiểu sao hoàn toàn không có tin tức, việc này không chỉ làm cho nhiều người hâm mộ mất mát, càng làm cho tất cả đài truyền hình về tin tức lá cải dựa vào hắn đều mặt ủ mày chau.

Nhưng mặt ủ mày cau tuyệt đối không chỉ là các đài truyền hình cùng người hâm mộ Đài Loan, không cẩn thận còn bao gồm người để sót lại trái tim trên người hắn—— Ôn Nhu.

Thở dài một cái, không biết là hôm nay đã thở dài mấy lần. Ôn Nhu ngồi một buổi chiều, màn hình máy vi tính trước mặt vẫn là một mảnh trống không như cũ.

"Số báo đặc biệt, số báo đặc biệt!"

Trong lúc bất chợt, giọng nói hoảng sợ cao vút của em gái phòng văn thư truyền đến.

"Số báo đặc biệt gì?"

"Lâu rồi chúng ta không tin tức lớn ——"

Ôn Nhu ngẩng đầu nhìn lướt qua em gái phòng văn thư lập tức thu hút mọi người vây quanh, không có hứng thú lấy ra tài liệu phỏng vấn chuẩn bị sửa lại bản thảo.

"Phí Gia Lạc tuyên bố rút khỏi giới nghệ thuật!"

Một câu nói, giống như bom nổ dưới nước, khiến Ôn Nhu vốn là nhìn bình tĩnh như hồ nước hoàn toàn bị lật nghiêng.

"Tại sao?"

"Đúng vậy, quá đột nhiên?"

Một đám người luôn miệng hỏi, ngay cả Ôn Nhu cũng kinh ngạc, rất lâu không có cách nào phục hồi tinh thần lại.

"Trên công văn của công ty quản lý viết là, anh ấy muốn đem chuyên tâm lên kế hoạch cho việc trọng đại cuộc đời trong tương lai, còn lại cũng chưa có giải thích rõ ràng."

"Trời ạ, anh ấy nhất định là muốn kết hôn."

"Đúng vậy, người phụ nữ nào lại may mắn như vậy?"

Một đám phụ nữ vừa là hâm mộ vừa thất vọng than vãn, cho đến khi ý thức được sự có mặt của Ôn Nhu, mới rối rít hạ thấp giọng nói trên lỗ tai.

Hắn muốn rút khỏi giới nghệ thuật? Bởi vì hắn chuẩn bị kết hôn?

Ôn Nhu cho là mình có thể cười, nhưng giờ phút này, cô lại phát hiện ngực bị kéo căng ngay cả mở miệng thở cũng không được.

Cô nghĩ muốn không sao cả để cười một chút cũng rất khó khăn.

Cô hi vọng có thể dùng khả năng diễn kịch của mình để che giấu sự bất thường của mình, nhưng không biết tại sao, ngực của cô giống như bị người khoét một lỗ lớn, trống rỗng làm cho cô cảm thấy hoang mang.

Hắn muốn kết hôn? Cô cho là, hắn là một kẻ phong lưu sẽ không vì một người phụ nữ mà dừng bước chân, nhưng, cô đã đánh giá thấp sức mạnh của tình yêu .

Hắn cuối cùng đã tìm được đóa hoa đặc có ý nghĩa nhất trong vườn, vì cô ấy mà vứt bỏ tất cả đóa hoa có hương thơm khác.

Hốc mắt nóng lên, đau đớn che đậy vết thương.

Trong đầu óc của cô hoàn toàn không có suy nghĩ, cả người chỉ còn lại một khoảng trống rỗng, giống như là bị hút cạn linh hồn, chỉ để lại mắt mát và đau lòng.

Thì ra là, ngay từ lúc phát hiện, cô đã hãm sâu trong tình yêu khó mà tự thoát khỏi.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên Ôn Nhu đi vào quán bar này

Cô không phải là muốn đày đọa mình, cũng không phải là muốn sa vào trụy lạc, chỉ là muốn tạm thời né đau thương trong lòng mình, để cho trái tim đã bị đau đớn hành hạ đến không thở nổi nghĩ ngơi một chút.

Giúp mình lấy một ly rượu mà người pha rượu nói uống sẽ say, cô thành khảnhoan nghênh nó tiến vào chiếm giữ, hoặc giả, rượu còn có thể có tác dụng làm tê liệt trái tim.

Đổ ly rượu màu hồng nhạt đắng chát chua cay vào cái miệng nhỏ, cô lại cảm thấy trái tim vẫn khắc sâu rõ ràng như vậy. Lúc này cô nên ăn mừng bản thân thoát khỏi tên công tử lẳng nhăng kia, vậy mà lại ở đây đau lòng uống rượu giải sầu, để cho nước mắt giống như vòi nước chảy ra không ngừng.

Nước mắt? Ôn Nhu sờ sờ ẩm ướt trên mặt mình, phát hiện toàn bộ rượu mới vừa uống vào đều từ trong mắt chảy xuống. Chẳng qua, vị mặn nước mắt này làm người ta tan nát cõi lòng.

Rượu sẽ chảy ra từ mắt? Ôn Nhu dùng sức lau sạch nước mắt, cườì đến bất lực.

Cô thực sự đã say!

Chẳng qua là cô không hiểu, ở thời khắc cô tan nát cõi lòng như vậy, vì sao xung quanh mình lại vui vẻ uống rượu, khiêu vũ mua vui có thể vui vẻ như vậy? Chẳng lẽ bọn họ không biết, tan nát cõi lòng là mùi vị gì, không biết trò chuyện tỏ ra đồng cảm, để cho cô khá hơn một chút sao?

Lấy tiền mặt từ trong bóp ra cũng không biết là một ngàn hay một trăm ném lên bàn, Ôn Nhu ngơ ngẩn đi ra khỏi quán bar.

Đi tắc xi về đến nhà, vừa vào cửa nhà lập tức gặp phải mẹ đang oán giận.

"Tiểu Nhu à, làm gì mà đến bây giờ con mới trở về?"

Cô làm thêm giờ càng ngày càng hơn muộn đã là chuyện thường như cơm bữa, mẹ hỏi như thế nhất định là có mờ ám.

"Chuyện gì?" Ánh mắt của cô đầy sương mù, hoàn toàn không tìm thấy tiêu cự.

"Có một người họ Phí đã chờ con suốt buổi tối!"

Người họ Phí nào? Phế nhân, phế vật hay là phế ngũ kim? (Hình như chữ Phí với chữ Phế đồng âm)

Kể từ khi đi ra quán bar, cô vẫn bày ra loại tình trạng thất tâm phong(bị điên) này.

Ngay cả tài xế tắc xi cũng nói hẳn gặp phải kẻ điên.

"Ác!" Hoảng hoảng hốt hốt đi vào phòng khách, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc ngồi ở trên ghế sa lon, nét mặt đùng đùng giống như muốn được chấp nhận hẹn gặp ở phủ tổng thống.

"Ôn Nhu." Phí Galo tiêu sái địa đứng dậy hướng nàng đi tới.

"Phí Gia 'Nhạc'?" Cô đột nhiên biến thành người nói đót."Anh tới đây làm cái gì?" Cô quá kinh ngạc, thậm chí không nhớ mình là một cô gái được giáo dục tốt, không nên dùng vẻ mặt giống như khát vọng nhìn chăm chăm một người đàn ông.

"Tới thăm em một chút." Hấn cười — rất không tầm thường, nghiêm chỉnh mà nói là rất quý dị.

Hình như là — có chuẩn bị mà đến.

Có chuẩn bị mà đến? Ôn Nhu dùng sức lắc lắc đầu óc mơ màng, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì? Hấn không phải là dứt khoát rút khỏi giới nghệ thuật, chuẩn bị kết hôn hay sao?

Đột nhiên, Ôn Nhu giống như là hiểu được cái gì, chột hít vào một hơi, chẳng lẽ hấn tới — là đưa thiệp mừng .

Ôn Nhu không thể tin được, tại sao người này có thể vô tâm đến mức này, vậy mà muốn đem tin tức hấn muốn kết hôn với người phụ nữ khác đến trước mặt cô.

"Anh đi ra ngoài!"

Đột nhiên Ôn Nhu giống như là say mềm, liều chết kéo quần áo Phí Gia Lạc đẩy hấn đi ra ngoài.

"Ôn Nhu, em làm sao vậy?"

Cô làm sao? Chỉ mong chính cô sẽ biết!

Kèm theo sự lên men của rượu, lòng của cô đau, ghen tỵ và mất mát, đều giống như là đang tăng thêm gấp đôi.

Là ai nói rượu có thể giải sầu? Hiện tại cô có thể chứng minh, đây tuyệt đối là một câu nói dối lớn nhất thế kỷ.

"Tiểu Nhu, con điên à! Sao lại đuổi người ta ra cửa thiếu lễ phép như vậy?"

"Mẹ, mau giúp con đuổi anh ta ra ngoài, anh ta muốn kết hôn, chúng ta đừng làm chậm trễ người ta. . . . ." Ôn Nhu định tìm mẹ giúp.

"Người ta muốn kết hôn là chuyện tốt, làm gì đuổi người ta ra cửa, sao mẹ lại dạy ra loại con gái như con?" Mẹ của Ôn Nhu vừa xấu hổ vừa giận, lộ ra nét mặt già nua không biết nên làm sao mới tốt.

Hết lần này tới lần khác chồng cùng với con trai, một người đi làm, một người chơi đùa, bà làm gì có người giúp một tay?

"Bác Ôn, không sao, con và Ôn Nhu là bạn tốt, sẽ không để ý ."

Bạn tốt? Cô mới không cần làm bạn tốt của hắn — Ôn Nhu nghĩ, không hiểu sao chớp mũi lại ê ẩm.

Phí Gia Lạc nhíu mày, nhìn bước chân trước mắt không yên, ánh mắt tan rã sự dịu dàng, cuối cùng hiểu được là đã xảy ra chuyện gì.

"Bác gái, con muốn cùng Ôn Nhu nói chuyện riêng một chút, có được không?" Phí Gia Lạc lễ phép yêu cầu nói.

"Có thể, có thể." Ôn mẹ gật đầu như đảo tỏi.

Hận không được lập tức đem con gái ế đưa cho người tuấn tú lịch sự này, đẹp trai tác phong cử chỉ nhẹ nhàng.

Chỉ tiếc, nhìn dáng vẻ con gái đàn độn, vừa rồi còn hung thần ác sát muốn đuổi người ta ra cửa, chỉ sợ rằng sẽ bị loại.

Đưa Ôn Nhu trở về phòng của cô, vừa vào cửa, Ôn Nhu lập tức hất hắn ra.

"Cám ơn gà mẹ, anh có thể trở về đi cùng. . . . . Cùng vợ tương lai của anh !" Ôn Nhu rõ ràng là uống rượu, nói tới nói lui lại có chua.

"Ôn Nhu, em uống rượu ?" Người phụ này ngoan này chưa bao giờ xông qua đèn xanh đèn đỏ, vậy mà lại chạy đi uống rượu?

"Phải. . . . . Ai cần anh lo, cách ——" Ôn Nhu không chỉ nói ngọng, còn bắt đầu ợ lên mùi rượu.

"Sau này bất kể như thế nào, anh không cho em đến nơi đó nữa, nếu không anh liền đánh cái mông của em." Về mặt Phí Gia Lạc ít thấy nghiêm túc lên.

Tức giận trợn mắt nhìn hấn, nhưng Ôn Nhu lại không có chú ý tới trong giọng nói của hấn có dự vọng chiếm giữ, chỉ cảm thấy hấn vừa khó ưa lại gà mẹ, rõ ràng muốn kết hôn, còn nhiều chuyện chạy đến nhà cô để giáo huấn nàng.

"Tôi mới không cần anh quan tâm !" Ghét Phí Gia Lạc, chính là loại chán ghét giống như chín năm trước!

"Em ——" Phí Gia Lạc nổi giận trừng mắt nhìn cô, nếu không phải là có tự chủ mạnh mẽ, hấn đã sớm đặt cô lên trên đầu gối đánh vào cái mông một trận.

"Mời về, tôi muốn. . . . . Muốn ngủ. . . . . cảm thấy . . . . ."

Mang theo hỗn loạn dùng sức vui mình lên trên giường mềm mại, Ôn Nhu hi vọng mang theo cõi lòng tan nát, cùng đau khổ chôn giấu vào giấc mộng, để cho mình vĩnh viễn có thể không bị hành hạ nữa.

Nhìn cái bóng dáng rõ ràng bị đá kích đến tan nát cõi lòng, bỗng chốc lòng Phí Gia Lạc lại căng thẳng, càng thêm xác định cô không phải là hoàn toàn không có cảm giác với hấn.

"Ôn Nhu, hãy nghe anh nói!" Hấn ngồi bên người cô, dịu dàng nói."Thật ra thì, anh quyết định rút khỏi giới nghệ thuật là vì em."

Yên tĩnh suy nghĩ một thời gian dài, hấn quyết định thành thật đối với tình cảm của mình.

Sau này, hấn chỉ yêu một người phụ nữ, duy nhất một người.

"Ừ. . . . ." Người nằm lỳ ở trên giường phát ra lời mê sảng mơ hồ.

"Bởi vì —— anh phát hiện anh yêu em!"

Người trên giường vẫn không có động đậy, Phí Gia Lạc nghi ngờ ghé đầu vừa nhìn ——

Cô, đã sớm nhắm mắt ngủ say.

Chương 10

Ngày hôm sau, Ôn Nhu tỉnh rượu phát hiện mình nằm ở trên giường, trên người mặc áo ngủ, bóng dáng Phí Gia Lạc giống như là chưa từng xuất hiện, dường như tất cả chỉ là ảo giác của cô.

Nhưng cô biết, đó không phải là ảo giác, hơn nữa rất nhanh địa, cô phát hiện hấn đã biến thành ác mộng của cô.

Sáng thứ bảy, Ôn Nhu lười biếng trốn ở trong nhà, hiếm có được một ngày nhàn nhã ở nhà không cần phải đi phỏng vấn, nhưng cô lại không biết nên làm cái gì.

Cô đã một thời gian không gặp Hách Thế Gia, trong lòng cô, anh vẫn chiếm giữ một vị trí rất đặc biệt, nhưng cô biết đó không phải là yêu.

Đối mặt với anh, không hiểu sao trong lòng cô lại có áp lực, rất sợ anh sẽ nói ra cái gì mà cô không có chút chuẩn bị tâm lý nào. Hiện tại phải đối phó với trái tim vỡ nát của mình, đã đủ làm cô mệt mỏi .

"Tiểu Nhu, Phí tiên sinh tới tìm con!"

Đang nằm ngơ ngẩn ở trên giường, đột nhiên truyền đến tiếng hò hét vui mừng của mẹ từ ngoài cửa.

Phí Gia Lạc? Cô giống như con chuột nghe được tiếng mèo, nhảy dựng lên, chuẩn bị sẵn sàng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hấn lại tới làm gì?

Chắc là vậy, hấn không tiếc vứt bỏ vợ chưa để chạy đi, nhất định là có chuyện quan trọng.

"Chào buổi sáng!"

Còn chưa kịp đi ra ngoài, con mèo to gan kia đã tự tiện mở cửa đi vào, nụ cười sáng rực trên mặt giống như mới vừa trộm được thịt.

"Anh lại tới làm cái gì?" Ôn Nhu lạnh nhạt liếc hắn, làm bộ không chút nào quan tâm.

"Anh có một chút đồ muốn tặng cho em." Phí Gia Lạc tươi cười lấy lòng.

"Vật gì?" Thần kinh Ôn Nhu căng thẳng nhìn hắn.

"Anh nghĩ, em sẽ dùng đến, chẳng qua, không biết là em có cần tập quen hay không." Hắn dùng vẻ mặt dịu dàng đến làm da đầu tê dại mà nhìn cô.

"Tôi không muốn bất cứ thứ gì của anh. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, trong ngực Ôn Nhu đã bị nhét vào một túi giấy lớn.

Không nhìn được lòng hiếu kỳ, cô kéo túi ra vừa nhìn, bên trong lại là ——

"Anh đưa tôi thứ này làm gì?" Ôn Nhu đem túi ném trả lại cho hắn, mặt đỏ lên, hỏn hển máng.

"Anh chụp quảng cáo, bọn họ đưa một đồng lớn cho anh, muốn anh đưa cho người nhà, bạn gái sử dụng!" Vẻ mặt hắn vô tội làm cho người ta muốn đánh hắn.

Ông trời, người này, cần phải làm cho người ta lung túng xấu hổ, không còn mặt mũi nào hay sao?

Loại đồ vật làm cho người ta lung túng đỏ mặt này, mà hắn lại lấy làm quà tặng đưa cho cô, người đàn ông này rõ ràng thông minh cơ trí theo cái gì, hết lần này tới lần khác không chút nhay bén lại khiến cho người ta muốn hung hăng đánh hắn một quyền.

"Vậy anh tùy tiện đưa ai cũng được, đưa tôi làm gì?" Gương mặt Ôn Nhu vẫn còn đỏ rục.

Vừa nghĩ tới hấn đứng ở trong một đống, hát cao khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ mê người, thì cô càng có cảm giác muốn đào một cái hố dưới lòng đất để trốn vào.

Loại chuyện riêng tư của phụ nữ này, hôm nay lại bị tên đàn ông như hấn đem tới nói toạc ra, còn có ai có thể kiềm nén được tức giận?

"Người thứ nhất anh nghĩ tới là em." Gương mặt hấn vô tội. "Đây là một phần tâm ý của anh, em hãy nhận đi!"

Nhìn ra được, hấn hết sức lấy lòng, nhưng cô không hiểu, hấn không đi cùng với người phụ nữ hấn yêu, tại sao phải chạy tới đây lấy lòng cô?

Nhưng Ôn Nhu cự tuyệt suy nghĩ, cũng vì cô mình quá nhiều cơ hội nhìn nhầm người, mới có thể làm cho mình đến tình trạng tan nát cõi lòng.

"Mẹ —— mẹ!" Ôn Nhu đột nhiên ra ngoài cửa trước hô to.

"Làm gì? Lỗi tai của mẹ không có điếc, không cần kêu la lớn tiếng như vậy." Mẹ Ôn Nhu vội vàng chạy vào, trong miệng còn không ngừng nói thảm. "Con tốt xấu gì cũng là một cô gái, ít nhiều cũng nên giữ lại một chút tính nết làm cho người ta tìm kiếm." Nói xong, cũng không biết vô tình hay cố ý mà lướt qua Phí Gia Lạc mấy lần.

Biết mẹ không ai bằng con, Ôn Nhu còn không hiểu rõ trong lòng mẹ cô tính toán cái gì sao?

Cho xin, cũng không nhìn con gái của bà có bao nhiêu phân lượng. . . . . Muốn mặt không mặt, muốn chân không có chân, bàn về vóc người, có lẽ chỉ khá hơn nữ sinh mười một mười hai vừa mới dậy thì một chút thôi, người ta căn bản nhìn cô rất chướng mắt.

"Đây là của Phí tiên sinh muốn đưa mẹ, mẹ không cần phải khách sáo." Một tay Ôn Nhu lấy thứ có thể dùng trong thời kỳ mãn kinh nhét vào tay mẹ.

"Ai nha, Phí tiên sinh thật là có lòng, cảm ơn!" Mẹ Ôn Nhu vô cùng vui vẻ.

Có một câu nói không sai: cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hứng thú. Mẹ Ôn đối với ngôi sao vừa đẹp trai ấn tượng vừa tốt bụng này, nếu bà trẻ lại ba mươi tuổi, đâu còn đến phiên con gái cứng đầu cứng cổ, ngu ngốc không biết nắm chắc cơ hội ?

Bất quá, bà xem ra Phí Gia Lạc có ý với đứa con gái ngốc, người ta nói "Nước phù sa không lưu ở ruộng người khác", chỉ cần người ta không ngại, người làm mẹ này cũng không để ý .

"Các con tiếp tục nói chuyện, mẹ không quấy rầy." Một mực cung kính thôi lui ra khỏi phòng, mẹ Ôn đã tính toán muốn đi đầu đường cuối ngõ khoe khoang một chút.

Rất nhanh bà sẽ có một đứa con rể là ngôi sao!

"Đưa đồ rồi, anh có thể đi!" Ôn Nhu không khách hạ lệnh đuổi khách.

Nhéch lông mày lên nhìn cô mấy giây, Phí Gia Lạc không nói một lời lẳng lặng xoay người đi ra cửa phòng.

Hơi giật mình nhìn ngoài cửa trống rỗng, lỗ mũi Ôn Nhu đau xót, không nhận được nằm lì ở trên giường khóc.

Vậy mà hấn —— thật sự cứ quay đầu bước đi như vậy?

Ôn Nhu đoán, hấn nhất định là muốn trở về nhìn vợ sắp cưới của hấn, hấn tới chỉ là vì trêu chọc cô thôi!

Đang khóc đến tối mày tối mặt, đột nhiên một đôi bàn tay xoa nhẹ đầu nhỏ của cô.

"Anh ——"

Đột nhiên ngẩng đầu lên, nhất thời cô quên khóc thút thít, chỉ có thể ngáy ngốc mà nhìn Phí Gia Lạc đã đi rồi quay lại.

"Đừng khóc, ngày mai anh quay lại ."

Hắn dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, để lại một nụ cười liền xoay người ra cửa.

Nhìn bóng dáng cao to của hắn biến mất khỏi cửa, trong lúc bất chợt, tim của cô dâng lên một cảm giác không nên có, lại không khống chế được rung động ——

Cô nghĩ, cô thật càng lún càng sâu .

Ôn Nhu ngồi một góc trong phòng, hai mắt cảnh giác nhìn chằm chằm bóng dáng cao to phía trước, phòng ngừa hắn sẽ đột nhiên đánh lén cô.

Nghiêm chỉnh một buổi tối, hai người liền duy trì tư thế như vậy.

Đối với câu hỏi của hắn, Ôn Nhu chọn lựa cách không ứng với không đáp. Hắn tới đây, cô liền nhanh chóng; hắn phải đi, chào đón, cô sẽ lập tức khóa cửa lại.

Nhưng cô cự tuyệt và cũng không bày tỏ chào đón rõ ràng như vậy, nhưng hắn vẫn ung dung tự do ra vào như vậy, vẫn ở nhờ nhà cô không chịu đi.

Gần như mỗi ngày hắn đều tới, cô biết hắn có việc nhờ cậy, nhưng không biết hắn muốn cái gì.

Ôn Nhu đoán, nếu không phải hắn có mục đích gì, chính là muốn thừa dịp rút khỏi giới nghệ thuật tìm người trêu chọc để qua thời gian nhàm chán, mà cô, chính là cái người đó.

Tức giận dễ dàng khiến người ta đói bụng, mắt thấy vì hắn sẽ bỏ

qua bữa ăn tối, cô định lấy một túi quai quai từ trong tủ ra để lót dạ.

Nhìn cô tự bản thân ăn ngon, chẳng biết từ lúc nào Phí Gia Lạc đã lặng lẽ tới gần, tiện tay dò vào trong tay túi của cô, cũng lấy ra một viên quai quai.

"Này, đây là của tôi!" Cô mắt hửng nhắc nhở hần.

Hần là một ngôi sao lớn, chủ tịch trung tâm thể hình, tiền kiếm được có thể mua vài cửa hàng quai quai, sao lại tranh giành một túi quai quai với cô?

"Chúng ta là bạn tốt !" Phí Gia Lạc cáo già khắp nơi.

"Ai là bạn tốt với anh? Muốn ăn tự mình đi mua." Cô kiêu ngạo mà thưởng cho hần hai viên, lại cố ý ăn ngon một mình.

"Em là người phụ nữ hẹp hòi nhất mà anh gặp." Phí Gia Lạc đòi này chưa bao giờ bị đối xử như vậy?" "Nhưng người hâm mộ của anh đều hao phí hết tâm tư tặng quà cho anh, mà anh cũng không nhận. Chỉ có em, ngay cả túi quai quai cũng keo kiệt không muốn chia xẻ?"

"Rất tốt, vậy anh liền kêu người hâm mộ kéo một kho dà cho anh đi!" Ôn Nhu không nhúc nhích tiếp tục ném quai quai vào miệng.

Đối phó với người tự cao tự đại này, cho là toàn bộ thế giới nên bò lồm ngồm dưới chân hần, nên để cho hần ném thử một chút mùi vị bị giẫm ở dưới chân.

"Em —— cũng đừng trách anh không khách khí!"

Ôn Nhu nhăn mày lại, còn chưa kịp hiểu, thân hình cao lớn của hần đã hướng về cô —— không, là nhào tới túi quai quai trong tay cô.

"Anh làm gì. . . . . Không muốn, không cho phép anh giành quai quai của tôi!"

Chuyện liên quan đến vấn đề thể diện, nói gì thì Ôn Nhu cũng không chịu nhường lại quai quai.

Người này nói gió chính là gió, muốn mưa chính là mưa, giống như chịu không được một chút phản đối. Giống như chín năm trước, cô rõ ràng giải thích thư tình kia là để sai chỗ, hấn lại càng cố ý đối nghịch, kiên quyết nói là cô yêu thầm hấn không dám thừa nhận.

Ngay cả hiện tại cô cũng đã tỏ không chào đón hấn, hấn vẫn muốn ngày ngày bò tới cửa, thật không biết loại lão lợc lỏi này làm thế nào?

Dựa vào điểm này, cũng đủ để cho cô giơ lên phòng bị với hấn, dùng hết khả năng giữ khoảng cách với hấn.

Nhưng sức lực cô không bằng đàn ông, liều mạng bảo vệ quai quai trong ngực liền bị hấn cướp đi, không khách khí mà ăn.

"Trả túi lại cho em!"

Vì trả thù cô, Phí Gia Lạc chẳng những ăn sạch quai quai, ngay cả mảnh vụn cũng nuốt không còn một mống, còn cố ý đem túi không ném trả lại cho cô, cố ý ra oai.

Cái túi trống rỗng kia, giống như biểu thị công khai cô là người thua trận.

Càng nghĩ, Ôn Nhu càng cảm thấy tức giận không chịu nổi, người đàn ông này chẳng những quấy rối cuộc sống của cô, cướp đi trái tim của cô, bây giờ còn ăn sạch quai quai của cô ——

Nhưng nhịn, không thể nhịn được nữa!

Ôn Nhu không biết dừng khí từ đâu đến, đột nhiên vọt tới hấn, cả người nhảy dựng lên đụng ngã hấn.

Một tiếng động lớn, hai người đã hung hăng ngã xuống đất.

"Em muốn làm gì? Mưu sát chồng sao?"

Phí Gia Lạc giống như là không thể chinh phục được kim cương, thân thủ mạnh mẽ lập tức lật người, vũng vàng bao vây cô ở dưới.

"Người nào. . . . . Người nào. . . . . Là chồng?" Ôn Nhu tức giận hẳn tại sao lại muốn trêu cô.

"Là anh!" Phí Gia Lạc cười hì hì nói. "Làm anh té chết, không sợ sau này ở góa sao?"

"Nói năng bậy bạ." Ôn Nhu đỏ mặt nổi giận mắng. "Anh nặng chết, mau để cho tôi đứng lên."

"Để cho em đứng lên? Có thể." Phí Gia Lạc cũng dứt khoát. "Nhưng anh muốn một cái hôn làm điều kiện trao đổi." Thừa dịp cháy nhà hôn của, hành động tiêu chuẩn của thổ phỉ.

Ôn Nhu vừa tức vừa giận, không nghĩ tới quay đầu lại hẳn lại nói.

Xem ra, hẳn chẳng những là lão hồ ly gian xảo, còn là lục lâm đạo tặc (cướp trên núi) có đạo hạnh rất cao.

"Đừng mơ." Ôn Nhu không có cái khác, chỉ dư khí phách thà chết chứ không chịu khuất phục.

"Vật nhỏ bướng bỉnh." Một tiếng thở dài khản, hẳn đột nhiên cúi người chính xác không sai bắt giữ đôi môi ngọt ngào của cô.

Hai môi đụng vào nhau, bọn họ cũng nghe được tiếng thở dài thỏa mãn lẫn nhau.

Hai người giống như là đói khát rất lâu, liều chết tìm kiếm đòi hỏi dưỡng khí trên cánh môi của đối phương, cho đến khi không thở nổi.

"Tại sao em không thành thật đối mặt với mình?"

Tròng mắt đen sâu sắc của Phí Gia Lạc nhìn cô, khiến cho cô ngay cả muốn trốn tránh cảm giác rung động cũng tốn công vô ích.

"Đối mặt cái gì? Tôi. . . . . Tôi không hiểu." Ôn Nhu quay đầu, không dám liếc hẳn nhiều hơn một cái, chỉ sợ mình liều lĩnh nhìn vào ánh mắt sâu thẳm kia sẽ thẳng thắn thừa nhận yêu hẳn.

Nhưng mà cô không thể, cô muốn giữ lại tôn nghiêm, tự ái của cô, coi như cô là người loại bỏ trong trò chơi tình yêu này, cô cũng muốn rời đi một cách kiêu ngạo xinh đẹp.

"Em hiểu, chẳng qua là không muốn thừa nhận." Giọng nói của hắn giống như là tiếng chuông, một tiếng lại một tiếng vang vọng vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng của cô.

Đúng vậy, cô sẽ không thừa nhận, cô chỉ muốn cho hắn biết, cô đối với nụ hôn không có sức miễn, nhưng cái này cũng không đại biểu cho cái gì.

"Em còn muốn kiên trì tới khi nào?" Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng thờ dài.

Ôn Nhu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn thấy thâm tình cùng cô đơn ở trong mắt của hắn.

Cô không biết hắn nói lời này rốt cuộc là có ý gì, bởi vì cô nghĩ đến bề đầu cũng không nghĩ ra.

Hoặc là, là cô theo bản năng mà cự tuyệt thừa nhận, cự tuyệt tiếp nhận, chỉ có thể tiếp tục lừa gạt mình, cô không nên có quá nhiều hy vọng và chờ đợi đối với Phí Gia Lạc.

Không được, tình hình đã càng ngày càng vượt qua dự tính, cô nhất định phải mau chóng thoát khỏi người đàn ông này.

Cô sợ — sợ mình sau này nè tan nát cõi lòng, rơi nước mắt, có lẽ sẽ không cách nào tự kiềm chế mà yêu hắn.

Cô không sợ đau lòng, chỉ sợ mình yêu quá sâu sắc, cả đời chạy không thoát phải yêu hắn.

"Ôn Nhu, em thật sự chắc chắn?"

Trên hành lang trước cửa sân bay, Hách Thế Gia lại hỏi cô một lần

nữa.

Nhìn hải quan đứng phía trước, mặc dù không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng Ôn Nhu biết mình không thể quay đầu lại, một khi quay đầu lại, e rằng ý chí của cô sẽ hoàn toàn tiêu tan, liều lĩnh mà chạy trở về trong ngực của Phí Gia Lạc.

Vì vậy, hơn một tuần trước, cô đã quyết định được ăn cả ngã về không.

Cô dứt khoát tìm tới Hách Thế Gia, hỏi hẳn có đồng ý dẫn cô đến Mỹ quốc hay không, lúc ấy, Hách Thế Gia kinh ngạc trợn to mắt nhìn cô một hồi lâu, tiếp theo chậm rãi lộ ra mỉm cười.

Vui vẻ đem đơn xin từ chức vứt xuống mặt Lôi công, từ bỏ công việc ở đài truyền hình, không để ý mẹ cãi nhải, cha kêu gào khóc lóc, em trai tìm mọi cách khuyên can. . . . .

Vài ngày sau, cô liền chuẩn bị hành lý cùng Hách Thế Gia trở về Mỹ quốc.

Ôn Nhu biết mình rất ngu, đem cả đời gửi gắm cho một người đàn ông không yêu, còn phải rời xa quê hương, đi tới một nơi hoàn toàn xa lạ với cô.

Nhưng trừ cách đó, cô có thể làm gì bây giờ?

Không có được tình yêu chỉ có ngày qua ngày hành hạ cô đến tan nát cõi lòng, không bằng rời xa nơi đau lòng này, hoặc là có thể làm cho cô quên đi quá khứ bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

"Ừ, em chắc chắn!" Ôn Nhu miễn cưỡng hờ ra nụ cười, cuối cùng đem nước mắt nuốt vào trong bụng.

Gật đầu một cái, ánh mắt Hách Thế Gia cũng phức tạp, lướt qua cô rồi về xa xa, dường như cũng có gì đó làm anh nhớ thương không thôi.

"Đi thôi!" Thu hồi ánh mắt, Hách Thế Gia cùng Ôn Nhu sánh vai đi

về phía hải quan.

Một bước, hai bước, ba bước — Ôn Nhu kiên định bước đi, tự nói với mình cô sẽ không vì quyết định của ngày hôm nay hối hận.

Nhưng rõ ràng là muốn rời khỏi nơi này, trong lòng kiên quyết muốn cách xa Phí Gia Lạc như vậy, vì sao mỗi một bước lại có một rung động muốn dừng bước quay đầu lại?

Hành lang rất ngắn, rõ ràng hải quan đang ở phía trước, nhưng thật giống như đi cả đời cũng đi không tới.

Tâm sự trong lòng hai người chuyển động, mỗi một bước đi chính là một lần đau khổ, giống như bước đi này không phải là giẫm ở trên sàn nhà, mà là giẫm lên trái tim đau đớn.

Tại sao em không thành thật đối mặt với mình?

Giọng nói Phí Gia Lạc không có chút nào báo trước lại vang lên ở bên tai.

Đúng vậy, cô không đủ thành thật, cũng không đủ dũng cảm, cô thậm chí không dám bày tỏ đối với hắn, chín năm trước bỏ qua Hách Thế Gia, chín năm sau cô lại nhất định phải bỏ qua Phí Gia Lạc.

Không có dũng khí nhận lấy kết quả, đã định trước cũng chỉ có thể là thất bại. . . . . Ở trong lòng cô thở dài một cái thật thấp.

Trong lúc bất chợt, trong đầu thoáng qua khuôn mặt của hắn, ánh mắt thâm tình đưa nhìn, lo lắng quan tâm, mỗi một vẻ mặt, mỗi một tâm tình cũng khắc sâu dấu ấn vào đáy lòng cô như vậy, cô thậm chí cũng không biết, trong lúc vô tình lòng của cô đã bị hắn chiếm giữ hoàn toàn.

Nghĩ đến cuộc sống sau này, chỉ có thể tìm hắn trong trí nhớ, những nụ cười kia, ánh mắt cùng tiếng cười trầm thấp, đều đưa trở thành tiếc nuối mà vĩnh viễn đời này cô cũng không thể đụng, lòng của giống như bị xé ra thành từng mảnh vụn.

Không, cô không thể dễ dàng nhận thua như vậy, ngay cả một câu yêu cũng không nói ra khỏi miệng, giống như một con chuột tự ti cụp đuôi lại len lén chạy đi?

Ngộ nhớ, ngộ nhớ tất cả chỉ là hiểu lầm, ngộ nhớ hẳn cũng có thích cô một chút?

Trong lúc bất chợt, hai người cùng dừng bước, không hẹn mà cùng mở miệng:

"Ôn Nhu."

"Thế Gia."

Hai người kinh ngạc nhìn nhau một cái, giống như là đột nhiên ở trong mắt đối phương hiểu ra cái gì đó.

"Chúng ta không thể rời khỏi." Hai người không hẹn mà cùng nói.

Bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, không thể chờ đợi lập tức xoay người chạy ra khỏi sân bay.

Đột nhiên, Ôn Nhu cảm thấy trong lòng tràn đầy mong đợi và kích động, cô muốn đi tìm Phí Gia Lạc, cô muốn nói cho hẳn biết — Cô yêu hẳn!

Bất kể đáp án của hẳn ra sao, cô chỉ cần hẳn biết lòng của cô, như vậy là đủ rồi!

Hai người đi tới cửa sân bay, đột nhiên thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc đang hết sức hốt hoảng muốn chạy vào trong sân bay.

"Phí Gia Lạc!"

Ôn Nhu dùng sức vung vẩy hai tay, không để ý đến hình tượng mà hô to.

Giống như là tâm linh tương thông gì đó, đột nhiên Phí Gia Lạc

bước chậm lại, ánh mắt tìm kiếm nhìn về hướng của cô.

Ánh mắt lo lắng của Phí Gia Lạc, khoảnh khắc nhìn thấy cô đột nhiên trở thành hư không, thay vào đó là vui mừng hơn hờ và không dám tin.

Đột nhiên, Ôn Nhu giống như thông suốt, không cần bất kỳ lời nói nào, từ ánh mắt kia đã đủ để cho Ôn Nhu biết tất cả đáp án mà cô muốn.

Dáng người cao lớn anh tuấn bước nhanh đi tới chỗ cô, Ôn Nhu kích động nhìn hắn — có lẽ từ sau đầu tiên gặp lại thì cô liền yêu người đàn ông này, không nhịn được muốn cảm thán sự an bài kỳ diệu của ông trời.

Cô yêu hắn, cô muốn ở bên cạnh hắn cả đời này!

Ôn Nhu không thể chờ đợi mà chạy tới gần hắn, bay vào lòng ngực rộng rãi an toàn của hắn, một đôi tay mạnh mẽ mở rộng, vững vàng bắt lấy cô, sau đó ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Trước mặt mọi người, hai người không coi ai ra gì tìm kiếm đôi môi của nhau, giống như muốn tìm kiếm sự tồn tại của đối phương, giữa miệng lưỡi quấn quýt ai cũng không thể rời bỏ ai.

"Anh yêu em." Lưu luyến không rời buông môi cô ra, lời bày tỏ muộn màng này khiến cho Phí Gia Lạc suýt chút nữa phải trả giá thật lớn.

Hắn chính là quá bình tĩnh, cho là tiến hành theo từng bước mới có thể một lần bắt được Ôn Nhu cố chấp bướng bỉnh, lại không nghĩ rằng là phản tác dụng, làm cho hắn suýt chút nữa là mất đi cô.

Thật may là, mẹ vợ tương lai của hắn kịp thời mật báo cho hắn, cái ân tình này, hắn nhất định sẽ ghi tạc trong lòng, ngày sau phải báo đáp gấp bội.

"Anh ——" Hốc mắt Ôn Nhu nhanh chóng doanh đầy nước mắt, cô

gần như cho là đời này của mình vĩnh viễn cũng đợi không được những lời này của hắn.

"Em cũng yêu anh." Không ngờ, những lời nói này cũng không khó như cô đã tưởng tượng.

"Anh muốn em thành thật đối mặt với mình, cũng không nghĩ em sẽ quay lưng lén lút chạy đi, món nợ này, nhìn xem sau này anh sẽ tính với em như thế nào." Phí Gia Lạc thâm tình bỏ xuống uy hiếp.

"Người ta bằng lòng chịu phạt." Ôn Nhu xấu hổ vùi vào ngực hắn, thấp giọng lầm bầm.

Ôm bảo bối mất mà lại được, lần đầu tiên Phí Gia Lạc ném trái đến mùi vị chua ngọt của tình yêu.

Nhưng, hắn lại không chút nào cảm thấy chán ghét, chỉ cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn, một người chỉ thuộc về hắn, hắn sẽ vững vàng đặt ở đáy lòng để cả đời yêu thương.

Hai người nhìn nhau, đáy mắt có vô tận tình nồng mật ý(tình cảm mặn nồng ý nghĩa ngọt ngào).

Tay trong tay quay người lại, Ôn Nhu kinh ngạc nhìn Hách Thế Gia cùng một cô gái trẻ tuổi, mười ngón tay hai người đan vào nhau —— đây là xảy ra chuyện gì?

"Đề Thích Già giải thích cho em!" Về mặt Phí Gia Lạc bình tĩnh, dĩ nhiên đã sớm biết chuyện này.

"Xin lỗi, Ôn Nhu, anh vẫn muốn nói cho em biết, cũng không biết nói từ đâu, hơn nữa, bây giờ anh không muốn mất đi em người bạn tốt như vậy."

"Đã như vậy, tại sao anh còn phải đồng ý yêu cầu của em?" Ôn Nhu hoàn toàn không nghĩ ra.

"Anh và em giống nhau, bởi vì mình không có chỗ ở cố định, lại gánh vác trách nhiệm thắng thua của đội bóng, không dám hứa hẹn

với bất kỳ người phụ nữ nào. Lúc trở về Đài Loan, chính là vì cô ấy, phút chốc trước khi đi, cuối cùng anh mới hiểu, không có cô ấy, anh cũng sẽ không được hoàn chỉnh."

Cô gái đứng một bên nắm cánh tay của anh thật chặt, giống như là quyết tâm kiên định muốn theo anh cả đời.

"Cám ơn em, em đã làm cho anh thông suốt rất nhiều chuyện." Hách Thế Gia khẽ mỉm cười.

Thì ra là, ngay cả Hách Thế Gia cũng nhìn ra được trong lòng cô có người khác, khó trách anh lại dễ dàng đồng ý như vậy, thì ra là hy vọng từ đối phương có thể quên đi hình bóng trong lòng.

Nhìn bóng dáng hai người tựa sát vào nhau đi xa, trong lòng Ôn Nhu có một hồi rung động.

Quay đầu nhìn Phí Gia Lạc, ở trong mắt của hắn, cô nhìn thấy tình yêu, hi vọng, còn có —— tương lai!

"Ôn Nhu." Hắn thâm tình nhìn cô.

"Ừ?"

"Anh đã tuyên bố công khai ở đài truyền hình, anh muốn kết hôn với em." Phí Gia Lạc thâm tình chân thành nói.

Tuyên bố công khai bọn họ muốn kết hôn? Ôn Nhu nhú mày, hỏa khí (tức giận) lập tức phát tác lên.

"Em không có đồng ý, tại sao anh có thể làm như vậy?" Cô thờ hờ hững la âm lên.

"Dù sao tạp chí đều viết anh và em là một cặp, trong lòng người xem đều biết."

"Biết cái đầu anh!" Ôn Nhu tức giận bỏ lại một câu ——

"Nếu như không có màn cầu hôn chính thức, cùng với bài văn

thành thật công khai, để cho những mỹ nhân kia của anh biết anh sau này chỉ thuộc về một mình Ôn Nhu em, đừng mơ tưởng em sẽ gả cho anh!"

Phí Gia Lạc bất đắc dĩ nhìn bóng dáng nổi giận đùng đùng bỏ đi, trên mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào.

Xem ra, cuộc sống sau này sẽ rất náo nhiệt.

Hết